

“Сєра”

Історія Пророка Сєрафима — посланця Господа Бога нашого і предків трипільських. Сказання про його звитяги та сумирні страждання заради спасіння люду Божого і народу українського. Записано зі слів Пророка недостойним слугою його — Маркіяном Камишем.

Цюпа затягнувся, затримав подих, відкинувся на диван і довго дивився на Сєру.

— Ну шо Сєр, завтра сповіді?

— Еге... ліпше до пекла.

— А от знаєш, я — малий — любив пекло, навіть дрович на пекло.

— Це як?

— Ну, пам'ятаєш фреску в храмі? Нас бабуня твоя під нею завжди на літургії ставила. Ту, гігантську, зі Страшним Судом і пекельними карами. Пам'ятаю, як класно, думав: там так тісно, всі ці грішники і грішниці труться одне одного, можна тулитися до голих тьоток, лапати їх. Коли гориш — тобі насрати на те, що тебе хтось лапає. І ніхто не помітить, як в автобусі. І я дивився на фреску, сував руку в кишеню і дрович.

— ... підглядала за сином, матюкалась і хулила Бога, читала сатанинські сайти, радила аборти, пісяв за храмом, рукоблудив на Богородицю, мацав тьотю в автобусі...

Звичайна сповідь лунає нескінченним шепотом шизофазії. Всі ці суворі мамочки в хустинках, які вдома мордують дїтлахів вечірніми молитвами і колупають мозок спасінням душі всім оточуючим, потім — стають на сповідь і розказують Сєрі про всі свої потаємні бажання і фекальні девіації. Звичайна сповідь, звичайної суботи. Шепотіння пришвидшується і стає нерозбірливим. Можна йобнутись.

— А як тут не йобнешся? — любив повторювати Цюпа, споруджуючи водний на журнальному столику.

Цюпа... закадишний друг. Біографії протагоністів майже як у стародавніх народних казках: було два друга — скрізь разом: на пописаних матюками шкільних партах, на рибалці і на футболі, на велосипедах і у затишній церкві, куди обох тягала бабуня Сєри, згідно із суворими звичаями невеликого містечка глибинкою глухого Полісся. Там навіть радянська влада не змогла завадити місцевому батюшці бути на короткій нозі та повній чарці з головою колгоспу і районним дільничним.

Зрештою, одному з друзів бородата іпостась Господа сподобалася, і він твердо вирішив пов'язати своє життя з аскезою і благочестям. Інший пішов за компанію. Ось довгоочікуваний день і квиток на омріяну стежку. Духовна семінарія розкрила свої обійми життя, з усіма спокусами і прянощами групового сексу, рок-музики, важкого алкоголю і легких наркотиків.

Цілком тоталітарний устрій духовного училища друзів дезорієнтував тільки спочатку. Зовсім скоро аскеза набридла, і вони люто почали шукати, де нарвати дички, цікавитись, як пити водюню після відбою і не драїти наступного дня сортири, спокутуючі гріхи зеленозмійства.

Відрахування кожного наступного разу проходило повз і друзі намагалися бухати тільки вдвох, аби вберегтися від нескінченних доповідних, які вервечкою виходили з-під пухких пальчиків стукачів прямо до хижих пазурів семінарських дисциплінарних комісій.

Але згодом таки сталося. Утнув Цюпа. Його особисті перспективи того яскравого сонячного дня аж ніяк не радували: він мав допомагати на службі:

— Запам'ятай Цюпенко, алтарник — то честь і поважна справа, ти ж бо допомагатимеш мені вести служіння Боже. Ти розпалюватимеш кадило. Дивись уважно, як я кадитиму. І спостерігай — кадити треба швидко. Але поважно. Розраховуй час, відведений на кадиння. Намагайся робити поменше змахів, аби у пастви не виникало враження халатності і сум'ятиці.

Цюпа мотав на вус. Але ось проблема: він вже давно і ясно для себе зрозумів — аскеза і благочестя йому не пасує, ані як модус вівенді, ані як засіб самоствердження. І відверто нудився.

Особливо він нудився того кадильного вечора, коли десь звучать закохані історії, м'які поцілунки в щічку, непевний зворушливий трах і лязкі шльопки жіночими сідницями, коли гарне червоне вино ллється ріками, і можна дивитися на теплі небесні барви у крайньому заході сонця.

— Запам'ятай солоденький — кадити треба весело. Задача Церкви — активізувати залози любові до ближнього свого.

Подумав Цюпа і кинув до кадила жменю драпу. То було вже занадто і його виперли, а Сера, як потенційний спільник, отримав китайське попередження, завдання драїти сортири і на день був зачинений у семінарській бібліотеці, аби обдумати свої вчинки і ретельно спланувати майбутні.

Не сказати, що Цюпа шкодував — було весело, драп за цей час він полюбив ще більше, працював на австрійську кантору дизайнером через Інтернет, був при грошах, курил парламент, бавився коксом, купив макбук, айфон і ліцензійний фотошоп, слухав Іггі Попа і Девіда Бові, у Господа Бога не вірував, але нудьгував за семінарією і по-накурці, бувало, сідав читати патристів. Загалом, на життя не скаржився.

Цюпа зробив ще хапку і відкинув голову на червону шкіру найм'якшого на світі дивану. Подивився на Сера і задав сакраментальне питання, якого друг очікував щоразу. Щоразу воно звучало, хоча за всі ці роки Сера нарозказував достатньо, але ось воно прозвучало знов:

— Ну, що там на сповідях сьогодні травили?

— Та як завжди — про бухло і дрочиво. Нічого цікавого.

— Ну, знаєш, просто дрочиво все-таки краще, ніж дрочиво на ікони Богоматері.

— Про Богоматір теж розказували.

— А-а-а... Ну ясно, іконоборство — ніяка не єресь, а боротьба з девіантними розладами громадян візантійців.

— А чому розладами?

— Сер, ну ти сам подумай, — якесь глухе село, і єдине зображення жінки в кожній хаті — ікона Богоматері. Куди подітись? А дітям як? Ну ти подумай, на що ще дрочити дітям в умовах аграрного суспільства і цілковитої відсутності поліграфії?

Тьмяна п'ята вечора холодною зимою. Його приход. Цілком типова церква у районі, дотичному до центру, поряд проспект. Свіжа зелена фарба на високому залізному паркані, і ще висять таблички «Не притулятись». Десяток галасливих жебраків у канонічного вигляду лахмітті вартують біля входу в очікуванні на милостиню.

Відразу за парканом — охайні клумби, де влітку рясно розквітнуть чорнобривці у заздалегідь розсаджених формах. Цюпа знову заходитиме в гості і по-накурці називатиме їх «чорнобильці». За клумбою — одноповерховий сарай недільної школи, а поряд — запаркований іменний Pontiac «Отець Серафим» — дарунок вдячного прихожанина, мутного дядька кримінального розливу, який свого часу тряс кіоски околицями, але завжди сумирно платив десятину, називав її «десятінна» і чомусь галасно при цьому сміявся. Останнім часом приїздив рідко, але кожного разу неодмінно кидав у пожертвовну скриньку п'ятдесят євро і згадував, як вони з мужиками у дев'яностих підіймали православ'я з колін.

Біля входу в храм Божий розклеєні роздруківки із закликами до хресних ходів і схематичні ілюстрації кар пекельних після Другого Пришестя. Всередині — охайний іконостас без зайвих барокових пишнот: аскетизм і Візантія, ніякого натяку на Врубельщину.

Чергова вечірня служба посеред тижня, і в такі дні прихожан катастрофічно мало. Загалом тихо, тільки розмірений гул нескінченного потоку автівок проспектом неподалік.

— Заскочиш після служби? Бахнемо.

— Замьотано! Тіки давай, аби сьогодні ти був нормальний такий Серафим.

Для пастви він вже давно «Отець Серафим», але для друзів і приятелів — просто Сера. Сера з тих служителів Господа, які на загальному аскетичному тлі

православ'я встигають за ритмом великого міста. Себто, нема нічого смертельного в тому, аби ходити в костюмі, а у великому пакунку з цупкого паперу носити ризу і вдягати її перед храмом прямо на піджак. І ніякого підризника.

Загалом, звичайне життя: фіктивний шлюб як алібі правовірного пастиря, рахунки за мобільник і світло, водяра, забавки травною і коксом, коли є зайве бабло і Цюпа може підігнати дешевше. Тільки замість зміни консультантом у сраному маркеті — розмахуєш кадилом перед носами пастви сумирної, за ранковою мінералкою читаєш «Єпархіальний вісник», допитливим прихожанкам розказуєш про ісихазм і апокатастасис, а іноді — навіть відбиваєшся від інших попів, які стабільно раз на два роки, з калашами напереважки, пробують взяти твій ласий прихід штурмом під протекторат ворожого патріархату.

Після вечірньої підійшла Валя — його найпалкіша сповідальниця, сумирна овечка із завдатками справжньої блядюги. Валя була з тих суворих сімейних мам, з яких скинеш окупи — і пізнаєш інший бік ласощів життя. Почала розпитувати всяке. Ідіоту ясно — вона запала на Серу. І сильно.

Він був обережний з прихожанками — трахати їх не можна у жодному разі. Знаючи тотальну псіханутість христанутих баб, з ними завжди є ризик нарватись на розголос і отримати люлів від начальства, яке і так Серу ненавидить. На його ж бо місці мала бути своя людина, аж доки Серин брат, один із впливових архімандритів, не влаштував свого молодшого на ласе місце. Багато хто заздрив Сері. Заздрили за даровану квартиру, за понтіак, за трактор «беларусь», який Сера потім загнав і частину грошей навіть витратив на сарай для недільної школи. Місце відповідальне: коршуні і всякі підступники так і шниряли навколо.

Тому він її не трахатиме. Так Серафиме, не дивись туди. Пам'ятай — ніякого сексу з прихожанками, ніякого. Ніякого сексу з клієнтами. Ясно?

Валя не вщухає. Задає ідіотські питання, елементарні питання. Вона просто зараз кінчить, прямо серед розмови.

— Отець Серафим... А що значать ленти?

— Які ленти?

— Ну, ленти, ваші ленти.

— А де в мене ленти?

— На ризі у вас ленти.

— А-а-а... да Валю, да, ленти на ризі, вони мають особливе значення. Ці білі і червоні ленти символізують потік учення, які випускає зі своїх вуст священнослужитель.

— А скрижالی на...

Сера вислухав, зморознув щось у відповідь, послався на поспіх, завів понтіак і поїхав додому. Тихше Сер, ти подрочиш, приймеш ванну, зробиш дві хапки і поїдеш у клуб. Підчепиш якусь кралю в коктейльній сукні і люто дрючитимеш її до ранку. Головне — дурниць не роби. Все, заводь, давай: коктейлі, коктейльні сукні. Слава Богу ця блажь юродива не попросила підкинути. Давай, Сер, їдь.

Згодом Валя підходила і знову згадувала ленти, і все б нічого, але поряд був Цюпа, який намагався всяко допомогти товаришу, поки той пускав ленти у цій самій ризи. Валя пробувала щось спитати, але Сера запропонував змінити тему. Підкинув її до дому. Попросив називати Серою, але тільки поза храмом і наодинці. Змусив пообіцяти чесно-чесно, що вона забуде про ленти. Змусив би поклястися, але і він, і Валя знали — клястися гріх.

В цю сповідальну суботу, трохи накурений і трохи напийний, у гості до Сери зайшов Цюпа, привітався з клумбою, на якій влітку розквітнуть чорнобривці, щось їй довго розказував про ЧАЕС, закинув до рота жуйку і завалився у храм Божий.

Жестом привітав Серу, і цей непомітний знак значить, що у віконце між вечірньою службою і сповідями вони зустрінуться на задньому дворі і перекурять, Цюпа піде читати своїх патристів у сарай недільної школи, потім служба закінчиться, вони візьмуть літру віскі і поїдуть до Сери, споруджувати вежу великого вавилонського буля на журнальному столику. Сидітимуть на найм'якішому в світі дивані з червоної шкіри і говоритимуть про почуті Серою на сповідях гріхи. Найпотаємніші гріхи.

Цюпа чекав. Просто тинявся серед куп намолених жіночок, раз-по-раз повертався дупою до олтарю, схрещував руки і отримував за це наганя від бабульок, які вартують сувору церковну дисципліну пильніше жебраків, які вартують на милостиню біля входу.

Цілком типова картина православних служінь: сором'язливі чоловіки непримітного вигляду з пожовклими зубами і у поношеному одязі, фігурісті прихожанки в хустинках, з жаринками релігійної навіженості і латентної розпусти в очах, діти, цигани, бабуні і решта з карнавалу юродивого світу... аж раптом Цюпа помітив серед звичного Сериноного шобла кількох зальотних, які прийшли побути клоунами і показати своє особисте «фе» релігійного протесту.

Двоє. Хлопець патлатий, але відчувається рука особистого перукаря за нормальні бабки. Зачіску прикрашає бейсболка «USA», забрана з далекої антресолі аби доповнити загальний фешн. Особливо екзотичною вона видавалася, якщо звернути увагу на холодну зиму за вікном. У храмі він її так і не зняв, попри всі

вказівки олдових бабунь. Неголена триденність і гігантського розміру рогові окуляри у важкій чорній оправі створювали цілком характерний образ.

Поряд, якась підкреслено пиздоокого розливу східнянка — уявляється втеча з під-крила люблячого Кім Чен Уна, — вільна журналістика правди і справедливості в якомусь ліберальному центральноевропейському часопису, та цілком інтифадний імідж. Картате платтячко, явний несмак і свята Божа певність своєї елітарності. Цюпі мармиза останньої видалася знайомою.

Він придивився уважніше і впізнав пиздооку. Дивно, що не впізнав відразу і не зовсім зрозуміло, що настільки відома медійна тітонька забула серед нетрів Сериноного приходу. Скидалося на екстра-репортаж, або на побутовий епатаж. На цілковите фе, застигле між будуарним гумором, почуттям вседозволеності і бажанням завжди бути в центрі уваги. На дворі зима, а її ноги, оголені набагато вище колін, мали за ціль відволікати паству. Та коротенька суконька промовляла про неймовірні любові життя, промовляла прямо до сором'язливих чоловіків із жовтими зубами і у поношеному одязі. Вона змушувала нагадувати сповідальникам про важливість постійного трахання, і трахання зовсім поряд із цим сумирним світом страху і сорому, світом хресних ходів і поклонів. Вона трахала Сериних прихожан. Їхні душі. І Цюпі це дуже не сподобалось. Ці двоє були схожі на нього самого, але в цьому храмі так себе поводити може тільки він. Цюпа підійшов ближче, аби почути їх втаємничений гомін:

— Шо далі? Мені вже нудно.

— Піду сповідаюсь.

— Цікавий досвід. Розкажи йому все. Ти ж у нас погана дівчинка.

— Все? Тоді я надовго.

— Все-все. Аби Біблія із рук випала.

— Двічі?

— Тричі.

В суботу Сера завжди виглядав змучено, хоча Цюпа ніколи не міг зрозуміти, як можна змучитись, слухаючи сповіді. Ці ласі шматки таємних збочень і неймовірних фантазій, які линули від нових і нових тьотьок. Одного разу він навіть випрохав у Сери ризу і сповідав сам, коли однією суботньою службою церква була майже порожня. Цього разу Сера теж був похмурий, палив дешеві цигарки і явно був не в настрої:

— Здарова Цюп.

- Здарова.
- Бачив цих клоунів?
- Ага, бачив. Всю вечірню задовбували наших, типу питання всякі. Якась провокація. Та і питання рівня брошурки «Атеїст» за двадцять четвертий рік.
- Думаєш це із-за того нальоту на Михайлівську?
- Не знаю. Мудаки вони Цюп, давай їх відпиздимо?
- Серонька блядь, а де ж твоя місіонерська привітність?
- У мормонів моя привітність. А цих підарів я вбити ладен.
- Слухай, Сер. Ти обережніше взагалі, вибирай кого пиздити.
- В плані?
- Ти, взагалі, знаєш, хто саме наші гомо-гості?
- Ну хто?

Цюпа назвав Сері прізвище пиздоокої в картатому платті. Потім розказав про підслухану розмову і наміри сповідатися. Сера пару секунд кривився, пару секунд мовчав, потім стрельнув недопалком в бік сміттярки і сказав:

- Сповідатися хоче? Ну шо ж, пиздити не будем, є ідея значно краща.

Сера увімкнув мобілку, поставив диктофон на запис і пішов приймати сповіді. Спочатку думав, що не пощастило — медійна потвора стала в чергу на сповідь останньою і не дочекається, поки бабульки прошепотять Сері про всі свої провини.

Але згодом збагнув, що до чого. Він давно це помітив — існувало кілька типів сповідальників: одні ставали попереду, говорили не все і швидко тікали. Жінки і підлітки про гріхи, пов'язані з підгляданням, онанізмом, та рештою типових таємниць віруючого, проговорювали тихо, нерозбірливо, і дуже швидко, так, аби Сера не почув, і простив усе до купи. Дехто розповідав детально, з почуттями, ніби він зараз на Страшному Суді, плакав і продовжував акцентувати увагу на дрібці і решті найстидобніших елементів повсякдення. Дехто просто тикав список на три сотні гріхів, з надією на Серин розпис і скорішу втечу. Сера гріхи відпускав, демонстративно рвав бумажку на чотири частини, але сповідальнику ніколи не вертав — потім можна подарувати Цюпі. Він таке любить.

Але якщо хтось по-справжньому збирався вилити душу, витрусити свої сатанинські нутроці і виплеснути тайнощі, всі найпотаємніші закроми душі грішної — той лаштувався до черги останнім, аби ніхто не заважав розказати Сері про все. Такі хапають за рукав, коли пробуєш прискорити гріховну аудієнцію і

Маркіян Камиш "Сера"

відправити сповідальника чистим у світ, а потім піти жерти свій законний суботній віскарь.

І от, коли всі сповідалися, коли диктофон його мобілки писав другу годину, коли ця пиздоока напнула скорбну маску зі смутку і каяття, коли вона підійшла до Сери, коли почалася сповідь, тоді він зрозумів — зараз буде Одкровення.

Цюпа хвилювався не на жарт. Сидів, наче на голках і навіть після другої хапки дзенем і медитацією від нього не несло. За двадцять кеме видно — хлопцю не на жарт кортить торкнути світу розпусти багатих і знаменитих. Цюпа ледь не підстрибував і раз-по-раз благав скоріше вмикати. Сера це знав, але поспішати нікуди. Але зараз він друга розумів — там і справді було Одкровення:

- Цюп, колися, тебе це збуджує?
- Майже. Сер, сповідь — це акт довіри, як бабі цицьку полизати. Навіть краще: не всі, хто тобі дає, дають полизати цицьку. А скільки з тих, які давали полизати, дадуть себе сповідати?
- Залізна логіка.

Сера увімкнув запис, перемотав улюлюкання засоромлених тіток, аж поки з динаміку не линуло муркотіння головної сповідальниці: чудова дикція і такий знайомий голос для всіх, хто дивиться телевизор частіше двох разів на місяць. Цюпа аж завищав і нагострив вуха слухати:

- Як тебе звати, дитино?
- Ти знаєш хто я така.
- Ні.

Пиздоока назвалася.

- Ти хочеш мені щось розказати?
- Скажи, а це між нами?
- Я не маю права розголосити таємницю сповіді. За це мене анафемують, а душа потрапить до пекла.
- Тоді я маю багато що розказати.
- Розказуй, дитино.
- Я — велика грішниця.
- Всі ми грішники.

- Я — особлива. Я віджигаю зі своїм чао-чао. Виключно з позицій здорового гедонізму. В принципі, мене все задовольняє, але він якось на мене після цього дивиться похмуро.
- Ти каєшся?
- Ні.
- Чому ні?
- Ні, це тільки початок, слухай, починаючи з...

Під рівномірний диктофонний гомін пройшло ще півгодини, які Цюпа мовчав. Від хвилювання він навіть забув про драп: просто зробив дві хапки, віддав Сері і мовчки слухав, ані пари з вуст. Коли запис закінчився Цюпа тільки прошепотів:

- І після всього почутого ти стверджуєш, що найстрашніше на світі збочення — дрочити на ікону Богоматері?

Звичайний день в його приході. Храмом тиняються з жертвними скриньками, бабуні б'ють земних поклонів і голосно грюкають головами по начищеній до блиску підлозі. Он кілька малих пробують цупити свічки, аби потім вибігти на вулицю і капати натуральним воском на асфальт, складаючи краплі у непристойні слова, і так аж до початку панахиди.

Загалом — звичайний день, але телефонував Цюпа і все складно: привіт мужик, як справи, класно що в тебе класно, а от у мене жопа, мужик. Ти цей, кидай свій приход, стрибай на Понтіак і давай, дуй до мене. Сера пробував відмазатись:

- Ти обкурився? Я ж на роботі.
- Ну, вчора обкурився, а сьогодні — я в гіпсі, чувак.
- Твою дівізію, що трапилось?
- Нога. Упав. Фінальна частина паті в тумані. Прокинувся — гіпс. Закритий перелом. Коротше, Сер, ай нід хелп...
- Шо треба?
- Я прикопав трохи, грамів п'ять. Недалеко від приходу твого. Дуже треба.
- Цюпа, ти ідіот — середина січня. Прикопав? Ти землю шо, зубами гриз?
- Сер, в мене жопа! Приїдь зараз. Я тобі інструмент дам, з ним зразу викопаєш. Дуже треба.
- Це обов'язково зараз?!

- Тільки зараз.
- Ладно, скоро буду. Ідіот.

І справді — вигляд Цюпа мав ідіотський. Гоцав паркетом на костиліях, вже помалював гіпс маркером у якусь хвору мазафаку, потім знайшов у холодильнику залишки віскі, прискакав назад, з розмаху гепнувся на диван, попросив Серу знайти його улюблену дизайнерську футболку з ведмедями, перевдягнувся і заспокоївся. Неголена пика і загальний відбиток нещодавнього трешу розповіли Сері більше, ніж Цюпа зміг би згадати сам.

- Живий?
- Та живий, але якщо не відкопаєш — мене можна закопувати.
- А чого ти його зарив взагалі?
- Ну я зустрівся, взяв, потім зайшов у бар...
- Ясно.
- Да ні фіга тобі не ясно! Я непогано так накопив, але був у нормі. Ну і коротше проходив там, біля схилу, під інститутом. Ну і пам'ятник цей там стоїть, а мені сцяти так охота, я ж після пива...
- Цюпа, ти ідіот.
- Стою значить, сцю, ну і бачу коротше іде на мене пепеесне тріо, ручками уже машуть. Ну, думаю, хана. Акуратно так досцикаю і бистро-бистро, а до них ще метрів сорок, зі схилу давай бігти, набігнувся пиздець, сам бачиш. Ну а кокс у мене в портсигарі лежав. Я його прикопав швиденько...
- Цюп, а як це так вийшло? Земля промерзла ж нормально...
- Ну, там мабуть якась теплотраса біля того схилу, снігу не було, да і земля нормальна цілком... ну, коротше, я прикопав і відповз трохи вбік, ну і вирубився мабуть...
- А шо менти?
- Ну а шо менти? Я ж кажу — не пам'ятаю ніфіга далі. Прокинувся в неотложці, у гіпсах. Тіки бабло спиздили.
- Це за доставку. То де ти зарив?
- На схилі... точно не пам'ятаю...
- Не пам'ятаєш?! І шо ти пропонуєш? Весь схил перекопувати?!
- Я тобі металошукач дам. Портсигар металевий... знайдеш. І ось, лопатку саперну візьми.

- Ну ти дібіл. Ладно, давай прибор...
- Пам'ятаєш, як користуватися?
- А шо тут пам'ятать? Я знаєш скільки сорокоп'яток таким з укріпрайону підійняв?
- І це ось, Сер...
- Шо?
- Рясу зніми.

Але ризу Сера так і не зняв. І співробітник інституту поряд вийшов у кіоск неподалік, купити ментолових цигарок своїй бабі. Йде він собі і бачить картину: піп у ризі, з металошукачем і саперною лопаткою перекопав добрячу ділянку прямо на схилі, біля історичної пам'ятки національного значення. Зав'язався діалог, а потім і галасливий махач.

Баба, яка чекала на свій ментол, з вікна спостерігає це неподобство і викликає наряд. Наряд прибігає і бачить таку картину: піп у рясі душить якогось хлопця, поряд валяється металошукач і вже добряче так накопано.

Згодом налякана баба прибігає і бачить картину: наряд пакує її хлопця, а піп, котрий п'ять хвилин тому люто його пиздив, стоїть поряд і щось спокійно їм втирає. Вона волає матом про їхню фатальну помилку, тикає на попа пальцем, а піп у цей час марно пробує скинути Цюпин кокс в ямку. Ямку знаходять і там знаходять п'ять грамів. Зрештою, пакують Серу і він весело мандрує в своїй ризі в руведе.

Переполоханий Серин брат чує про все це, приїздить в руведе, бачить там Серу, криє його матом і обіцяє вирвати яйця. Звонить до знайомого палкана і залагоджує проблеми, забирає Серу, який при всьому бажанні не може забрати з руведе п'ять грамів. Везе його додому, наостанок посилає на хуй і швидко стартує, здіймаючи пилюку з-під коліс свого джипа.

Весь цей час Цюпа з потрошеною ногою валяється вдома у гіпсі і чекає на свої п'ять грамів.

- Ти баран, Сер. Дякуй богові, шо з коксом на ранніх стадіях зам'яти вдалося. А то навіть я би тебе не відмазав.
- Братіку, а це остаточно?

— Блядь, Сера! А ти як думаєш? Цей твій прихід — сука, ласий шмат, їм би тіки привід, а тут — такий фарт. Так шо, братіку, можеш сміливо говорити, шо ти безробітний. Дякую за підставу.

Короткі гудки. Звісно, його відлучили. Тихо і заднім числом. Ніякої анафеми, ніяких офіційних документів, ніяких канонічних попереджень. Просто тепер він не зможе проводити службу, не зможе долучати паству до таїнства Євхаристії, загалом, не зможе робити все те, що так любить і до чого так звик. І Сера завис: прокидався о дванадцятій, лягав о другій, бухав і очікував невідомо на що.

А на Цюпу — образився. Зрозуміло, що той не винен, винен його вроджений дебілізм і прикрий збіг обставин. Цюпа теж злився і розпочав телефонну розмову нецензурно, але почувши обставини Сери, притих.

З іншого боку, багато хто мріє похерити роботу: прокидатися о дванадцятій, довго займатися ранковим сексом і по сорок хвилин паритися під променями гарячої води в здоровенній душовій кабіні, наодинці з улюбленою музикою. Потім неспішно снідати і дивитися черговий сезон мильної опери, викачаної з нету у форматі бедеріп вчора перед сном. Але Сери надовго не вистачило і дуже скоро він зовсім знудився без Церкви.

Зрештою, Брат його пробачив. Правда, все ще обіцяв надавати по мордасам, але звучало вже не так фатально. Про відновлення не могло бути і мови, тому Сера попросив ключі від будинку батьків, на похорони яких колись так і не з'явився. Брат приїхав, видав ключі, сказав, що то добра ідея і наостанок порадив забиратися з очей подалі.

Сера продав дарований понтіак, спакував валізи, прихопив двадцять грамів, про всяк випадок кинув ризу і решту літургійної споряги в одну з валіз і стрибнув на таксо в бік рідних місць, обдумувати майбутнє в отчому домі, серед затишного Містечка своєї юності.

Таксист спочатку похмуро мовчав, а потім розговорилися — все одно їхати довго. Тому Сері довелося слухати байки: щось про вчорашніх пасажирів. Один, значить, сідає спереду, двоє ззаду, а як їм ще сідати? Кажуть: «давай, погнали, заберемо четвертого. Давай, ти рули, а я тобі скажу, куди повертати». І все через якісь джунглі приватного сектору, без натяку бодай на ват електричного світла, ближче до лісосмуги, куди його колеги-таксисти їздити відмовляються. Виходять, зустрічаються з четвертим і зі швидкістю махових опіатників, колять у вену по черзі темне шмурдло з одного баяну. Один падає на капот. Підходить другий і розмахує перед обличчям таксиста баяном, пропонує законну долю, кров з голки капає на сніг. У таксиста падає планка, він різко здає назад, картинно розвертає тачку і швидко зникає в темряві, тікаючи ближче до залитих світлом проспектів і перехресть.

І так далі, такі самі побутові історії, нудні, одноманітні. Таксист виявився махровим мародером і травив байки про сотні метрів мідного кабелю, про дев'яносто восьмий рік і скільки можна заробити, якщо нормально зайнятися тутешніми місцями. Про те, як його десять років тому взяли з тонною алюмінію на виїзді з об'єкту, і під ці розмірені теревені Сера майже не помітив, як промайнуло три години, і він опинився на місці.

У такому типовому Містечку, серед глухих затінок поліських хащ, де серед п'ятиповерхових бараків з жовтої цегли стоїть обшарпаний Палац Культури, зависла у часі жеде платформа і районна поліклініка, з колоритною чергою до травматолога: мужики після п'яного махачу і жінки — жертви побутового насилля.

На центральній площі Містечка з одного боку — Палац Культури і похмурий пам'ятник Шеві. Шева дивиться в інший бік площі, прямо на бронзового Іліча, котрий застиг у неприродній позі задору революції. Іліч посміхається. «А чо?», — питає у Шеви Іліч, — «Не можна?»

За спиною в Іліча — православний храм — вилізаний і блискучий, біля храму висить український прапор, і від того Шева втричі суворіше супить свої кудлаті бронзові брови.

А Іліч ніби і зовсім не соромиться і підначує: «давай, Шева, іди до мене, чо ти став біля Палацу Культури? Давай сюди, у мене тут і прапор, і храм. Ніхто не помітить, тут сто метрів між нами, нас же все одно скрізь поряд ставлять». «Ти знущаєшся, — каже Шева. — Я не можу, подивись, я ж тільки бюст. Я ходити не можу, а ти он — у повен зріст, з ногами. Так шо давай до мене: будемо удвох дивитися на прапор і на храм, а Палац Культури — ну його і правда в жопу, стань до нього спиною і не бачитимеш цього дестрою, давай!»

Так і стоять. А між ними — між ними весь той кумар і задрімотний стоп маленьких містечок, загублених серед соснових лісів. Кумар, репаний асфальт, і ходять туди-сюди іноді люди, їздять москвичі і автовази, а біля стели з героями праці сидять нариті о восьмій алкаші. Їм можна: Іліч і Шева все одно зайняті одне одним і нічого не помітять.

Тільки через місяць після переїзду Сера зрозумів, як тут все змінилося. І це були навіть не дешеві рекламні вивіски, не кіоски з хотдогами, не іномарки на вулицях. Навіть не вдивовижу тепла весна, яка впала яскравими променями Сонця і зіграла все довкола.

Просто, одного прекрасного дня він раптом помітив, яке Містечко старе. Ні, стародавніми руїнами воно похвалитися не може, але Сера з жахом помітив — старигани звідусіль.

Тут рідко бувало, аби він стояв десь у черзі за альказельцером і розглядав симпатичну бабу в міні-спідниці, не було цього солодкого бажання нагнути її прямо там і трахати раком, луплячи башкою об вітрину. Тільки якісь похмурі бабці купляли вітамін це, снували ринком, лузали насіння, повзли у нескінченній череді запльованими вулицями аби перетинатися, гомоніти і, доки є сил, стояти на потворних варикозних ногах. Бабуні і дідуні продавали хотдоги, торгували на ринках, волали щось у свої мобілки, пачками грузилися в електрички ранковим присмерком і відчалювали кудись у невідомому напрямку, аби повернутись з порожніми корзинами та двома сотнями в кишені. Навіть снилися кошмари, якісь параноїдальні уривки з групового пенсійного порно, і він з жахом прокидався, волаючи в темряву. Сері стало страшно.

Він звик до нормальних столичних пабів, де спокійно можна знайти когось на потрахатись. До нічних клубів, де без зупину тусять малолітні шалави, і нема ніяких проблем, аби тільки нормальний транспорт і бабла достатньо. Загалом, Сера був нормальний мужик і звик до жіночої компанії.

Пробував підкотити до однієї в барі «Тройка», але за пів години виявилось, що це баба якось чоткого пацика, і Серу так відпиздили, що півтори тижні доводилося повзати до кухні, потім ще тиждень — шикуватися у колоритну чергу до місцевого травматолога. І пиво в тому барі бодяжили.

Варіантів залишалось небагато — нормальних клубів у містечку нема, тому — лише дискотека в Палаці Культури, там якраз поряд — бар «Тритон». Назву хтось постійно переправляв балоном на «Притон».

Типовий провінційний джаз: хлопці і дівчата шикуються у лави під стіною і гучно виблювають горілку, шлунковий сік і шматочки ковбаси на пошарпані аграрні барельєфи, обсцикають ніжно-блакитний кахель і білосніжний сніг. Блювота під акомпанемент хітів дев'яностих, не набагато приємніша за кулетметну чергу над вухом раннім ранком після фестивальної п'ятниці.

Хуйова слабоалкаголка, дешеві сигарети, агресивні парфуми — щось посереднє між цукром, ваніллю і запахом блювоти з піци та солоних огірків. Все це людське шобло у асинхронних рухах дикого екстазу, а потім розборки, кров з носа на білі стіни, переламані ребра і лишається тільки ще раз блювонуту на блакитний кахель.

Сера уявив колорит і на дискотеку йти передумав, похмуро зітхнувши на тему нормальних столичних клубів. Все це нагадувало гігантський будинок пристаркуватих — ідеальні умови для розвитку православ'я. Ну, або якогось іншого агресивно-релігійного зомбоутворення.

Одна з безіменних провінційних станцій, на якій зупиняються тільки електрики, тільки на п'ять секунд відкривають свої двері і відразу тікають у глушину. Навколо — тільки густий сосновий ліс. На станції — тільки бетонна платформа на триста метрів уздовж колії і жовта бумажка з розкладом ходу електропоїздів, помальована всякими мазафаксами та матюкчям.

Платформою ходить мужик у дизайнерській футболці з ведмедями і пробує піймати зв'язок. Раз-по-раз підіймає свій Айфон високо над головою, пильно вдивляється в залитий сонцем екран і тихо матюкається. Мирно цвірінкають пташки, лагідне полудневе тепло спадає на землю і топить її у палючих променях Сонця найжаркішого на світі березня. Нарешті зв'язок.

- Привіт. Я, по ходу, вийшов раніше ніж треба.
- Вітаю Цюп — ти ідіот.
- Сам такий.
- Давай далі вздовж колії, підійдеш на жеде переїзд, я на таксо під'їду.
- Чувак, в мене ж нога...
- Ну, що я можу зробити? Наступна електричка завтра буде. А машину свою я продав. Там не далеко, іди давай.
- Добре, як підійду — наберу.

Тоді вперше приїхав Цюпа. Гіпс два тижні як зняли, але ходив він поки ще кепсько. Плівся піщаною протипожежною смугою, фоткав потяги на Айфон, кожні чотириста метрів падав на довгий привал, скурював пару парламентів, підіймався і шкутильгав далі, в сторону підігрітої сонцем півночі, де на безіменному переїзді на нього чекатиме Сера і омріяне таксо.

Потроху тягся вперед і роздивлявся провінцію, яку встиг капітально забути за останні роки. Цюпа і справді змінився. Сера міг на власні очі спостерігати, як графічний дизайн невідворотно міняє людей до невпізнання, до зойку і переляку після недовгих розлук.

Але Цюпа ніколи не жалкував про те, що одного чудового дня кинув до кадила жменю драпу і помандрував на вільні хліби. Він потрапив на незорану ниву тоді, коли конкурентів ще не існувало в природі, а гаманці замовників були важчі за похмілля недільного ранку. З часом, Цюпа вийшов на європейських клієнтів і почувався чудово: мав дешицію вільного часу, бабло на життя, шмотки, девайси і кокс на додачу.

Він-то не скаржився, а от у друга тепер — серйозні проблеми. Все це його кокаїн, все це його довбаний металошукач, і навіть складно уявити, як Сера зможе жити без Церкви. І він вирішив переїхати на деякий час до Містечка, аби підтримати Серу. То не завадить і далі батрачити на своєму фрілансі. Він рясно zalиватиме горе бухлом, за компанію, а коли горілчані ріки притихнуть, обов'язково допоможе почати нове життя. Ну, або Серу поновлять.

- Привіт.
- Не ображаєшся? Сэр?
- Забий, пішли.

Сера не ображався. Він знав, що таке рано чи пізно мало трапитись. Рано чи пізно його мали взяти з наркотою, або він мав наклюкатись і, розсікаючи в рясі по місту, натрапити на журналістів, влізти в об'єктив камери в усій літургійній споряді і грімгосно заявити, що він настоятель Церкви святого архистратига Михаїла, що він був на дні народженні друга і «пішли ви на хуй, підари».

Але сталося інше — сталося Цюпина нога і п'ять грамів, але то пусте. Цюпин кокс тут ні до чого, навіть металошукач ні до чого, він сам винен, його сраний модус вівенді, і на кого тут ображатися? Треба дякувати Богові, радуватися, що перед носом зовсім не сталеві грати, треба хапати щедре тепло цього березня і радіти, що поряд кульгає друг, і вони обов'язково щось придумують. Придумують щось, чим зайняти свої нудьгуючі туші в цій мальовничій глушині.

І вони запили. Сера кілька разів зривався, дзвонив Брату, просив пробити щось про поновлення, щось про далекі і туманні небесні перспективи, але потім зрозумів — все остаточно і ніхто йому не допоможе. І вони пили знову. Сера повторював, що єдине, де він себе бачить — це релігія, навіть говорив щось про тоталітарні культури, але вони багато про що говорили тими вечорами феєричного алкогольного психозу.

Сері постійно телефонували прихожани і повторювали, що він їх поводити у цьому грішному світі, а все що з ним трапилось — мерзенний наклеп і взагалі не правильно. Найчастіше дзвонила Валя, багато говорила, а іноді — навіть приїздила, розказувала про несправедливість, а Сера її трахав. Він все-одно почувався вождем. Він міг би набрати собі паству: з Валі, з колишніх прихожан, з тутешніх бабунів і дідунь. З наркоманів, зрештою.

А наркоманів тут вистачало. На яскравих фарбах під'їздів, на білій штукатурці, на проламаних дощечках дитмайданчиків і розгойданих вітром автобусних зупинках вони непевними рухами дряпали нігтями прості молитви без розділових знаків:

«боже поможи як спасись от вінта»

Березень спливав, а Цюпа — плив у бік місцевої подоби супермаркету, аби затаритися на сьогодні і підлікувати вчорашнє. У Містечку він орієнтувався непогано, але за останні десять років відбулося багато косметичних змін, які кидалися в око. Одна з них — Монте-Карло.

Монте-Карло української провінції — зовсім не бар-ресторан з мордобоем і м'ясо-молочними продавщицями в жовтих в'язаних светрах, зовсім не подoba підпільних гральних автоматів з лохами, які істерично луплять кнопку «подвоїти ставку», а звичайнісінький собі картодром. Цюпа потроху забув про боржомі і взяв курс на запах бензину, резини і моторів.

Під полудневим сонцем, серед фарбованих у різнобарвне покришок, носилися по колу маленькі машинки. Нога ще не зажила і лишалось дивитися, як місцева гопота таранилася і благала сторожа покататися в борг. Сторож завжди відмовляв.

Потім Цюпа заходив на картодром ще, і одного разу навіть дозволив собі проїхатись, але нозі то явно не сподобалось. Цюпа вирішив, що його завжди перли такі машинки і знову заходив у гості, базарив зі сторожем, кутив парламент і дивився гонки під палючим ранішнім сонцем.

Сторож виявився просто феєричним обдовбишем. Цюпа ним відразу зацікавився, особливо коли дізнався, що його погнало — Шмальгаузен. І справа не в тому, що Цюпа любив антропологию, він її взагалі не любив. Він просто переїхав сюди і зрозумів — нормальної дурі взяти ніде, у Київ зайвий раз їхати далеко і тому цей чувак — знахідка.

Щодо природи сторожівського поганяла Цюпа не помилився. Роки практики. Яюсь Шмальгаузен запросив в гості на траву і обіцяв віддати три стакани за особливою ціною.

Жив Шмальгаузен відповідно до уявлень Цюпи про внутрішній світ таких персонажів — у бабусі, в старій хаті серед нетрів приватного сектору. Прямо з напів-зарослого іржавого паркану стирчала його гордість — гігантська туша автобусу ЛАЗ з вицвілими від сонця і часу повздожніми блакитними смужками. Цюпа такі пам'ятав — у дев'яносто сьомому вони ще ходили замість маршруток і проїзд коштував тридцять копійок.

Автобус свій Шмальгаузен десь знайшов, але нікому не говорив де і згодом перетворив ЛАЗ на плантацію. Хвалився, що «Шмальбус» хоч і барахло із-зовні, але у випадку рейду — завжди на ходу, і можна відігнати траву у безпечне місце.

Розсілися серед дерматину старих сидінь. Цюпа спробував траву і йому зірвало башню: зрозуміло, чого цей чувак ходить такий відморожений. Вдячний Цюпа теж став ходити відморожений, забрав три стакани і взяв Шмальгаузена на замітку.

Цюпа знаходив його безпосередньою особистістю. Знайомі розказували, що палкими полуднями серпня, Шмальгаузен тинявся Містечком, дурів від сонця і збирав дичку в старий чохол від контрабасу. Коли Цюпа питав, навіщо йому дичка, той казав — для душі.

З місцевими хлопець особливо не спілкувався, водив дружбу зі столичними растаманами, кинув на третьому курсі безглуздий вуз і ніколи не жалкував із цього приводу. Шмальгаузен виявився глибоко релігійною людиною, але цікаво ставився до канонічного православ'я: часом обдовбувався, глибокої ночі ліз на котельню, скручував там гігантський сигнальний плафон, тяг його через все містечко до приходської церкви, залазив на баню і вішав плафон на кінцівку хреста.

Потім, ставав на чолі растаманської процесії зі своїх столичних торчків. Брав урочистий плафон, оголошував себе Преподобним Плафо Другим, а його растамани вдягали плафони, які здобули в місті-герої Києві, і під запальні молитви служили месу серед глухої ночі. Бувало, вага скла тягла пусті растаманські голови до низу. Плафони падали на порепаний асфальт і билися під запальні проповіді Шмальгаузена.

- Якийсь провінційний культ, — дивлячись на все це, підсумував Цюпа, коли вони з Серою, навантажені бухлом, поверталися з маркету.

Із запою особливо не виходили. Сера повернувся, навантажений віскі і розмаїттям закусів. На веранді його чекав Цюпа з якимось журналом. Сера сів навпроти і глянув на журнал: щось не схоже на патристів і графічний дизайн. Придивився уважніше — типова сектантська брошурка сумирних овечок, котрі бігають квартирами соціальних гетто, пропонуючи обернутися в істину віру:

- Цюп, а шо це за макулатура у тебе?
- Та це, блядь, сьодні сектанти зустріли. Тричі за день...
- І шо?
- Ну, перших я за звичкою відправив мандрувати хуями, другим сказав, що Бог — я, а на запитання, чого ми так погано живемо, відповів, що п'ю...
- І? Треті тебе переконали, що треба виходити з запою?
- Та я таке збираю. Так що це чисто для колекції. Не, ну ти тільки послухай, шо пишуть: «Православні священники заражені статевою розпустою...»
- Да-да! Підписуюсь! — Сера розлив першу.
- Перебувають у п'яному заціпенінні...
- Підтримую! — Сера простягнув Цюпі склянку.

- ... і взагалі, православ'я схоже на чистий кокаїн.
- Ну, не на чистий. Та і взагалі, ефект більше вінтячий.
- Коротше, Сер, я до чого. Ці клоуни тут непогано заробляють. І взагалі — це круто. Сам подумай — народ тут не шуганий. Всяких сансеїв і христопродавців-харизматів набагато менше ніж у Києві. Можна рубати бабло.
- І що ти пропонуєш?
- Давай до них. Можна вийти на якогось гуру, там якось примажемося, я дизайном допоможу, думаю, до корита пустить. Ну і сам подумай — тобі зараз реально не вистачає релігійної жилки.
- Я сам про це думав. Але знаєш, Цюп, нам вступати в секту, це як колотись грибами — дебілізм, коротше. Ми маємо займатися тим, що вміємо краще за все... Розумієш? Можна самим щось організувати. Щось релігійне.
- Якийсь тоталітарний культ?
- Бінго, Цюпонько!

Секта

Ідея припала до душі. Тоталітарний культ у глибокій провінції, без конкурентів і допитливих журналістів, міг стати золотою жилою, і задовольнити Серін потяг до Господа Бога нашого Ісуса Христа. Сера сам буде Господом. І тут Цюпа йому допоможе.

Родючий ґрунт української глибинки малював шалені перспективи. Вони з Серою стояли на порозі зламаної двері в царство бабла і всевладдя. А як інакше? Ось вона — глибинка. Царство сектантства і пророчих культів.

Десь поряд з ними вже працюють справжні профі, які розказують своїм адептам про крах фінансової системи, а потім, солодкими промовама і шантажем, змушують брати кредити під заставу нерухомості і жертвувати гроші в пророчий фонд. Тут під емблемою Господа Бога влаштовують концтабори для наркоманів, і паства йде за своїми вчителями в глухі поліські ліси, аби будувати їм палаци і жити поряд у дощатих халупах, у молінні і праці за дозу на благо віри святої. Тут сесії групової медитації перетворюють на сесії групового сексу. Тут забивають на смерть, виганяючи бісів, і на проповідях розказують, що євреї — нація біороботів.

Сера і Цюпа сиділи у передчутті успіху та екстазу від власної могутності та майбутніх звершень.

- Ну і що це буде? Типу, проповідник Серафім: знімаю, порчу?
- Якась хуйня. Можна, типу, сансей Сіо-Кім — шлях духовного прозріння.

- Цюпа, блядь, я шо, схожий на китаїця?
- Та шо ти розумієш? Це брендінг!
- Цюп, а тепер серйозно. Це не канає. Буддисти, контактери з космосом і всяка язичатина — вчорашній день. Розумієш, якщо ми не видумаємо щось своє, якщо кривлятимемо всіх цих сансеїв і проповідників — залишимося плагіаторами і посередністю. А я... Цюп! Я хочу, аби це було мистецтвом! Це має бути щось нове, освіжаюче і неповторне! Щось раптове і зворушне, щось, що не лякатиме тавром «секта», а замкне у люблячі обійми на все життя!

Цюпа уважно глянув на друга і замовк. Пропустили чарку, Цюпа роздивлявся орнаменти дарованого Шмальгаузенем непальського шкіряного наруча і раптом вигукнув:

- Сер! Придумав! Україна — еротична держава! Історичні міфи!
- Шо!? Цюп, ти обкурився? Яка в жопу еротична?! Які в сраку історичні? Я тобі серйозно, а ти мені про радіо «Промінь».
- Сер, я серйозно, ти не зрозумів! «Еротична держава» — не констатація факту, це загроза. Внутрішня загроза. Це концепція!
- Загроза?
- Сер, да! Ну дивись, наша аудиторія звідки?
- Звідси...
- Тобто? Тобто — з провінції! Сер, давай далі. Хто вони?
- Ну, типу христануті всякі: лохи, бабуні і решта...
- Правильно! А які вони? Пуритани і консерватори! А шо для таких найстрашніше? Те, шоби їх доцю, яка не вилазить з церкви, набухали і трахнули на випускному в три стволи! Для них страшно, шоби їх діти росли серед голих ніг і коротких спідниць. Серед ароматів безперервного траху. Якщо скажемо, шо ми за традиційні цінності, шо ми християни, патріоти, трипільці і українці, і шо ми за те, аби їх діти вирости справжніми українцями в лоні істинного трипільського Бога і традиційних цінностей — вони наші!
- Трипільського?
- Саме так! Сер! Слов'янське язичництво — зайнята ніша. Псевдохристиянство — теж. А нам потрібен не плагіат, а квінтесенція всіх бажань справжнього свідоміта, — християнство, Трипілля і Україна в одному флаконі...
- Продовжуй...

- Чого боятися наші люди, коли їм пропонують сходити на «розмову про Бога»? Правильно! Євангелістів, всякої пиздоглазої мазафаки з сансеями, сансарями і медитаціями, контактерів з космосом і відморожених єговістів. Вони боятися попсових ярликів! Чогось, що пов'язане з сектами. Ти розумієш Сер, у цій ніші зайнято все, і успіхів, навіть примарних, не дочекаєшся. Але якщо загорнути цукерку нашої секти в націоналістичну обгортку, то будь-який Вася її схаває. Вітчизняний продукт!
- Бінго, Цюпонько. Бінго, друже...

Вони допили віскі, і того вечора Цюпа пострибав додому, сповнений благодаті, натхнення, передчуття великих бабок, і релігійної слави пророка Серафима, який висмикне сліпих овець зі світу розпусти, брехні, і увіткне їх до лона істинної Церкви.

Наступного ранку Цюпа прийшов, відкупорив запобігливу нуль п'ять пива, привів себе до тями і простягнув Сері зім'яту бумажку:

Україна — еротична держава.

Відновимо істинні українські традиції християнського Трипільля!

Ви хочете виховувати своїх дітей в умовах еротичної держави? Ні!

Україні — своїх пророків. Службу проводить отець Серафім — трипільський пророк стародавнього християнського обряду.

- Цюп, ти ідіот? Це ж читати неможливо! Це ж, блін, якась партизанська листівка!
- Сер, ти нічого не розумієш у партизанських листівках! Це фешен! Це як рекламна кампанія автомобільного бренду! З'являються якісь безглузді фрази на весь білборд, всі їх запам'ятовують, а потім — хоп, через місяць — вуаля, на хуй! Там само з'являється пояснення! Це працює!
- Цюп... ми шо, гандони рекламуємо?! У нас, блядь, серйозна справа — відродження трипільського християнства, на хуй. І гейські слогани тут не канають!
- Ну і шо це буде?
- Розумієш, Цюп, нам потрібно якесь історично-релігійне підґрунтя, якесь право сказати: «Я, сука, Божа подоба!» Цюп! Ти хочеш тут пісю смоктати, чи догми писати? У пророків не може бути хуйових слоганів! Пиши давай шось, аби прямо в яблучко...
- І що наприклад? Якийсь трипільський літопис?

— Бінго, Цюпонько! Наприклад, трипільський літопис.

Наступного ранку Цюпа прийшов суворий і тверезий, відкупорив пляшку пива, бухнувся на крісло, дістав з наплічної підарки роздруківку і мовчки простягнув Сері. І ось що там було написано:

Трипільський літопис. Перший Заповіт.

Українська Церква Трипільського Патріархату виступає за повернення істинних традицій українського християнства стародавніх часів.

Трипілля — колыска української цивілізації, і новітні археологічні дослідження істинних віруючих українців доводять один неймовірний факт: Трипільці — перші християни і залишили літопис, який називали «Перший Заповіт», і який є предтечею Біблії.

Українська Церква Трипільського Патріархату (УЦТП) відроджує істинне обличчя віри православної. Віра трипільська проста — це погляд у вічі Господу нашому і чисте каяття патріотів українських з роду козацького.

Бог любить тебе і запрошує в гості, розкриваючи теплі приятні обійми до справжньої християнської родини 20 квітня, о 19:00 в Палац Культури.

Службу Божу проводить отець Серафим — трипільський пророк стародавнього християнського обряду.

— Ого! Цюп, да це якраз те, що нада.

— Ти далі читай. Я і сам знаю.

— Трипільський літопис?!

— Ага. Далі, типу, він сам.

Літопис Трипілля. Перший Заповіт

Передмова перекладача

Любий друже! Ти тримаєш у руках священні тексти твоїх Предків. Звідусіль ми чуємо брехню і наклеп, мовляв, Русь хрестив Володимир, але віри брехням не май і душу спаскудити не давай. Як почерпнеш ти з тексту святого: Трипільці — то перші християни на Землі, і перші, хто чекав на Месію Ісуса Христа.

Трипільці — не тільки провидці. Вони — істинні діти Бога, бо ж знали, коли Месія прийде на землю з точністю до року і жили у відліку часу до його народження. На превеликий жаль, ця маленька брошурка — лише частка величезної праці трипільського вченого і літописця Хмеля, яку ми переклали для тебе, аби відсіяти зерна від плевели і віднайти вірних слуг Господа нашого.

Це українська Біблія, Перший Заповіт Божий, маленький путівник до духовного світу і струмок спасіння до річки благодаті райської.

Перекладач намагався якомога точніше дешифрувати стародавні письмена і якомога вірніше перекласти їх на сучасну українську мову. І хоча деякі звороти не мають аналогів (дається знаки тотальна русифікація останніх століть), багатство тодішньої трипільської лексики відчувається відразу, як і пишність, та витонченість словозворотів. І якщо тобі не зрозуміло якесь слово, пам'ятай, всі слова можна відчувати серцем, вони ж бо — істинні зови предків і мова Господа.

Перший заповіт

Частина 1 (уривки)

До спочатку часів літочисних з пам'яті та народних переказів записані ці слова і пророцтва Божі писальником Хмелем року 4603 до Христа вродження у граді Оріан. Слова наші — то погляд у майбуття і застереження людям.

Радісно плуг оре і якомито співаємо величі матері нашої Землі, і приносимо молитву до Хліба Святого — то є дар Божий і дяка нам за труди. Ми — діти Вчителів Зоряних і слуги Суса Христа — народ оріїв. Походимо з землі-пахоти і є насінням, посадженим на ріст щирий і діяння благі Зоряними Владиками у непомні, неписемні часи.

Оріан і Орія, Одам і сестра їхня Ова, посіяні з небесного возу, бути першими людьми на Землі. І сказали Вчителі — чекайте на нас, і одного дня буде дяка вам і спасіння благе. І забрав Одам жінку свою Ову, і сказав — я чекатиму в саду і пішли вони на схід до саду Зоряного на землі. Оріан і Орія лишились на березі річки Остер і народили багато дітей. Пращурів наших.

7777 до Р. Х. І повернулись вчителі і навчили вірних правнуків Орія знанням своїм. І сказали — чекайте посланця нашого Суса Христа. Оракл — правнук Орія спитав скільки чекати їм, і сказали Вчителі — сім тисяч, сімсот сімдесят сім зим і зійде з неба посланець Божий і приймете його, яко Бога свого.

(частина літопису в процесі дешифрації і перекладу)

Рік 0 І під сузір'ям Секстант народився Суств — син Божий і Зоряних Владик. І йшли люди за зіркою, і знайшли його.

30 після Р. Х. І рік Суств: «Я єсть Бог, а ви — діти мої». І люде без помисловості йшли за ним і прославляли його.

33 після Р. Х. І вбили Суста діти його, зрадивши Зоряних Владик і ганьбили тіло його осолудно.

(частина літопису в процесі дешифрації і перекладу)

1972 після Р. Х. І під сузір'ям Секстант родися пророк Божий і Венера, Юпітер і Місяць стоятимуть на небі поряд, радіючи. І жреці дадуть пророку ймення Серафим.

2013 після Р.Х. І настануть знамена кінцю світу прийдешнього, і покаже перстицею небесною на мапі космічній Господь повернення істинних правителів Землі Людської — Зоряних Вчителів. І готуватиметься люд до світу кінця. І покинуть плуги свої. І кричатимуть переляком люди і благатимуть колінопреклонно раю на Землі, і стане до хреста Пророк людський, і покаже людям путь спасіння, і блаженства вічного, і ймення йому Серафим. І відділить він зерна від плевели, і вознесуться на небо праведники, і страждатимуть грішники серед плачу і скреготу зубів.

- Ц-ю-ю-па... чума! Я в захваті!
- Ну нарешті.
- А як трипільці знали, коли я народжусь?
- Сер, ти не уважно читав, я ж написав там спочатку: «Сі слова — погляд у майбутнє і пересторога бла-бла-бла»...
- А чого тільки уривки літопису?
- Сер, ти нічого не розумієш у подачі інформації. Коли нам знадобиться якесь пророцтво, ми його туди впишемо і оголосимо розшифровкою.
- Цюпа, ти геній. Тільки нам шо, всю цю купу тексту в одну брошурку сувати?
- Та не. Передня заява буде в листівках, а літопис — на Проповіді впаримо.
- Ну, значить, тепер поліграфію треба шукати.
- За це не переживай — поліграфістка знайома є.
- Тільки, Цюп, ти тут і дату написав, і час: «... 20 квітня о 19:00 в Палац Культури...», — ти що, вже про все домовився?
- Та не, це просто, як приклад.
- Окей, тоді ти займаєшся роздачею листівок, а я домовляюсь про місце.
- Є ідеї?

- Ага, Гриценка памятаєш?
- Той лошпет?
- Ага, той даун. Він тут зараз директор Будинку Культури і взагалі — велика людина. Думаю, дасть добро, я до нього заскочу.
- Замьотано! Тільки цей, рясу одягни. Солідніше буде.

Ризу Сера таки вдяг і просто завалився ранком, вже такий нормально наритий, до Палацу Культури, і нарвався прямо на вахту.

Він хотів сказати «Доброго дня, мені потрібен Гриценко, я з приводу оренди актовї зали», але вийшло щось типу «буе-бе-бе-буе-е!» Бабуля на вахті зрозуміла його по своєму і ввічливо попросила покинути приміщення, Сера взявся розмахувати руками і додав обценної лексики. Вийшло щось по типу «буе-буе-е-е-бе-бе, на хуй...», — вахта рішуче попросила забратися подалі, в інакшому разі доведеться кликати бібліотекаря. Сказано це було таким тоном, ніби покличуть пачку беркуту. Сера уявив очкастого вигляду задрота, який дистрофічними рученятами пробує витягти його вгодовану православну тушу на вулицю, і знахабнів ще більше. Зрештою, бібліотекаря таки покликали і Сера зрозумів, що це двометровий амбал, і зараз буде вава. І якось не личать пророкам вави. Сера трохи протверезів і пішов на мирову: сказав, що прийде, коли буде в адекваті. Запропонував перекурити, амбал погодився:

- А Гриценко тобі нашо?
- Буде проповідь.
- Ви шо, сектанти якісь?
- Ні, ми патріоти. І християни. Це трипільська служба. Приходь.

Амбал глянув на цілком православні ризу, пузо і бороду Сери, докурив свою приму, здається повірив, пообіцяв прийти на проповідь і потопавав назад до Палацу Культури. Так Сера познайомився з Біоміцином.

Біоміцин працював тут ще за Брежнева. Тутешній Палац Культури — типовий проект, і колись такі рясно зводили по всьому Союзу. Зводили, оформлювали фасад дурнуватим аграрним барельєфом і блакитним кахлем, а підходи — викладали квадратними бетонними плитками, аби у вересні між ними рясно проросла трава.

Потім, забивали бібліотечні фонди виключно правильною літературою і на урочистому відкритті, з повітряними кульками і пафосними промовами, заводили громаду до таємничого лона Культури. Впускали погуляти серединою, аби потім розсадити всіх твердими бордовими стільцями актові зали і дати шкільним поетам, і фокусникам розпочати концерт.

Біоміцин часто і з сумом згадував ті часи. Тоді до бібліотеки багато хто приходив і нудьгувати не доводилось: піонери, дошкільнята, їхні мами і дідуні, вчителі навколишніх шкіл, робітники та інтелігенція. Тоді він відчував життя. Просили книжки і він зі щирою, п'яною від ранку посмішкою видавав Пушкіна, Лермонтова, Шевченка, літературні часописи і журнали з яскравими ілюстраціями про космос і гігантські зорельоти з надписом СРСР.

У Біоміцина було чим пишатися. З пихою згадував він вчинені за часів перебудови диверсії. Тоді він часто палив книжки. Стояв, дивився на схід сонця, думаючи про епоху, що відходить, про падаючі ярма, про Самостійність і Волю, повторював вірші про багаття з книг і підкидував у помаранчеві язички полум'я праці класиків ленінізму і мемуари партійних діячів. Палив і серед вранішніх променів сонця жадібно нюхав попіл своїх ворогів.

Він навчився відрізнити запахи диму пожовклих від часу журналів «Безбожник у станка» від товстих стосів «Всесвіту», з легкістю відрізняв підручники з історії від грубесних томів радянської енциклопедії, автобіографії членів політбюро від оповідань про життя і революційну діяльність Іліча. Запахи мішалися, але він був свято певен у спільному знаменникові — так пахне його омріяне дисидентство, на яке свого часу не вистачило духу, так пахне Незалежність.

Палив потроху, вибираючи найворожіші фоліанти радянської думки. Нюхав примірник у фондах, принохувався до корінця, водив кутікулами по жовтуватим сторінкам і тяг на задній дворик ПК, де серед ранкової тиші палали багаття з книг.

Разом із димом його книжкових протестів до життя Містечка ексцентрично увірвалися дев'яності, змітаючи на своєму шляху все, до чого він звик. Не було більше в гостях піонерів і їхніх батьків, прибиральниць і шкільних вчителів.

Навколо мінявся світ, але Палац Культури не змінився ані на йоту. Для повної автентики у холі не вистачало тільки портрету Андропова. Замість нього висів прямокутний годинник з кислотними зеленими цифрами — яскрава згадка про журнал «Електроніка» і неминуче освоєння космосу.

Ранніми ранками, з суворого похмілля, Біоміцин осатаніло кидав до багаття «Критику концепції «комуністичного християнства», все нові і нові стоси «Безбожника у станка». Він відчував, що перемиг. Нація має звільнити себе від комуністичної блювотини, хай навіть ніхто сюди і не ходитиме. Він ще не все спалив. А після того, як спалить, обов'язково потрібно буде завезти правильну, національно-свідому літературу. З цими думками Біоміцин спалив третину фондів. Але всім вже було байдуже. Особливо, на праці радянських класиків.

Але нових книжок ніхто не прислав, а його зепе вистачало тільки на палену водяру тутешнього ґатунку, яку не завжди сприймав навіть його загартований організм. Біоміцин регулярно запрошував друзів прямо до читального залу, діставав пляшку, урочисто стукав денцем об подряпаний стіл і виголошував коронне:

— Біомцин-н-н! Цин-н-н! Біле міцне!

І розливав першу. Ніхто не розумів, чому він водяру називав Біоміцин. На честь півзабутого радянського шмурдла, або ще чого. Але це був Біоміцин. І погоняло в нього було таке.

Цюпа змотався до знайомої Поліграфістки, повернувся задоволений і з купою листівок. Казав — взяв за дешево. Набрал Шмальгаузен, — «Чувак, не хочеш підробити, фіглі тобі той картодром, і давай, дуй сюди, дунемо і зробиш, як два пальці, заплачу нормально, фіглі там ті листівки роздавати?»

Шмальгаузен був явно не в захваті — все це серйозно тхнуло клоунадою, навіть для нього. Але Цюпа атакував. Пообіцяв три штуки гривень, якщо він тиждень роздаватиме листівки на жеде станції, біля ринку і решти найсимпатичніших місць релігійної агітації. І саме три штуки, а не штуку, і все тому, аби Шмальгаузен роздавав їх не як відморожений обсос, а як істинно віруюча людина, яка прагне донести Трипілля, Серафима та Суса Христа до вух невіруючих і наставити їх на путь істинний. Шмальгаузен почитав листівку і уявив себе на жеде: зустрічі з купою знайомих, зі своїми київськими растаманами, ну і решту клоунади. Уявив дурнуваті розпитування і попросив три п'ятсот. Цюпа відмовився. Сказав щось про перспективи, потім дістав шаровари і вишиванку, нахабно заявив, що це — обов'язкова форма. Це була остання крапля — Шмальгаузен сказав три п'ятсот, або йдіть ви зі своїми трипільськими листівками в центральну Росію, і самі там їх роздавайте, на вокзалах. Цюпа трохи подумав і погодився на три п'ятсот.

Раннім ранком сонячного квітня, сонний Шмальгаузен у вишиванці, підкачаних шароварах і кедах роздавав листівки Української Церкви Трипільського Патріархату на залізничній станції. Але листівки ніхто не брав. Шмальгаузен почав хвилюватися. Чорт, люди, це ж квиток прямо у світлі Божі хорони, прямо на холодний мармур амфітеатрів і палаток з іствами і ряснотами Царства Небесного!

Проте, на словах виходило кепсько: тексту брошури Шмальгаузен рішуче не пам'ятав, плутався у назвах, вірно знав тільки те, що Серафим — світло і надія скоцюбленого безбожжям світу і нації української.

Пробував підкочуватись до бабок, густо навантажених грибами і ягодами. Підійшов до мужика у вишиванці, який суворістю погляду скидався на Маркіян Камиш "Сера"

оберпрокурора Святійшого Синоду, як мінімум. Мужик листівку взяв і залишився задоволений, якщо не суттю пропозиції, то національною обгорткою. Пообіцяв прийти.

Зрештою, Шмальгаузен схопив відчай — листівки перестали брати взагалі і він викинув жменю агіток у повітря, галасно питаючи весь вокзал, чи є тут патріоти України? Виявилось, декілька є. Троє мужиків підійшли до нього, допомогли зібрати листівки, зацікавились Трипільським аспектом православ'я і проблематикою загалом, пообіцяли прийти. Але цей промінь надії залишився поодиноким: знову і знову люди проходили повз, цілком відсторонені від десниці Господа Бога і пророків його.

Прошло пару годин, і Шмальгаузен помітив — він тут не один — листівки роздає ще один мужик. Зі старезним речмішком за плечима, у великих окулярах і потяганій сорочці. Загалом, схожий на радянського інженера, який пробує впарити рештки промислових таємниць Імперії Зла всім охочим прямо на вокзалі.

Шмаль вирішив, що Цюпа не пожлобився і найняв відразу двох чуваків роздавати листівки, і вирішив спитати скільки пообіцяли заплатити йому. Чувак був всяко схожий на крішнаїта, ну, в плані пропорцій харя-рама. Шмаль підплив ближче... ні, це не Цюпині листівки, навіть не відкриття нового мінімаркету з фантастичними знижками, а щось на східну тематику. Якась сансара, тільки без праїсторії, просто холонокровні медитації. Шмаль спостерігав за інженером не шуганих сансарою провінційних душ. І згодом зрозумів, у чому була його, Шмаля, стратегічна помилка. Інженер окучував тільки бабунь і чуваків лохуватого вигляду. Ну, таких, які носять пацаваті підліткові вусики, заправляють светр у спортивні штані і певні того, що прищі на все їбло — ніяк не від Лукавого і дуже сексі. Лохів, які пшикаються термоядерними китайськими дейзіками, а в нагрудній кишені сорочки по три роки зберігають один-єдиний гандон, з надією колись його використати.

Зрештою, цікавість перемогла і Шмальгаузен підійшов впритул до чувака з листівками, вони мовчки обмінялися агітками.

— Ти хто?

— Патріот. Українська Церква Трипільського Патріархату. УЦТП, якщо скорочено.

— Трипільського?

— Ага. Приходь. Буде добре.

— Вали звідси. Це моя точка.

Зависла тривожна тиша... Але ось! Вальжно клацаючи каблуками начищених гостроносих китайських тувель, з чорним пакунком «BOSS» в руках, проплив ідеальний лох, образ якого Шмальгаузен собі потроху змалював.

Шмаль і Сансара кинулися впливати на його ніжну свідомість. Лох виявився дуже цінної породи — на контакт пішов відразу, Шмальгаузену заявив що, він патріот своєї країни і почав питати про Трипілля. В цей момент підлетів інженер і запропонував його, апелював до справжніх сакральних цінностей медитації, таємного знання і навичок Супермена, акцентував на жахитті і мракобісці традиційних культів.

Шмальгаузен, у свою чергу, пробував апелювати до неприйнятності азіатських медитаційних технік для європейця. Загалом, вони сперечалися між собою на навколо релігійних тем вкрай довго і весело. А тим часом, переляканий такою увагою лох кудись втік.

— Коротше, мужики, так роздавати листівки для церкви — повний ідіотизм.

— Слухай, Сер, а він правий. Так служителі Бога не працюють. Розумієш?

— І що ти пропонуєш?

— До цього треба підійти структурно, Серонько. Нам потрібна система.

Але Сера чув його слабо. Останні дні він все далі провалювався до наркоманської сонми і всім своїм видом показував, що вилазити звідти не збирається. Кокс, бухло і трава зробили з нього пережовану сливу, і навіть до релігії справи йому вже не було.

— Сер, це не серйозно?

— Шо не серйозно?

— Ми тут справою займаємося, а не клоунаду селякам лаштуєм. Ти взагалі розумієш, що серйозніше треба бути?!

Замість відповіді Сера затягнувся, хвилин п'ятнадцять слухав Цюпині докори і плани по захопленню релігійної площадки в українській провінції. Потім затягнувся ще і поліз за коксом.

— І до того ж, Сер, ти ніхуя не розумієш у наркоманії.

— Іди на хуй! Я — пророк. І я їбашу рок.

— Заткнись. Ліпше вже бухай. Бухло — це можна, це як нормальний побутовий трах, типу прийшов ти з роботи, подивився телек. Ну і говориш своїй Валі, такий: «Давай трахатись». А вона така: «Ну, давай». Оце — бухло.

— А трава?

- А трава, тут треба вже обережніше — це типу анальний секс. Вона його не любить, бо ти ніхуя не вмієш, дозволяє рази два на місяць, на великі релігійні свята. Оце трава.
- А кокс?
- А кокс... о-о-о-о-о. Кокос — то свято, то ціла обрядовість, як нічна служба на Пасху. Ви типу з нею набираєте ванну, забиваєте її всякими азіатськими пахощами, пінкою там, берете шампусік, залазите, потім петтинг, а тільки потім — йобля! І строго раз на місяць! А якщо ти довбеш кокс кожен день — то жопа, це як залазити з нею в ванну щодня, ніякого свята! І стосункам пизда. Тільки у випадку з коксом йобнеться твій організм, Серонько, а не стосунки з ним. Стосунки уже і так йобнулись. Зав'язуй коротше, якщо ти таки пророк, рок, ну і таке інше.

Диво, а може просто співпало, але Сера прислухався до настанов друга, збавив обороти алкогольно-кокаїнового марафону, трохи отямився, і через декілька днів, з купою сектантської макулатури, у гості до нього завітав Цюпа. Рішуче змів зі столу порожні літрушки пива і висипав купу книжок і брошур:

- Цюпа, що за кілотонни благої вісті ти припер?
- Моя колекція.
- І що пропонуєш з нею робити?
- Ну як що? Виберемо потрібне.
- Наприклад?
- Логіка нашого книжкового аутодафе яка? Правильно: пропоную зайве викинути, а на те, що нам підходить тематично, — взоруватися і всяко брати приклад для розвитку Трипільського Патріархату. Все уже придумано, до нас.
- Ну і які критерії істинності ти пропонуєш? Шось типу Юрія Ханигіна?
- Ні, шось іще радикальніше. Канони вже затверджені нашим конклавом, Серонько. Ми — вітчизняний бренд, значить, нам потрібні тільки націонал-патріотичні тексти, псевдоправославна тематика, передапокаліптична патетика, методи вербування, емоційні качелі ну і решта необхідних прийомів у пошуках вірних слухачів нашого методу!
- Ну, давай, що там у нас?

Цюпа активно борсався серед сотень брошурок. Чого в тій купі тільки не було: пописані невідомими кружелями і кляттями трактати відомих американських сатаністів, ввічливі саєнтологи і добряки-мормони, монографії волхвів і мантри Маркіян Камиш “Сера”

неоязичників, патетика патріотів і зривання покровів від контактерів з космосом на будь-який смак. Сера дивився на все це різнобарв'я страв духовних трохи зачаровано і розгублено, а Цюпа вже відсортовував зайве:

- «Давня Україна-Оратта»...
- Це той чувак, який розкажує про розписи єгипетських пірамід у козацькі панно?
- Він... цю книжку, Серонько, ми повісимо в рамку і похмурими осінніми вечорами несамовито дпрочитимемо на неї, всяко беручи приклад.
- Згода, далі шо?
- «Енелогія»...
- Ааа... тотальні будови всесвіту, прибульці, чакри, Атлантида і магія повітря, органічно переплетені в одній брошурці?
- Воно. Непогана, тільки не наш формат — багато всякої незграбної йоги і азійччини, кидай її на он ту купу. Шо далі?
- «Влес книга»...
- Ота осоромна книженція про превелебні племена укрів? Незграбний фальсифікатор, до того ж — ніяких сенсацій.
- Вона. Взагалі-то добра, тільки про язичатину всяку. Все таки, візьми її і зберігай — непогано, якщо підставити наші назви.
- Ну добре. Шо далі?
- «Как управлять людьми. Тренинг личносного роста».
- Не, Цюп. На хуй. Ми не з тих даунів, які почитали Гюстава Ле Бонна і вирішили, що можуть керувати людьми. Тренінги — то маза для дебілів. Давай її на ту купу, до сміття. Нам потрібно щось на слуху, щось паранаукове, псевдоісторичне і резонансне.
- Щось про Атлантиду і прибульців у вишиванках?
 - Бінго, Цюпонько!

Потрібні книжки відібрали і почали було працювати над власною доктриною, аж раптом зрозуміли — у листівках, які роздавав Шмальгаузен, датою проведення стоїть двадцяте квітня, а до нього лишався рівно тиждень.

Все могло накритися. Треба поспішати. Тому Сера нап'яв ризу і хрест, загалом навів поважний попівський вигляд і пішов налагоджувати релігійні контакти з дирекцією місцевого Палацу Культури. Тепер вже тверезий.

Гриценко був жлоб. Сера пам'ятав це зі шкільних років і молився про те, аби жлоб у середині Гриценка за ці роки не встиг іздохнути. Аби на м'ятій сорочці були плями чогось жовтого, чогось незрозуміло жирного напополам з потом, аби з рота так само бзділо цибулею і позавчорашнім борщем. Аби краватка не пасувала, аби це був типовий представник їхньої цільової аудиторії, типовий Вася.

І Сера не помилився: перед ним сидів дрібний посадовець і справжній патріот своєї держави, а напроти — поважно розсівся Пророк усіх справжніх патріотів — Серафим Трипільський. З хрестом і в ризі. І Пророку всього-на-всього потрібна актовка зала на один вечір. Благо, Гриценко вже забув пиздюлі, які Сера видавав йому у восьмому класі з приводу і без. Або робив вигляд, що забув.

З середини Гриценко повністю відповідав уявленням Сери про свою цільову аудиторію: побачивши ризу він розм'як, а от почувши про проповідь насторожився, спитавши, чому Сера не зробить цього в церкві, а зрозумівши, що це «нова релігія», насупився і довго мовчав, тарабанячи олівцем попільничку, але коли почув слова «Трипілля», «християнство», «Україна» і «патріотизм», — засяяв сто ватним прожектором, зрозумівши, що сектантами тут і не пахне, потім перепитав:

— Точно не сектанти?

— Розумієш, це нова віра в старого Бога.

— А навіщо?

— Я — православний священник і патріот. Ти ж мене знаєш. Я хочу людям добра. Аби вони любили Бога і Україну.

— А нова віра навіщо?

— Ми відроджуємо християнські традиції Трипілля. Ти розумієш? Гриць!!! Розумієш?! Прокинься! Ти бачиш все це?! Ти взагалі читаєш новини, газети, Інтернет, дивишся телевізор?! Ти бачиш, що взагалі відбувається?! Чуєш всю цю проамериканську і проросійську блювоту, спаплюжену історію і намагання принизити нас!? Нас! Українську націю! Ти бачиш хтиві посмішки? Вони ніби кидають нам: «Ми ніколи не визнаємо правди»... і так-так! Грицю! Вони ніколи не визнають правди, правди про те, що українці — найдавніша нація на Землі, що ми — прабатьки Індоевропи, мови і колеса! Ні! Вони будуть вантажити нас і наших дітей гівном канадійських емігрантів, які висмоктують із пальця нісенітницю, відпрацьовуючи жидівські гранти, а Україна їм потрібна тільки для того, аби приїхати сюди і давати інтерв'ю у фрази і великих темних окулярах — невдалий закос під Лагерфельда, до речі!

— Кого?

— Та так, нікого... Грицю, ти мене взагалі слухаєш?!

Гриць не просто слухав. Він нагострив вуха і роззявив рота, олівець застиг у нього в руці і тоді він уперше за багато років побачив Пророка — справжнього Пророка, який не осліп під натиском тотального єврейського зомбування, який розуміє самість української нації, тяглість і прекрасність її історії, який сидить тут, перед ним, у ризі Священнослужителя, — квінтесенція цінностей. Гриць дав дозвіл і на проповідь пообіцяв прийти.

— Цюп! Показуй давай! Там все нормально?

— Єблет у тебе блювотний, Серонько, а так — усе в порядку.

Цюпа сяяв від щастя і явно чекав компліментів: застиг в урочистій позі, презентувавши плакат — перший примірник ілюстрованої поліграфічної продукції Української Церкви Трипільського Патріархату.

— Цюп, все це класно, але що це за дохлий іхтіандр у мене під ногами?

— Сер! Ти ідіот. Це ж іконографія, на хуй! Канон! Ти ж тут як Юрій-Змієборець!

— Змієборець — це добре. А з рясою в мене що?

— Це — ряса-вишиванка.

— Вишиванка?

— Істинно так, мій пророчий друг. Вона біла. Як ряса-білосніжка, як білосніжні кокаїнові стяги, а замість звичайних православних прибамбасів — національний орнамент.

— Стоп, Цюп, це якась хуйня. Я ж не бородатий древлянський шаман.

— Не-не-не! Дивись, Сер, біла мантия і візерунки — асоціація з язичниками і всякими абізянами на Івана Купала, а твій хрест, борода і решта православної традиції, з патріотизмом до купи, перетворять тебе на бренд. Ти самим тільки своїм виглядом промовлятимеш: «Я — Трипілля, я — священик, я — українець, я — Бог, я — нація, я — лідер. Я тут головний».

— Цюп, я все це розумію, але ряси такої — нема!

— Та що ти розумієш?! Це ж брендінг! Рясу і пізніше замовити можна, головне — імідж.

— Добре, з рясою проїхали. А що з плакатами? Коли поїдемо друкувати?

— Ха! Плакати вже є — сімдесят штук.

- Ого, ну я ж бачу, що ти либишся стоїш. А чо так багато?
- Ну, половина для нашого славного поліського сіті, а решта — сусідні села і околиці.
- А вішати хто буде? Знов той обкурок патлатий?
- Він самий. Як він тобі взагалі?
- Цюп, я не знаю, як назвати чувака, у якого на задньому дворіку плантація трави в автобусі марки ЛАЗ.
- Сер, ну шо ти маєш проти хлопця? Чого б його не долучити до справи?
- Тому шо він обсос, убиток і деградант.

Долучити все таки довелося. Шмальгаузен прийшов за півгодини. За плечима — непальська сумка ручної роботи, дарована столичними растаманськими друзями, і тубус. Забрав плакати, сунув їх у тубус, кинув у сумку клей, нагадав про три п'ятсот, бахнув по сто з Серою і Цюпою, обговорив проектні деталі і, коли трохи спало до горизонту яскраве весняне сонце, пішов клеїти перші в історії плакати Трипільського Патріархату.

Клеїв два дні. На обшарпані будинки культури сусідніми селами, на монументи слави перемозі і дошки оголошень напівпокинутих сіл поліської глушини, на занедбані сільські школи, вдягнуті у радянську суперграфіку і химерні мозаїки. Іноді до нього підходили люди. Питали про сектанство, але навчений Цюпою, Шмальгаузен впевнено апелював до патріотичних куточків душі люду простого, таємниче згадував про Трипілля і змовницьки запрошував завітати до справжньої сім'ї дітей України.

Він поналіплював плакати на нічні генделі, ринок, вокзал — на всі можливі точки скупчення потенційної пастви. Зрештою, обійшов усе. Лишився останній плакат, і Шмальгаузен згадав про виїзд із міста і прохання Цюпи лишити трипільську згадку водіям маршруток, їх пасажирам і далекобійникам.

Шмаль вийшов з маршрутки недалеко за міською межею, де красувалися дві таблички місцевого лісництва. Якраз підходящі за позицією і розміром. Праворуч — стенд із закликом «Шануйте звірів», ліворуч — прохання не смітити в поетичній формі:

*Мурашка, комашка і хрущик
Благають з тоненької гілки:
Не кидай в беззахисний кущик
Порожні пляшки від горілки.*

Уважно вивчив обидві і вирішив таки вшанувати звірів. Шанс випав дуже скоро: незабаром з лісу вибіг олень і застиг прямо серед асфальтового полотна, насторожено роздивляючись Шмальгаузена.

Шмаль мовчки дивиться на оленя, олень — на нього, обидва завмерли, Шмаль тримає в руках плакат і вже збирається обережно полізти в свою непальську сумку за фотіком, але в цей момент, зі сліпого повороту, вилітає ауді, водій бачить хлопця, бере лівіше і збиває оленя, розквецюючи навсібіч в'язку темно-червону кров.

Все це ляпає на плакат, на асфальт, на Шмальгаузена, олень робить пірует у повітрі, влітає в Шмаля і завалює його до бісової мами. Водій гальмує, приходиться до тями, бачить крізь дзеркало заднього виду оленя і хлопця лежачки на асфальті, думає про подвійне вбивство і газує далі на всіх порах, сподіваючись відмити кров, відремонтувати тачку, напиться і забути про весь цей жах.

Шмаль приходиться до тями, вилазить з-під туші, дивиться на оленя, думає, чого добру пропадати, дістає з непальської сумки розкладний ніж, знаходить там пилочку і пробує пиляти оленячий ріг.

В цей момент, лісник повертається додому і бачить таку картину: валяється понівечений олень, якому пацан пробує ножиком відпиляти рога. Лісник використовує всі свої запаси обценної лексики, злітає з велика і біжить показати вандалові, як саме потрібно шанувати звірів і в яких позах.

Але тут, зі сліпого повороту, валяжно впливають міліцейські жигулі. Капітан за кермом бачить таку картину: якийсь патлатий укурюк гасить лісника Васю Балтімора шматком оленячого рога, судячи з усього, зрізаного з туші оленя поряд.

Капітан б'є по гальмах, вилітає з жигулів, наставляє на рогатого бійця табель і використовує децицю свого запасу обценної лексики. Потім забирає ріг, дає по рогам і в процесі імпровізованого допиту, з використанням решти запасу обценної лексики і міліцейської жорстокості, у малого виявляється залізне алібі — треба просто звернути увагу на характер ушкоджень тварини.

Капітан слухає історію про ауді, детально все це запам'ятовує, записує номер Шмальгаузена, довго дивився на потоптаний і заляпаний кров'ю трипільський плакат і питає:

- Сектанти?
- Патріоти.
- Патріоти кажеш? А чого віра нова?
- Це — стара віра в старого Бога. Українського бога.

Капітан чухає потилицю, ще раз дивиться на плакат і обіцяє прийти. Лісник теж. Зрештою, вони вантажать оленя в багажник Капітану, як речовий доказ. Шмаль чекає, поки ці двоє звалять, і нарешті клеїть плакат на табличку «Шануйте звірів». З

чистою совістю і шматком оленього рогу в непальській сумці топає доповідати Цюпі.

Стрімголов наближався день першої проповіді і майже все підготували: спорудили стенд у Палаці Культури, прописали сценарій дійства, обговорили прийоми психологічного тиску, і Сері потрібно було хвилюватися найбільш — тренувати проповідь і нервово палити сигарету за сигаретою.

Спочатку він думав про те, аби накотити трохи віскаря, але потім взяв себе в руки і сів готуватися. Під ранок сигарети закінчились.

— Так, Сера, викинь бички. Викинь. Не кури бички.

Сера повторив це двічі, потім тричі повторив вступну частину промови і закурив перший бичок.

Бички — понівечені трупи, обгорілі тільця із пожовклими фільтрами душ. Ти розшукував їх асфальтними тротуарами своєї юності, вихапував найсимпатичніші з лап розігрітого абразиву проїзних частин, знаходив підходящі бетонні бордюри, клав на них бичок, сідав навшпиньки, підставляв спину до яскравого липневого сонця і підпалював лупою кінцівку, аби за пару секунд втягнути таку цікаву частку невідомого, дорослого світу.

І в гуртожитку, коли ваші з Цюпою ноль сімдесят п'ять порожні наполовину, і ви по черзі занюхуете скоринкою чорного хліба, і ти готовий поклястися, що бачив її на підлозі тиждень тому.

Ти навчився з трьох метрів відрізняти достойні бички і виловлювати їх із самого дна. То не бруд під нігтями, то не бруд... то попіл ще одного разу, коли ти запускав свої руки у глибоке згарище. А якщо відірвати фільтр, взяти виделку і запхнути бичок між гостріїв — можна затягнутися ще пару разів, не покікши губи.

Бички закінчились. Як і ніч, як і пиво, як і віскі. Сера міцно заснув і ніщо не тривожило його сни про людей, яких він втратив колись, про знайомі місця і про те, чого він так і не досяг. Прокинувся у яскравих променях обіднього сонця.

Цюпа повернувся за дві години до проповіді. Був потріпаний, але задоволений. Сказав щось про знижки, про розкрутку і нормальну дизайнерку-піарщицю, котра обіцяла попрацювати над образом Сері і його білої вишиваної ризи.

— Як підготовка?

— Жопа, Цюп, готуйся до експромтів.

— Я-я-я-ясно. Ну шо ж — Боженька нам допоможе.

Аншлаг. До шлунку актової зали Палацу Культури набився фантастичних розмірів натовп. Всі пхалися, хтось розмахував стягом, старечі компанії співали народних пісень: публіка якраз потрібного ґатунку. Сам він сидів за кулісами, потирав руки від задоволення, хитався у дизайнерському кріслі і очікував на Серу, бавлячись новим Айфоном.

— Привіт, Цюп. Ну шо, все готово... о, новий Айфон?

— Афон! Іди на сцену давай.

Сера наостанок бахнув сотку для хоробрості і вийшов, аби вперше глянути на тих, для кого йому доведеться стати Пророком і втіхою у ці скрутні часи дикого капіталізму, тотальної зневіри і скорішнього кінця світу. А пастви і справді багато напхалося: банка шпротів, бараки Аушвіца, японське метро у час пік.

Сера напнув серйозний вигляд. У такі миті він поправляв ризу, аби дати пастви зрозуміти — він зараз щось скаже... Тільки от в цей момент сказав не Сера, а Цюпа. І не сказав, а рясно осипав злослів'ям актову залу відкілясь з-за куліси. Верески болю і прокляття всього сущого змусили Серу повернутися до друга. І справді біда: дизайнерське крісло розламане в друзки, Цюпа валяється ледь живий і продовжує сипати відбірне матюччя.

— Шо, упало стуло?

— Та хуйня дизайнерська. Сидиш собі, читаєш, а тут — хрясь-хуясь і валяєшся з уламком ніжки в сраці.

— Живий хоч? Афонець-айфонець...

— Ти давай вали на сцену! Я про себе якось сам подбаю.

Сера повернувся до пастви. Трохи похвилювався, потім згадав всі свої проповіді, заспокоївся і голосом старечого патріарха заговорив до дітей своїх.

— Привіт. І нехай Господь вас всіх благословить. Ви думаєте, чому я вас тут зібрав? Хтось прийшов з цікавості, когось привели друзі, хтось страждає від алкоголіка в сім'ї, хтось тікає від домашнього насильства, а хтось відразу зрозумів, що цей Палац Культури сьогодні стане Хоромами Господа. Можливо, хтось навіть думає, що ми — нова секта і прийшов аби задавати каверзні питання. Але таким людям я скажу відразу — це не так. Ми не саєнтологи, не бабтисти, не буддисти, не католики і не свідки Ієгови. Ми — не нова релігія. Ми — стара віра. Віра забутих предків у світле майбутнє. Ми — християни. Істинні християни. Ми не з Московського патріархату. Ми не з Київського патріархату... Ми — Українського Маркіян Камиш "Сера"

Патріархату. Ми — віра, яка об'єднує. А знаєте, що всіх нас об'єднує? Всіх, присутніх у цій залі?

Запала тиша. Така, коли ледь напружуєш уяву і можеш поклястися, що чув, як тікає той здоровий електронний годинник на стіні. Ніхто не знав, що об'єднує присутніх. Всі мовчали, але кожен лаштував свої химери і здогадки. Це може бути що завгодно: зневіреність, палке тугодумство, прикра біографія, діти-наркомани, тупість, маргіналізм, навіженість, бажання таємничого, простакуватість, віра у красиві слова і обіцянки. Але ні, не це. Тишу порушив Пророк:

— Не знаєте. А я знаю... ми — Українці! І ми — Християни! І хочемо такими бути і далі! Тому ми всі зараз тут. І я дещо маю вам розказати. Дещо, що приховували від нас сотні років. Років рабства, брехні і боязні. Ми — це ви. І Ми — особливі. І ось чому...

Сера розказував про Трипілля. Про сатанинських містифікаторів і Пророків з далеких галактик. Про літописи давнини і брехню нинішню. Він розмахував руками, так завжди бувало, коли знаходився патетичний раж. Він троцив кулачиськими ворогів народу в повітрі, ламав сатанинські роги і волав, аж доки натовп самими нутрощами не відчув істинну і його Божий заклик.

Це фарт. Його п'яне дійство лоскотить душі синів Тризуба! Щось таки виходить — волати було до кого. Всі, хто шукав віри істинної палко і невблаганно — сидять зараз на твердих бордових стільцях актової зали з широко розімкненими очима і низько роззявленими пащеками. І слухають його. Всі ці баби, які парять гриби на автостанціях, всі депресивні і товсті тітки середнього віку, яким катастрофічно ні з ким попиздіти на кухні перед сном, — лохи всіх мастей і віків зібралися тут! І національна обгортка для них — вражаючий сюрприз.

Сера потроху вихоплював знайомі обличчя. З першого ряду несамовитими очима оргазмуючої сатани дивилася на нього Валя, готова прийняти всі карі єгипетські і муки пекельних кіл, котрі випадуть на долю її Пророка.

Біоміцин припер своїх друзів, таких як сам, явно змучених алкогольною синявою і духом справжнього самодержав'я, — котельних, вантажників, вчителів і решту колориту типової поліської провінції. Он сидить Гриценко і гризе нігті, а очі — горять патріотичним вогнем.

Сера відверто втомився, але закінчив промову високою нотою під трясцю екстазу благовірних бабунь. Прошло трохи часу, і Пророк попросив задати питання, аби розвіяти зневіру і сумніви. Аби стати на шлях істини, пізнавши кухоль мудрості. І питання не забарилися:

Маркіян Камиш "Сера"

— Скажіть, а чому я маю вірити, що ваш цей трипільський, як ви кажете, літопис, не фальшивий? Де докази?

— Зі мною цим Священним Літописом говорить Господь, але я знаю, дитино, що ти чекаєш нищих матеріальних решток, так званих «доказів», яким би повірив навіть такий Фома, як ти.

— Так-так! Давайте свої докази, пане Пророк!

— Господь милостивий, дитино, і попідкувався навіть про такі... Тобі потрібні докази? Що ж, тоді я запрошую сюди людину, відомого історика, який віднайшов і розшифрував Літопис. Професоре Цюпенко! Прошу до трибуни!

Цюпа вальяжно вплив на трибуну. Костюм від Бріоні, великі рогові окуляри і великосвітська постава кого завгодно переконують у науковому естві та вчених ступенях. Цюпа суворо глянув на Шмальгаузуна і розпочав:

— Дякую всім, що пришли. Дякую за довіру. Тепер ви точно маєте переконатися, що до чого. Тому що навіть я переконався. Складно людині від науки, тим більше вихованій в умовах суворих правил наукового атеїзму, говорити про Бога, і ще складніше — у нього повірити... але у мене — вийшло. Диво, але саме завдяки науці я зміг повірити у Господа. Як? Ця Блага Звістка, цей Літопис був знайдений мною у приватній бібліотеці мого друга п'ятнадцять років тому. Друг мій, відомий український дисидент, тільки після розвалу Совецької Імперії наважився говорити про скриню зі стародавніми глиняними табличками, яку він переховував довгі роки. І я, завше цікавий всьому новому і невідомому, ринувся читати старі манускрипти. Нажаль, скоро після цього мій друг помер в нужденності, старий і забутий, але цей Літопис має дати йому друге життя.

Цей документ, ця Біблія кожного українця відкриває нам Істину і Факти, які досі замовчувалися тими, хто робить все, аби Україна ніколи не підвелася з колін. З нього ми дізнаємося, що українці — найдавніша нація на планеті і Богом обраний нарід, який зовсім скоро назавжди змінить світ.

— Але як це доводить його справжність? Є якісь матеріальні докази? Де таблички?

— Помовчи і послухай, молодий чоловіче. Я розумію твою гарячу кров і нетерплячу жагу дістатися Істини, і ти отримаєш відповіді. Мені вдалося відфотографувати таблички в день після смерті мого друга. І дуже скоро після цього, в дію вступив заповіт, який оголошував таблички власністю держави, і тепер посіпаки ворогів українських не пустять до них жодного свідомого історика.

Цюпа розумів, що йому вірили. Дійсно, Шмальгаузен грав свою роль відмінно, ставлячи питання точно за списком, який перед проповіддю йому вручили:

— І як ви змогли прочитати Трипільське письмо?

— Помовчи і слухай. Ключ до розшифровки цих стародавніх написів продав мені один шанований торговець антикваріатом у Трипїллі. Нажаль, три роки тому він помер, а його розшифровка була відібрана в мене працівниками СБУ і знищена. На щастя, я встиг ознайомитись із його методом, так що друзі мої, ми врятовані і частину з цих священних текстів мені вже вдалося перекласти.

— Але ви самі могли це написати!

— Молодий чоловіче! Вся широта сучасних знань і талантів всіх фальсифікаторів світу падає долі перед величчю і красою мови цього Джерела. Навіть шевченківський геній не здатен відтворити трипільські літературні вишуки. Знаєте, чому цей величавий документ завше буде червоною ганчіркою перед очима ворогів народу українського? Тому що він шляхом неймовірних фактів доводить велич, гідність і провідну роль української нації в світових подіях історичних часів.

Цюпа урочисто скинув простирадло зі стенду поряд себе. Під ним була ціла гора трипільських літописів. Навколо моментально утворився шалений натовп з усіма його атрибутами: схвильованими вересками, гамором, тиснявою і бажанням закупити усі брошурки відразу, навіть якщо це зошит на дешевому папері товщиною в чотири сторінки і коштує він дев'яносто гривень.

А потім Сера і Цюпа помітили ворожий елемент. Один інтелігентного вигляду молодик всіляко підкреслював скепсис. Потім, спробував відмовити друзів від придбання літопису і поліз на сцену:

— Люди! Не слухайте їх! Це сектанти! Провокатори, вони...

Сера відреагував миттєво — пішов в атаку. Спочив на трибуну, схопив мікрофон, давши Цюпі змогу займатися натовпом біля книжкового стенду:

— Шановний, ти взагалі Україну любиш?

— Я...

— А в Бога — віруєш?

— Я...

— Я бачу — ти інтелігент, окуляри носиш. А працюєш ти ким?

— Я — вчитель.

— Ах вчитель... вчитель! Вчитель!!! Ти вчиш наших дітей? Ти вкладаєш в їх ясні голови щодня... що?! Що ти вкладаєш?! Я скажу вам що! Я зараз всім розкажу, що він вкладає дітям у голови! Цей очкарик, педик, педофіл, збоченець, цей ворог України, цей інтелігентішка! Він робить все, аби ні ваші діти, ні Україна не встали з колін! З колін!!!

Натовп схопив екстаз, зітканий з люті і несамовитої жаги вбивства. Молодика відтіснили від стенду, посипалися удари, потім його викинули на вулицю, де Біоміцин з друзями гнали ще півкілометра його скепсис: завзято і з люттю. Тим часом, Сера заспокоївся, привів себе до ладу і продовжував:

— Я назвав цей документ «Трипільський Літопис». І завдяки професору Цюпенко ви переконалися у науковому підґрунті віри нашої! Ми — обрані Богом! Ми — особливі! Ми — українці!

Скоро кипіння пристрасті і завзяття досягли відмітки абсолютного максимуму. Зала волила в унісон із Серою, тітоньки билися у конвульсіях, підхоплюючи хвилі трипільської аури, які випускав Сера, розмахуючи руками.

Черга за брошурками до Цюпи не зменшувалася. Згодом, Сера помітив Шмальгаузена — той сидів позаду, інколи колупався в носі, пару разів кудись виходив і повертався червоний, надягнув навушники і вирубився за мертво. Він був чи не єдиний у залі того дня, кому тонкі матерії трипільської аури були історично по-барабану.

Слова пророка швидко передавалися з вуст у вуста. Зажеврила Божа іскра, посіяна в головах, аби скоро вибухнути. Паства розійшлася. Цюпа мовчки ходив туди й сюди, клацаючи щось у своєму Афоні, і вголос рахував напрацьоване за вечір бабло. Шмальгаузен сопів. Проповідь закінчилась.

Продалось дві з гаком сотні Цюпиних брошурок і бородата іпостась Господа в Серіному обличчі, здавалося, задоволена. Чисті прибутки склали близько чотирнадцяти штук гривень, і під знаком натхненної благодаті проминули ще два тижні. Проминули в інтенсивній підготовці.

Суттєво розширилися методи вербування і склад учасників. Цюпа підключив Валю, яка мала ходити по домівках і всяко пропонувати прийти до Господа Бога в гості, роздаючи вітальні листівки. Паралельно з агітацією Цюпа доручив їй вести картотеку. Валя педантично реєструвала кожну квартиру, кожні двері, у які стукала. Тих, хто відразу слав на хуй, викреслювали зі списку потенційних клієнтів. Тих, хто бодай трохи вагався, — ставила пріорітетом, записувала адреси і обов'язково навідувалася ще.

— Пасти душі овець заблукалих — важка справа, Валентино. Треба ж бо не тільки вивести їх на світло Боже, а й дочекатися, коли вони дозволять це зробити. І це тернистий шлях, сповнений образ і труднощів.

Звісно, Валя чинно і мирно виконувала все, що доручав їй Сера. За це він поселив її у себе, промивав мізки іще більше, трахав, і часом, по синці, пиздив, як барабан.

Біоміцин з друзями відрядилися роздавати листівки на вокзалі та автостанції, на ринку і центральній площі. Капітан возив на своїх жигулях Шмальгаузену по навколишнім селам, аби той чинно-мирно клеїв плакати, не наштотвхуючись на непорозуміння тамтешнього люду. Плакати, де Серафим трощив серп і молот, ставив замість хреста тризуб на церковну баню і проводив решту необхідних ексекцій.

Було ще декілька відданих рил, які зацікавилися, і ладні були у вільну годину робити щось для Справи. Завдяки більш грамотній підготовці цього разу прийшло ледь не вдвічі більше людей, і проповідь пройшла у такому самому ключі: Цюпа клацав Айфон за кулісами, потім одягав великі рогові окуляри у товстій оправі, поправляв метелика і розказував про нові розшифровки. Підсадні качки підтакували, Шмальгаузен грав вівцю, яка увірувала після минулої проповіді, а потім — вирубався спати з плеєром у вухах. У Валі блищали очі, а Біоміцин і компанія потирали руки з приводу того, що нація, нарешті, підіймається з колін.

Продали шість сотень з гаком брошурок. Все йшло по плану. Але тепер був незадоволений Цюпа, йому здавалося, що третього разу до них вже ніхто не прийде:

- Сер, але це і правда все фігня. Два рази на місяць виступати у місцевому ДК? Так ми скоро загнемося. Треба розширюватися.
- Наприклад?
- Містечко. Тут рукою подати, штук п'ятнадцять малих міст поряд і здорових пегете, якими можна кататись і кататись. Турне на два місяці якраз вийде.
- Цюп, не сміши. Яке турне? Я тобі серйозно, а ти мені про радіо «Промінь». Ми тут іще не розкрутились.

Зібралися до Цюпиної Поліграфістки. Вона пропонувала непогану турецьку каву, нормальної якості друк і, головне, двадцять тисяч листівок за смішну ціну. Потім наливала віскі, обіцяла приїхати в Містечко, подивитися, як там справи з рекламними площами, і організувати для них щось справді масштабне. Потім наливала ще, зрештою, прозоро натякала на груповуху, а через два дні, Сера і Цюпа отримали свої двадцять тисяч листівок.

Цього сонячного дня вони якраз збиралися зганяти на Київ за наступною партією агіток. Цього разу — ніяких листівок, ними і так забите все Містечко. Листівки валялися під ногами на вулицях, у всіх поштових скриньках, і сонячними травневими днями вітер носив їх старими асфальтами замість осіннього листа.

Тим ранком палило сонце, завивав у вухах вітер, і кружляли в повітрі листівки, а Сера і Цюпа пливли в бік електрички, аби стрибнути на тягу, похмелитися там як

слід, завалитися за новим витком поліграфічної продукції і повернутися назад на таксо — з тріумфом і багажником бумажного щастя.

На зустріч їм, солоними похмільними водами, плив Шмальгаузен. Шмаль взагалі став схожий на стереотипного растамана столичного розливу і навіть дістав десь непальський баф, розкреслений у яскраву смужку теплої палітри сонця і помаранчу, хоча Цюпа міг заприсягтись — Непалу Шмальгаузен і близько не нюхав.

— Привіт укурюк, а ти куди? І баф у тебе звідки?

— Та знайома з Києва підігнула. У нас сьогодні паті. Гоу з нами?

— Це ти з тими, які з плафонами на головах моляться?

— Та типу того.

— Ви шо, знову якусь квартиру зняли? Я б вас на двісті метрів далі гноярки не пустив.

— Тю, так а навіщо нам знімати? Та і бабла не стачишся. У нас, типу, своя база.

— База?

— Ну, та церква на околицях, закинута... у лісі.

Закинута церква на околицях. Сера і Цюпа презирнулись — це якраз те, що треба. Гриценко вкотре мурмотів щось про катастрофічну сектантську пагубу і сумятицю в серцях міської громади. Пора звалювати з Палацу Культури.

— Пішли, зайдем, покажеш, тільки не довго, нам бігти треба.

І цим заспанним сонячним ранком вони пішли крізь нетрі приватного сектору, ген до далеких околиць. Повз пам'ятник радянській авіації, котрий навис над дитячим майданчиком. Повз нескінченні ремонтні майстерні, де серед механізаторського начиння лежать голови мертвих кразів, де на цехівських дахах ще збереглися обіцянки про п'ятирічку за три роки. Повз зруйновані будинки, у яких вгадується важливість і почесність, з якою вони виблискували фасадами колись. Вперед, до густого соснового лісу, де на межі міста стояла закинута церква.

— У-у-у... а колись тут була нормальна церква.

— Цюп, а колись тут була війна.

На підступах до церкви зеленим вигравали на сонці биті пивні пляшки. Шмальгаузен тараторив щось про фундаторів зі славного роду Острозьких, але Сера точно знав: у хащах і туманах історичного минулого цієї помийки нема ніяких Острозьких.

Тут типова історія. За Миколи першого дядьки зі священного синоду приїздили, селилися у поміщика, пробували датувати церкву на око, обнюхували іконостаси, чіплялися до кріпосних з дурними запитаннями і пригощалися спиртним. Розпитували попів про давнє і славне минуле їхнього приходу, на око визначали вік іконостасу, слухали перекази бабунь. Ті голосно зітхали і розказували про церкву, про те, як вона часто горіла, а тутешні потім збирались, атакували сокирами непролазні ліси, тягли в село повалені дерева, витягували скабки з мозолистих рук, і поспіхом збирали зруб, швидко ставили дерев'яний хрест і шанували Юрія Змієборця. Збирали церкву за день, як конструктор лего, і не чули вони про лего, і ніхто про лего тоді ще не чув. Яке може бути лего в Російській Імперії? Тільки зрубне.

Місцевий піп відкривав церкву урочистою службою, бризкав всім у пику святою водою. А за десять років — церква знову горіла, і знову засмагли селяни атакували ліси важкими сокирами, тягли повалені дерева, аби вкотре скласти імперське, зрубне лего.

Церква палала знову. І зрештою, тут звели справжню, кам'яну. А потім — прийшли червоні, спалили все до біса і поселилися в палаці місцевого шляхтича, якого підійняли на вили. В Палаці вони підтирали свої брудні червоні сраки оригіналами актів Великого Князівства Литовського, метриками і тестаментами, а листи з жалуванням Сигізмунда Другого тягли на самокрутки.

Згодом пішли, лишивши по собі пустку з ароматами махорки, гівна і мертвого каміння, аби за п'ять років повернутися і привести тут усе до ладу. Відкрити в Церкві склад продовольчих товарів, а поряд — звести сарай.

Минали останні п'ятирічки, діти оббігали навколо всі ліси, скурили всі недопалки, навіть сигізмундівські самокрутки. Розкопували їх ножами, обтрушували від сухої землі і попелу, вчитувалися в згорілі півустави, тягли червону махорку і земельні акти до ніжних легень, всотуючи минуле, вкурюючи історію своєї землі.

А потім, серед лунких демократичних перетворень, під мелодію нового гімну, місцеве православ'я з гуком і помпезою переїхало в центр Містечка — до нової обителі, закинувши це старе каміння, яке поступово перетворювалося на пустку.

Руйнована церква лишилась на гостину алкашам, які довершили перемогу над Змієборцем остаточним алкоголізмом. Лишилась на поталу токсикоманам, які палили ацетонові багаття на амвоні і спали під фресками Страшного Суду у неприродних позах, сповнених мук, сорому і сум'яття, але в душі — спокійно і безтурботно, аж доки в цих стінах, одного сонячного дня, не загравав своєї Боб Марлі.

У церкві скрізь валялися торчки Шмальгаузена. Вони лежали на розкладачках і тапчанах, ховалися від палкого сонця і великого світу за димовою завісою дурі та

ладану. Їх було штук двадцять. Хтось куриє кальян, хтось тягнув косяк, а баришня з дредами обмахувалася віялом, поки хлопець позаду м'яко масажував їй спину.

Потім грав Джім Моррісон, потім — знову Марлі, і дим все підіймався сизими клубеньками до фалосу церковної бані, до співочих хорів, і там його розрізали яскраві промені травневого сонця. Торчки у яскравому етно говорили про щось тихо-тихо, а Сєру і Цюпу — не помічали зовсім.

Потім хтось увімкнув такі спокійні пісні раннього Бові, якісь бородаті шестидесяті, і пару торчків у дурнуватих прикидах ледь тихо почали підвивати важкими від трави язиками. У цьому апофеозі всі забули про світ і слухали лунку сумирну музику, аромати трави і ладану, сонця і саява. Слухали своє сумирне і привітне Джа.

— Оце корифани твої, з міста?

— Та да, бачиш, Цюп, ми теж не байдужі релігії.

— Шмаль, ми тут все змінимо.

— Я зрозумів, чого ви зі мною прийшли. То і добре — змініть, візьмете мене в долю.

— В долю тебе ніхто не візьме, на хуй ти нам такий треба, а от робота знайдеться. Коли ці укурки звалять?

— Думаю, завтра.

— Замьотано. А зараз давай, у нас справ до жопи.

І справді, на післязавтра майже всі торчки церкву покинули. Лише один, який нещодавно прокинувся, з переляком і пітетом з-під старої лави спостерігав за бородатим жиробасом і хіпстером у дизайнерській футболці з ведмедями. Бородань мовчки куриє, роздивляючись рештки іконостасу, а хіпстер клацає навколишній дестрой на Айфон і бубонів щось про правильний інтер'єр, який цій розвандалині додасть лоскоти у атмосфері справжнього сакруму.

— Ей! Цюп! Гівно повне. Треба ремонт.

— Більше того, Сєр, треба розробити дизайн церкви.

І Цюпа із завзяттям взявся приводити церкву до ладу. З любов'ю до інтер'єрних рішень, без релігійного фанатизму, але з повагою до аскези. Цюпа малював ескізи, Сєра байдикував і бігав чарівними доріжками коксу, і не вчив проповіді. Потім приходив Цюпа, вони їбашили віскарь і обговорювали дизайн. І так по колу. Скоро Цюпа зрозумів, що все знову піде по пизді, якщо він не візьме кермо у свої тямущі дизайнерські лапи:

- Сера, що це за хуйня аерокосмічна?
- Ти про порожні пляшки?
- Ні, сонечко моє, я не про пляшки, я, блядь, про те, що ти сука не виходиш із запою, не вчиш проповіді, яких я рулон понаписував, і розраховуєш на релігійний успіх?!

Цюпа наволав на Серу, дав йому в голову, забрав кокс і пояснив, що тільки нормальні пророки можуть нюхати частіше ніж двічі на тиждень. Сера намагався довести, що він пророк і він їбашить рок, але отримав ще одного плюхана і остаточно замовк.

Потім, Цюпа провів окрему роботу з Валею і наказав, аби вона не давала Сері обнюхуватися до злипання мозків. Іноді Серу пробивало:

- Цюп, ти маєш стати головним. Ти розумієш?
- Не, Сер, я і так головний, ти у нас персона хоч і бульбашкова, але блискуча. Тому фронтмен нашого колективу — ти, і тільки ти.

Цюпа переконав Серу, що без серйозних фінансових вливань справа реконструкції храму Божого піде по пизді, і намовив продати київську квартиру. Будівництво розпочалося повним ходом.

Цюпину уяву не тримали канони і замовники, тому інтер'єр церкви став схожий на щось середнє між залом в стилі японського мінімалізму, борделем і дитячим кінотеатром. Цюпа підтягнув знайомих художників, покликав Шмальгаузена, накурив всіх травом і розказав про своє бачення того, як мають виглядати ікони Української Церкви Трипільського Патріархату. Потім, вони трохи відійшли і взялися ці ікони малювати. Взятися завзято і по-всякому намагалися врубати фантазію. По життю їх надихали Руді Гігер і сяйво мазафаки урбаністичних графіті, але вони доклали всі зусилля, аби відійти від суб'єктивних суджень, власних вподобань і серйозного трешу. Аби максимально передати всю суть воскресіння Царства Трипільського і вирішальної ролі Пророка Серафима у цьому важливому процесі. Вийшла, ясно, мазафака, але з претензією на гламур, грандіозність і пафос.

- Сер! Збирай манатки і поїхали.
- Куди?
- У нас сьогодні рулетка.

Сера уявив собі щось типу підпільного казино, з коксом, бабами і тією самою рулеткою, але Цюпа привіз його в Житомир, у якийсь підарський салон. Посадив на дивані, дав флягу віскарю і сказав чекати. Потім, довго про щось тріщав з

дизайнеркою, і Сера здогадався, що зараз вона буде його лапати. Зараз вона зніматиме розміри. Тут і з'явиться рулетка, про яку згадував Цюпа.

Орнамент, який мала розробити ця баба, мав органічно поєднували в собі три стовпи віри УЦТП: православ'я, Трипілля і вишиванкові мотиви, як послання до самосвідомості і українського націоналізму. Баба довго не могла повірити у весь цей гон, щось хіхікала, морщилася, міряла Сєру і так, і так, аж коли все було готово, пообіцяла, що Риза вийде заїбісь. Зійшлися на вишиванках, хрестах і ще купі різних деталей, які Сера з похмелюги погано розумів.

Зрозумів, коли їм прийшов бандероль. Риза і справді була гідною візантійських імператорів. Сера вдягнув підризник, ризу і непевними кроками зійшов на амвон. Білосніжна рушнікова плоть його патріаршого костюму сяяла, всіяна хресними знаменам під вишиванковий мотив. Червоними нитками линуло трипільське слово і сягало найсердешніх почуттів пастви зневіреної. Сонячні руни в поєднанні з хрестами і вишивкою кричали до благодаті стародавнього Трипілля.

З цього моменту Сера серйозно повірив в успіх. Вони стануть ковтком свіжого повітря і наснагою для скривджених. Вони з Цюпою дадуть нації віру, достойну сучасності, достойну України, і люди потягнуться до них. І стане молодий порядок зі старим у єднанні душ і вірі до Бога, аби завше служити нації своїй. Вони з Цюпою все зможуть.

У цей час Цюпа сидів у порожньому залі, слухав плеєр в один навушник, жував жуйку і грав на Айфоні в гоночки. Помітивши товариша, який застиг в урочистій позі, Цюпа відклав айфон і навіть жуйку жувати перестав.

— Виглядає круто. Все готово, чувак. Пора.

— Пора, Цюп.

Відновлений храм блищав зсередини і ззовні. У Сєри була риза, церква, паства і вірний товариш. Українська Церква Трипільського Патріархату готувалася підкорити світ.

Ауроскоп

— З думкою і справою про роження обителі власної, друзі пережили дощовиті дні незгод і страждань. Дощ зневіри лив на голови праведників, і тільки Пророк був проводирем і світлом у ті похмурі, негожі часи. Пророк говорив до дітей з надією, а не з відчаєм, їздив глухими кутами прикордонних боліт, ніс слово Трипільського Бога в душі пастви заблудлої і розвіював сутягу в серцях старості і журби. І променевим ранком неділі святкової урочисто відкрили храм, і Пророк у білосніжному вишиваному вбранні говорив до дітей своїх, які всі не змогли зайти до храму — стільки їх набралось багато...

— Не-не-не-не-не! Цюп, все хуйня. Давай по-новій.

- Шо по-новій? Ти ідіот, Сєр, це тобі читати.
- Напиши щось інше. Якесь воно підарське.
- Сєра, це ж для дітей. Шо мені по твоєму їм розказувати!?

Сєра змінився. Він повірив у родження духу українського, ба, крізь таку химерну яву. Потай карав себе «авантюристом», але дух і воля національної свідомості підказували — незлим обманом люд гуртується і вірить у них, вірить у сили свої. Друзі вирішили, що підняття України з колін буде їхнім флагманським слоганом. Хай там як, але гроші були потрібні, бодай для того, аби підтримувати Церкву і друкувати брошури, які Цюпа строчив одну за одною.

Про серйозні суми поки не йшлося, хоча проповіді регулярно збирали тисячу зацікавлених, з яких сотня палала справжнім вогнем і готова була піти за Сєрою хоч у жерло чорнобильського реактора. Та друзі розуміли, що існують засоби викачування бабла куди впливовіші за проповіді. Так і з'явився Ауроскоп.

- Нам потрібна якась діагностика по аурі.
- Типу ауроскопи продавати?
- Ні, це як УЗІ. За нього треба кожен раз платить. Треба пищалку, аби пищало, коли треба. Щось, на що би вона реагувала. Якісь амулети...
- Типу роздати нашим трипільцям?

Сєра затагнувся і довго дивився на Цюпині растаманські амулети, рясно розвішані верандою. Амулети, пищалка... У фізиці вони обидва — дауни, і щось на зразок саєнтологічного детектора брехні, замаскованого під магічний прибор їм зібрати не під силу. Сєра затагнувся ще раз, передав Цюпі. Вони довго дивилися на растаманські амулети, потім одне на одного, а потім — Цюпа вигукнув:

- Радіація!
- ?
- Сєр, це золота жила! Беремо дозиметр, ну, той, який пищить, коли радіація.
- Це називається радіометр, Цюп. Побутовий радіометр.
- Похуй, беремо радіометр, суємо його у коробку якусь. А потім — роздаєм амулети.
- Радіоактивні?
- Трохи. Так, аби пищало. Тоді роздаємо нашим найвірнішим васям ті, які будуть сильно пищати, а новеньким — по-слабше.

- І як ти це поясниш?
- Ну, не знаю. Якийсь шматок Спису Смерті...
- Або уламок меча трипільського князя.
- Ні-ні, не так. Уламок метеориту, з якого викували меч для трипільського князя, а з нього потім скували Спис Долі, Екскалібур і решту всякого.
- Цюп, знаєш... непогано! Щось християнське, трипільське, українське і пиздець яке важливе. А чого від нього аура?
- Ну, метеорит же. Трипільський.
- Ні, трипільський, ще не значить, що аура. Аура того, що він — космічний.
- Окей, значить, роздамо амулети...
- Продамо!
- Тобто продамо, звісно. А потім — діагностика по аурі! Якщо ауроскоп не пищить, значить аура — гівно, і потрібна інтенсивна ауроскопія. Бо он у тих — пищить! А вони якраз брошурки купляють і кожен тиждень до нас на проповіді ходять...
- І роздаватимемо...
- Продаватимемо.
- Продаватимемо такі, щоб сильно пищало тільки самим активним нашим посіпакам. У них просто обов'язково має бути сильніша аура.
- Бінго! Бінго, Цюпонько! Кожен має свій рівень аури! Кожен, сука, сидить і собі думає, значить ага, ці п'ятеро були з Пророком раніше всього, купили більше за всіх брошурок, вони — вірні, і їхня аура росте. І куплятимуть брошурки, ходитимуть на семінари. Безпрограшна партія!

Цюпа затагнувся. Перед очима — рівні лави новобранців, вдягнені у картаті сорочки і прості сарафани, споряджені Пророчим амулетом на грудях. Вони звали за собою рідних, і рідні йшли за ними в лоно Трипільської Церкви. Цюпа затагнувся ще раз і передав Сері.

- Цюп, є один нюанс...
- Нюанс?
- Пікантний нюанс. Ти уявляєш, де ми цей радіоактивний метал дістанемо?
- Так тут же Чорнобиль поряд.
- Цюп, я туди не піду.

- Я теж.
- Цюп... але ти ж там уже був колись.
- Просто на екскурсії.
- Ну і де ми метал дістанемо?

Цюпа повільно затягнувся. Довго дивився на звисаючі зі стелі шаманські амулети і мовчав.

Він точно знав, що треба, аби не їхати в Чорнобиль. Знав, у кого міг завалятися шматок радіоактивного залізяччя. Один мародер, старий знайомий, який недавно вийшов, але ще не встиг сісти, і з яким Цюпа одного разу зачепився у маркеті. Взяли за зустріч, забухали у Цюпи, потім — ще раз. Знайшовся один з не багатьох контактів дитинства, задимлений спогад зі старих часів, просякнута яскраво-жовтою сонячною пилюкою дошкільного віку.

Гриша Мародер. Це не тільки радіоактивний метал. Це бізнес. Цілий світ. Можна ж заробляти мародерством! Можна зібрати всі металеві рештки околиць і перейти на новий рівень. Цюпа уявляв, як химерно все це могло виглядати. Вони разом із його нерозлучним коріфаном дитинства Гришею, зіб'ють пролітаючий у пожежних справах гвинтокрил МЧС єдиним влучним пострілом прямо у хвостову частину. І кружлятиме гвинтокрил, і волатимуть матюки емчеесники під радісні верески друзів дитинства, котрі вже поспішають весело грабувати державне майно.

Потім дзвонять знайомому, той підключає родичів і навіть місцевих пожежників. І вони разом кидаються на палаючі уламки. І хоробрі пожежники ставлять рекорд по гасінню гвинтокрила у сосновому лісі та, не знімаючи касок, долучаються до дійства, копірсаючись у димовій завісі в пошуках кольорових металів. Потім хутко розтягують здобич на різні боки, сподіваючись на технічні драгмети. Надриваючись, тягнуть на горбі до хащ гігантське металеве шмаття. І над димною тушею повітряного мамонта, серед усіх кроманйонців, головнокомандують два друга дитинства — Цюпа і Гриша Мародер.

І виїдять пошукові команди, шикуються лави рятувальників і прочісують квадратні кілометри лісу. Ставлять хрестики на мапах, скидають одне-одному треки джепеес, бубонять щось про перевірені квадрати. Зрештою, натомлені і кволі, тягнуться до Містечка, до його темних пивбарів, по дорозі розпитуючи місцевих, чи не чули чого.

Але місцевий батюшка, ієговісти, мормони і сам Сера тиснуть плечима, розводять руками, зливаються в екуменістичній єдності: «Ні, не бачили. Ну що ви, ми б обов'язково помітили. Який квадрат? Які розпізнавальні знаки? Ні, не бачили. Бувайте, бережи вас Бог».

Бережи вас Бог впасти десь у цих соснових нетрях, серед безіменних сіл і містечок, де всі заодно. Де всі скріплені згуслою сумішшю сперми, слини, крові і

кругової поруки. Бережи Бог вас стати героями, героїчно розбитись на лісовій пожежі.

Це буде бізнес. Справжній мародерський бізнес, вони переплюнуть всіх і вся. Команди вірних дітлахів підпалюватимуть ліс, кидатимуть коктейлі у старі сосни, а гвинтокрили злітатимуть, і падатимуть один за одним. І посунуть лісовими ґрунтівками намази, аби навантажитись металевим крамом. Отоді і запанує в цих краях мир і релігійна злагода. Але від солодких утопічних мрій про чарівну країну казок і легко-пухнастих драгметів його відірвав Сера:

— Про що думаєш?

— Та так, про українську економіку.

— Цюп, альо! То що з металом робити будемо? Нам, взагалі-то, ворушитися треба. Яка, на хуй, економіка? Я тобі — серйозно, а ти мені — про радіо «Промінь»!

— Ворушитися, кажеш? Окей, збирайся, поїхали.

Поїхали. Паркани з брудного сірого бетону тяглися у нескінченність на довжелезній вулиці, зліпленій з пилу і порожнечі. На далекому-далекому заході дорога втикалася у горизонт та ж/д переїзд, і пилюка там ставала схожою на ранковий туман, кинутий під палючі полудневі промені.

Найпалкіші і найсуворіші індустріальні нетрі з усього промислового сектору Містечка. За парканом стирчать розкурочені ЗАЗи, ВАЗи і решта пошматованих металістами представників радянського автопрому. У веселих купах різношибного брухту сумно дивляться поперед себе розбитими фарами старі автівки. Дивляться крізь густі зарослі єгози на світ свободи і широченних автобанів. Застигши мертвими зіницями потрощених фар, сумно втикають на пунктприйоми металобрухту, якими рясно пересипаний інший бік вулиці. Дивляться кудись туди, де їх остаточно роздеруть на шмаття і відвантажать на похмурий чормет.

Індустріальні пейзажі тиснули на мозок, а вулиця все не закінчувалася. Атмосферу суворого індустріального трешу довершувала химерна вежа гігантських розмірів. Силуетом схожа на цегляну водонапірку з блискучим каркасом, кольору алюмінієвої виделки, обліплена іржавою соломою східців і драбин: ніби дракон склав свої кістляві крила у таку химерну форму.

Парові машини і гігантські котли, купи металобрухту, кинуті корпуси цукрових і асфальтних заводів. Все нагадує про пекельні машини, катівні з картин про жорстоку епоху стімпанк і чорні від пилу землі Мордору водночас. Приїхали. Тут і жив Гриша Мародер.

— Ну і куди ми, блядь, приперлись? Цюп, шо за хуйня?

— Тихше, не волай. Знайомий один.

Мародерське кубло. Щось середнє між підсобкою радіолюбителя, збиральним цехом, бомжатником і прийомом склотари. Скрізь — штабелі випаленого кабла, каналізаційні люки, гігантські балки, порожні пляшки з-під водяри і міцного пива Арсенал.

— Цю-ю-юпа! Здар-р-рова, подарко!

— Здарова, Гриш, як воно?

— Та нормас, ти ж тоді поїхав, а я дивлюся на все то веліколепіє: там ше вісім літрушок пива було. Ну, думаю, я зараз відкупорю одну, похмелюся і на об'єкт поїду, так не... вижрав все, на хуй, ще два раза бігали, кароче фестіваль.

— Це Сера, я тобі про нього казав. Ви в одній школі учились.

— Здаров, Сера. Ну, хто вчився, а хто — мутився. Пам'ятаю, ти у шостому класі на рамі постійно стояв.

— Здарова, Гриш. Шось тут у тебе дестрой.

— Ну, це зараз. У мене три года назад тут всьо як треба було. Бабосів підняв.

— На чорняку?

— Сам ти Цюпа — чорняк. Сорок шість кіло драгметів технічних. Я його на очистку, так потім чехам у Коростені за сімдесят штук зелених напарив. Півгода тут по казантіпу двіжував.

Слухаючи Гришині байки, Цюпа помітив серед невідомих іржавих металів, купу драбин і відколупаних скобів.

— Слухай, Гриш, ти до речі цей, позич драбинку розкладну. Оцю.

— Тю бля! Та забирай на хуй! Дарю! Тут бачиш скіки їх тут. Ти до речі мені нагадав...

— Шо?

— Та про лесніцу! Порнушку бачив таку класну! Ну типу вона така вся із себе в бібліотеці на лесніці стоїть... тьолочка... книжку дивиться, нахиляється так за журналом полкой ниже... ну і юбка така задирається. І хоп-п-па! Задралася, ну і там тупо всьо! А карочі. мужик такий туда сюда між рядами цими книжними шорхається, типу книжку шукає, а я ж, блядь, бачу, сука, шо він дроче! Тупо, сука, ходить кругами і дроче, як шакал. Ну і він такий, корочі, підходить, типу,

тьтотя... а можеш мені книжку оту подати, не, не ту, а ту, та не, кароче, давай допоможу. Не, не злазь. І залазить такий ближче! І такий лап її за жопу! І давай там руками. Типу ану давай тихенько. Не, не злазь. Ну вона така поламалася-поламалася для виду, ну і давай його сама лапять, ну і вони, короче, прямо там на лесніці тій, він її шпулить так, що мать чесная, і головою об полку, об книжки їбашить, типу учись мала.

— ... і шо?

— Ну ти даєш? І шо. Не знаю шо, мені сподобалось. Ти мені, Цюпенко, скажи, нашо тобі лесніца?

— Та для церкви. Ми ж типу відкриваємось скоро. Чув?

— Чув. Трипілля, всі діла.

— Ну і мені розпис треба там зробити.

— Ну ти Рафаело, блядь. Ладно, зайду якось на ці ваші бабтистські штучки.

— Приходь. Шо у тебе ще нового?

— Та жопа. Недавно конкурент один, Толік, сука, попікся, шоби ментівня про нас згадала і раком поставила. Так я його піймав, прив'язав за автоскладом, відпиздив і гавном рожу обмазав, хочете фотки покажу?

Відео Цюпа дивитись відмовився. Потріщали ще трохи, розмова дійшла логічного кінця. Запала трохи напружена мовчанка. Видно, Цюпа м'явся і вагався просити прямо. Гриша відразу кумекнув у чому проблема і спитав сам:

— Мужики, ви цей, з якимсь вопросом, чи так — попиздіть? А то тут об'єкт горить — не тронутий. Їхати скоро. Металу — море.

— Гриш. Нам метал треба, тільки такий, шоби фонив трохи. Радіоактивний.

— Тю, блін. А нафіга?

— Зробимо чарівну бабтистську скриньку.

— А-а-а... бізнес?

— Бізнес.

— Ну, не знаю... Цюп, то справа делікатна. Це взагалі не реально.

— Гриш, не пизди. Дам три штуки.

— Океда мужики, по рукам. Звоніть завтра, все зробимо.

На завтра набрали Гришу. Той наказав взяти з собою пару рил і тачку. Підібрали Шмальгаузна і Біоміцина. Не зрозуміло тільки було, що Гриша мав на увазі, говорячи про тачку, тому кинули кравчучку в багажник нової Сериної дев'ятки, яку він оформив собі в Містечку замість проданого понтіака. Заїхали до Гриші і погнали лісами-полями за отруйним металом Іггі Попа, якого постійно ставив Цюпа.

— Гриш, а звідки у тебе метал радіоактивний?

— Та він там сто років лежить уже. Ясно, що з Зони.

— Ти, блін, хоч розкажи байки свої Чорнобильські. Я туди тіки на екскурсію ганяв років зі два тому і все. Тут взагалі багато чого відбулося, ми з Серою...

Цюпа тараторив без умовку. А Гриша затих і навіть якось спохмурнів. Цмулив ватру і роздивлявся стрункі лісосмуги крізь застигли патьоки дощу на боковому склі. Неспішно вперед, крізь яскраво-зелені ковдри полів і візерунки хмарних барельєфів у надвечірньому сонці.

В його мародерську голову стукалися ароматні спогади минулого. Вантажівки і житомирська траса о п'ятій ранку, той збитий мотоцикліст, хованки в лісі. Гігантські негабарити, які він десятки тисяч кілометрів ганяв експедитором разом з водятлами на здоровенному тралі такими самими сраними асфальтками і лісосмугами.

Стукалися його особисті негабаритні страхи... І знову він експедитор, і ну його, коли водятел вантажить втричі більше ніж треба, ламає тралівський причеп напололам, і ти волаєш цьому дауну: «Давай відчитаємося, якось вирулимося перед начальством!» А він сука відкорковує батл водяри, вмикає дівіді плеєр, там щось із Джейсоном Стетемом, бурмоче про нерви, нахуярюється за п'ятнадцять хвилин і вирубається на гігантській манівській руль. Ти дивишся на зламаний причеп і розумієш, яка тебе настигла жопа. Навколо бігають цигани, мобілка розряджена, і це Умань, і водятел спить, і у тебе на руках зламаний причеп, і справді хтось тарабанить, і справді він правий, цей в сраку п'яний водятел, спить, падла, але правий, — до лисого таку роботу, до лисого таку Умань.

Кольорові спогади відступили, і потроху навалилася нудьга. За вікном — до скону одноманітний пейзаж, і їхати їм ще двадцять кеме. Він тут скрізь виступав по чорметам: он колгосп був непоганий, тонн сім звідти він точно витяг, а он Макарів-2, десь у тому лісі.

— Гриш, чого такий сумний?

— Та... згадую Макаров два.

— А шо там, у тому Макарові два?

— Таке...

А й справді? Ну який сценарій для нього може бути на другому Макарові? Та єдиний.

Гриш, нормальне місце, та не, блядь, Гриш, шось я зовсім пижжю, — місце ніяке не нормальне, місце охуєнне! Я атвічаю! Гриша, там драгмети! Атвічаю, чуєш?! Атвічаю! Там все забите драгметами доверху, технічними, блядь, драгметами. Там гігантська підземна шахта і драгмети під землею. Гриш, атвічаю, і вся ця зала на хуй забита драгметами. Це якийсь сраний командний пункт на випадок ядерної війни, там явно шось серйозне, ти розумієш? І охорона понтова. Поїхали, Гриш. Це шанс.

І ви пакуєтесь, пакуєте в багажник інструмент, налобні ліхтарі, кравчучки, пару літрів, сигарети і хавки на дві доби. Їдете пару годин і опиняєтесь на бетонці. Ти, Гриша, не читавши підручників з воєнної справи розумієш — об'єкт серйозний, бо ось вона — акуратна бетонна дорога, якраз така, аби по ній проїхав непоганих розмірів темно-зелений танк.

Ви паркуєте у лісі тачку, недалеко від КП. Ей, чувак, точно охорона понтова? Шось мені те КП не подобається. Не сси, чувак, — понтова, атвічаю. І ви паркуєте у лісі тачку, дістаєте з багажника рюкзаки, туди кидаєте інструмент, рації, налобні ліхтарі, дві кравчучки, пожовклі мішки, два літри і жратву. Ідете собі тихо через ліс, обходите сране капе, недалеко від нього на вас втичить муторного вигляду місцевий, завзято вантажачи кропиву у коляску мотоциклу «Дніпро».

Зрештою, крізь просіки і стежки ви прямо у підніжжя Макарова два. Ти розумієш, що це якась лажа, якийсь сарай на пагорбі і три гігантські сортири, ніби їх для циклопів зробили, і якісь вони справді здорові. Ну, сортири.

Ти розумієш всі масштаби драгметів, коли твій друган відкриває двері першого сортиру, і ти готовий до всього, навіть готовий побачити дристаючого циклопа, але те, що ти бачиш, Гриша, активізує всі твої мародерські надії, сподівання, всі твої драгметівські збочення. Це гігантська вінтуха, прямо в параші, замаскована від ворожої аерозйомки семидесятих. На тебе дивляться жалюзі гігантської вентиляційної шахти. Це фарт. У тебе, Гриша, стояк на такі об'єкти.

З веселим улюлюканням, співаючи одним вам відомих пісень, ви вриваєтесь у цей сарай, у твоїй руці лом, і за п'ять секунд злітає перший замок. Ти ховаєш його в кишеню, ви врубаєте налобники і летите східцями вниз, розсікаючи перегаром холодне підземне повітря. Останній рубіж — гігантська гермуха, яку тримає ще один сопливий замок. Ти в ударі, і замок злітає швидкомайно, ти хапаєш замок і ховаєш все як слід на випадок раптового алярму і кіпішу.

І ви зі скрипотом відкриваєте гігантську гермуху, наче грабіжники-щасливці з фільмів про гангстерів, наче маги, відкриваєте цей портал до потойбіччя, зітканого із щастя, драгметів і вічного блаженства. І тут ти чуєш крик... верхні двері зачиняються під акомпанемент матів сторожа, який вас щойно закрит. Чути скрегіт металу, і ти готовий поклястися, що це арматурина, якою він зафіксував двері, і побіг звати підмогу.

Ви по-черзі кажете «блядь», дарма пробуєте винести двері і застигаєте у темряві, тиші і палкому очікуванні неминучих наслідків. Ви цмулите по три ватри підряд і тільки потім двері відчиняються, лине жовте і палке світло, але тебе воно не гріє, — запрошують вийти.

От в цей момент ти розумієш, що охорона ніяка не понтова, і що це шість гігантських мужиків, у одного — бита для гри в бейсбол твоєю головою, і вони слабо налаштовані на конструктивний діалог. І найгірше те, що чувак з битою — отой вилупок, який збирав кропиву в коляску мотоцикла «Дніпро».

Вимагають паспорт. Аби ти, сука, нікуди не втік. І ти ж ніколи не їдиш на об'єкти без паспорту, і, слава богу, ти протягуєш їм свій паспорт громадянина України, протягуєш і думаєш: «Хуй з ним, можете навіть його забрати, цей мій паспорт, можете зробити мене головним бухгалтером сорока шести житомирських фірм, тільки приборіть від мене цього гандона з битою».

І, Гриш, подякуй собі подумки, що ти сховав інструмент подалі від очей на випадок алярму і кіпішу. Бо начальник охорони сраного Макарова-2, сука, їздить на якомусь крутому джипі і виглядає так само. І він зараз на своєму чорному джипі поїде з хлопцями на об'єкт і шукатиме там зірвані замки та обтерті светрами ломики, бо він знає таких як ти. Знає і бачить наскрізь.

Приїздить мусора. І ти, Гриш, розумієш, що пахне смаленим. Слідак починає фоткати зламані двері. І тебе, Гриш, везуть у тісній ментівській дев'ятці. Сержантик — за кермом, поряд з вами — слідак, а спереду — цілий палкан, і ти розумієш, що ти, пиздець, як влип. Сержантик мовчки рулює, слідак заливає шось про гонки і про те, що сьогодні у них ще вбивство, а вони тут з вами паряться. Палкан виглядає замучено і тривожно мовчить. Слідак говорить, що везуть в руведе, чомусь називає його «макарівська катівня». Палкан посміхається і мовчить далі.

Об'єкт настільки важливий, що п'яний контррозвідник у кросівках адідас лімітованої колекції і окулярах Гуччі, у вихідний день, відірвався від своєї баби. Відірвався, наказав наглядати за шашликом і поперся на своєму немитому лексусі аж із Києва, аби допитати вас — підарасів. Коротше, ти в жопі, Гриша. У нього якийсь мажорний ролекс, і не витріщайся на його ролекс, Гриша. Він довго і владно дивиться на твою неголену харю, і так тихо-тихо видає:

- У нас, мужики, правова держава, але такою вона стане ще дуже не скоро. Так що ви попали, гуси мої голуби.
- Та, мужик, ми ж і табличок не бачили, типу прохід заборонено і всяке таке.
- А ти не переживай. Завтра з'являться таблички, у такому вигляді, ніби вони там вже 10 років стоять.
- Ну, мужик, блін, ми ж не знали, що об'єкт працює. Він, взагалі, чий?
- Мій.

І ти розумієш, Гриша, що це амба, алярм і капець. І пригадуєш того мужика з кропивою і готовий всю його кропиву, весь той мотоцикл «Дніпро» запхнути йому в сраку.

— Так шо Макарів цей твій?! Гриш! Колись давай, цікаво.

— Та нормально колись там бомбанули. Все винесли, тупо дньом. Бухали сутки з воплями і барабанами. І стіни хуями розписали. У охрани під носом. Там міді — море. Мідь всю я впарив потом.

— Так вас шо, не взяли?

— Та хто ж нас візьме?!

Так само плавно котилася Серина дев'ятка, голосно рубав Іггі Поп, а Цюпа пиздів без угаву і допитував про Чорнобильські байки. Якийсь він сьогодні занадто жвавий.

— Байки про Чорнобиль, кажеш? Ну... пам'ятаю було, ванни кидали з вікон, і от стою я.... Ану стоп-стоп, мужики! Сер, звертай сюди давай, ми, по ходу, приїхали.

— Так куди звертати? Де поворот?!

— Отам, метрів двісті.

— Ого, ну ти просто контактер з космосом. Екстрасенс.

— Цюп, слухай, а ти ніколи не задумувався, чого всі ці контактери з космосом лисі?

— Ну-у-у... згубний вплив космічного випромінювання?

— Або вони під буддійських монахів косять?

— Мужики, все це хуйня. Я таке згадав. Таке відео бачив! Агонь. Карочі, іде собі тьолочка. А чувак лисий. Тупо цей ваш контактер. Як кришнаїт. Ну і він її такий хоп, підкочує і...

Гриша ще довго травив про суворі реалії кришнаїтського траху, потім з ходу перемкнувся на наступну історію, але закінчити не встиг, бо ж наказав Сері гальмувати... Приїхали.

Кинутий сільський магазин. Щось середнє між прийомом склотари і пивним кіоском, у якому колись давно за десять порожніх пивних пляшок вручали одну з пивом. Магазин, де притрушені пилюкою лежать ящики з-під забутих напоїв типу «Мірінди» і пива «Оболонь» в пузатих, приземкуватих пляшках.

Магазинчик, де під столом, серед бруду і пилюки, ще лишився валятися майже цілий, механічний касовий апарат з вибитими цифрами на табло типу «666», «3,47», «1993», загалом якимись такими цифрами, котрі символізують тотальний пиздець. І ці цифри мають вибиватися на іржавому касовому апараті зі скрипом і складнощами. Вибиватися якимсь малим токсикоманом років п'ятнадцять тому. Ці цифри зла, цифри смерті, мають лишатися тут роками у компанії алюмінієвих ящиків, мірінди і наркоманів, які занадто швидко і незграбно пролазили у щілину під дверима, залишаючи на пильній підлозі змієподібні розводи своїми кістлявими спинами.

Гриша з побутовим радіометром лазив по-пластунськи, намагаючись знайти той самий шматок, і зрештою знайшов здорову іржаву залізяку:

- Те шо нада, пацани! Атвічаю. Тут у двадцять разів більше норми, але не здохнеш. Короче ці ваші бабтисти спокійно його носитимуть, і всьо буде па-па.
- А якщо його на частини розламати, фонити менше не стане?
- Та типу не має, не знаю точно.
- Бля... Ну ладно, давай хоч спробуєм. А ця штука, взагалі, звідки тут?
- Та знімав двіжок от ЗІЛа, ну і кинув на капот його, по снігу аби тягти зручно було. Ну і поміряти забув. Привезли сюди, ну з двіжком все нормально, а ця фігня, бац, — фонить. Тут і залишили. Давно це було. От ви тіки про фoniaще в мене спитали, я цей капот і згадав зразу.
- Це круто, Гриш. Але як ти пропонуєш порізати капот?
- Не сціть, пацани, я так вісімсот разів делав. У мене з собою весь інструмент.

Сера і Цюпа обнюхали здобич. Зрештою, десь такий їм було і треба. Шмальгаузен і Біоміцин довго і безуспішно мордували капот, Цюпа втикав, а Сера та Гриша пішли за бухлом із надією знайти у цій жопі світу продуктовий магазин. Зрештою, вирішили забрати капот і у нормальних умовах якось з ним розібратися. Потім прийшли Гриша і Сера з бухлом. Згодом — бігали ще двічі, ледь не отримали від місцевих, але вони знали Гришу.

- Гриш, а шо буде, якщо Шмальгаузен зараз піде сам за бухлом?
- Його відпиздять.
- А якщо він скаже, шо знає тебе?
- Ще дужче відпиздять.

Зрештою, вирішили бігти знов всією компанією, але всі потроху вирубилися прямо на підлозі, віддавши її прохолоді свої змучені дешевим бухлом тіла.

Яскравий сонячний день, і якісь малі ганяють у квадрат, розкресливши потоптану сіру землю складним ножем. Ганяють безтурботно і несамовито. Нічого не існує для них цього гарячого дня: тільки пекуче сонце їхнього травня, брудний м'яч з віддертими шматками дерматину і квадрат, розкреслений кишеньковим ножем на витоптаній до нетрів землі.

Ранок серед пилюки і щиглів надворі нагадали Сері про голоп'яте дитинство, коли вони з Цюпою цупили пивні ящики, тягли їх здавати до прийому склотарі. Приймач про все знав, але тільки посміхався і жодного разу їх не здав. Але якось, вони самі накосячили, виключно через власне нахабство і жадібність: взяли ящиків більше, ніж могли винести. І коли вже вилізли, їх помітив сторож, який раптом уторопав, раптом йому як божий день стало ясно, хто всі ці тижні пиздив у нього ящики. Біг він за ними метрів п'ятсот, аж поки не наздогнав Цюпу. І Сера ніколи не забуде, як ця сука пинала з усієї дурі його друга, наче він був зовсім не дитина. Але він був дитина — плакав і звивався в пилюці, наче вуж, якого облили оліфою і підпалили, а сторож і далі лупив його ногами, здійснюючи до розжареного неба суху пилюку їхнього дитинства.

Сера так само, але слабше, розбурхав хроплячі тіла, які звивалися у пилюці. Пророк, активно послуговуючись обценною лексикою, запропонував висуватися назад, бо купа справ і справді: «Фіглі тут далі робити, мужики?» Зібралися, заїхали за пивом у місцевий магазин, довго тарабанили в двері, аж поки не прокинулася власниця, закупили пива, за півгодини поправили здоров'я і вже неслися в Сериній дев'ятці назад до Містечка.

Гриша майстрував останні амулети. Все колупав і колупав той капот з кинутого магазину. Капот від ЗІЛа... На цьому блакитному капоті він колись витяг двигун із чорнобильської зони. Поклав його на капот і за мотузку потяг свій мародерський плуг глибокими снігами Полісся у бік колючого дроту.

А зараз сидів і нарізав останнє шмаття, згадуючи холодні зими давніших часів, маторні мутки, вінт, і технічні драгмети — все своє життя. Оформляв метал у дрібні шматочки з металеву гривню розміром, у центрі кожного дріявив отвір свердлом на десять, а потім — протягував міцну капронову нитку і зав'язував вузлик.

Коли він закінчив, то були справжні амулети, які не гріх показати друзям і впарити Цюпі оптом. Гриша встиг в останній момент: коли прийшов з амулетами до Церкви, над центральним входом вже маячив гігантський транспарант:

АУРОСКОПІЯ. ДІАГНОСТИКА ПО АУРІ.

— Цюп! Не, ну діагностику я розумію, а що це за хуйня ауроскопічна?

- Ну а як написати? Типу, шось із медицини.
- Ну да, про медицину, фільм бачив «Доктор Мохнатка» називається...
- Бля-я-я... Гриша, давай не зараз.
- Ну а про доктора, шо, не бачив?
- Доктора?
- Ну, приходить така тьотька к врачу на прийом...
- Бля-я-я... Гриша, я не хочу це слухать!
- Та дай я скажу! Ну, корочі, вона така приходить до гінеколога. І, корочі, така показує пісю, а він свого другого зове. Ну і вони дивляться такі на неї, д-а-а-а-а уважаєма, вам комплексне лікування нада. А вона така: яке? Ну, він їй такий: членоскопія. Да-да, каже помічник, членоскопія. А вона така, ой я боюсь-боюсь. А вони: довіртеся нам, ми — профі. Ну і починають її шпулити.

Цюпа вирішив форсувати події: до Церкви потроху стягався народ, тому він забрав амулети, вручив Гриші три штуки і сказав сидіти в залі, всіляко виражати підтримку і якомога палкіше розказувати прийдешнім, що тут і справді живе Бог.

Сера був в ударі. Сяла пророча посмішка, вражала уяву риза трипільська, і у промові своїй він карав у серця ворогів народу українського. Бив погрозами і сипав удари уявним зрадникам, надихаючи синів України заповідями Трипільських Прабатьків. Проповідь тривала півтори години, і коли натовп досяг емоційного екстазу — час настав.

- Вони за все заплатять! Вони більше не зомбуватимуть наших дітей! Вони рватимуть на собі волосся, зрозумівши, що тепер ми маємо Силу! Силу, яка захистить нас від падіння світу цього! Силу... яку дав нам Бог! Наш! Український! Трипільський! Бог! Бог! Бо-о-о-г!!!

Сера урочисто дістав з постаменту амулет:

- В моїх руках — шлях перемоги! В моїх руках — нація і держава! Цей амулет — наш Оберіг. Скидайте хрестики! Топчіть їх! Топчіть! Ми не молимося жидівським богам! Ми — українці. І це український хрест! Він захистить вас від напастей і дасть Господу побачити вірних синів своїх!

Сера повільно і урочисто вдягнув амулет під завивання натовпу. Душі пастви його злилися у незбагненному пориві віри, аж раптом Пророк змінився в обличчі. Він спокійно дивився в залу. І заговорив повільно, але впевнено:

- І ми принесли його для вас... Діти мої, підійдіть до мене. Ближче... ближче, діти мої.

Сера розвернувся і зник за іконостасом. На амвон, який після Цюпиної реконструкції став більше схожий на сцену, винесли стенд з великим транспарантом «Підійmemo Україну з колін! З колін!» Потім, діловито вплив Цюпа у великих рогових окулярах, костюмі з метеликом і швидко заговорив:

— Саме так. Ми принесли його для вас. І наука сьогодні на нашому боці, бо навіть найсильніші університети світу, нічого не змогли протиставити дарові Божому...

Цюпа розказував і розказував. Навколо скупчилися люди. Цюпа назвав ціну і закликав до порядку. Всього чотириста гривень за амулет для вас і ваших дітей, який стародавні трипільці носили, як ми сьогодні носимо хрестики. Сьогодні він стане ниткою спасіння у темряві розпусти, рятувальним жилетом у морі хтивості та збочення, краплями від кривавого кашлю сучасності.

Загалом, продалося біля чотирьохсот амулетів. Брали і по два, і по три. Цюпа вирішив замовити Гриші ще, аж раптом помітив, що той упав на вухо якесь тітонці і палко тріщав про Трипільля, рясно пересипаючи мову своїми колоритами. Загалом, пропагандиста із Гриші не вийшло. Цюпа пообіцяв собі до агітації його більше не долучати. Зрозуміло, що падати на вухо і матюкатись від Гриші не вимагали сьогоднішні завдання. Цього від Гриші вимагала хуйня, і він пішов на її поклик. На співи її Сирен.

За тиждень вони роздали амулети всім вірним з пастви своєї, і одного вечора Пророк оголосив про урочисту мить. Мить, коли Господь-Владика України відділить зерна від плевелів, коли вкаже всі дороговкази вірним своїм і вибере їх.

Сера стояв на амвоні і урочистим голосом підбадьорював і наснажував паству свою. А Цюпа діловито ходив з Ауроскопом між прихожан. Ауроскоп був розмальований у тематичну мазафаку: щось середнє між розписом трипільського глечика, вишиваними рушниками і християнськими мотивами, розмальоване у жовту блакить, і пересипане тризубами у всіх місцях, де тільки можна. Вінчав ауроскоп надпис:

З нами Бог

Гриша і Шмальгаузен бігали між рядами з нервовим виглядом, зненацька волали «Господь!» і бігли далі. Причому «Господь!» вони волали тільки в тих місцях, де пищав ауроскоп.

Ауроскоп працював кепсько — судячі з усього не всі шматки металу фонили однаково, а іноді і сам радіометр глючив і вирубався. Але для тих, біля кого ауроскоп пищав сильно, наставало справжнє свято і вони казилися у щасті своїм. Лупцювали ногами, вили, кричали і пускали слину. Цюпа нагадував, що відтепер вони — слуги Господа і мають присвятити своє життя йому, і спасінню народу українського від напастей та ворожіння супротивників його. А ті, аура котрих недостатня для

Господа, журилися несамовито, плакали риданням голосно і палко. Та Цюпа знаходив слова втіхи і для цих журбачів:

- Ви маєте шанс на вічне життя, на постаменти у Царстві Небесному Трипілля Нового — станьте на шлях вірності, і хай ці книжки стануть для вас певними дороговказами у світле майбуття. Амінь.

Капітан знову возив Шмальгаузена навколишніми селами, але цього разу попросив дві штуки на бензо. Сера патетично розмахував руками, повністю поглинутий репетиціями найпалкіших проповідей на світі, Гриценко підтягнув громадський актив на допомогу Валі, Біоміцину і решті — роздавати листівки і агітувати український свідомий люд. Всі були в хижих пазурах справ і невпинної роботи на благо нації. А тим часом, наближався великий день — день народження Цюпи.

І у цьому хаосі звитяг Патріархату Трипільського, Цюпа зрозумів: зайве запрошувати старих приятелів зі столиці, тому він просто завалився до Сери на веранду з купою бухла, позвав Шмальгаузена і Гришу. Цього вже з головою достатньо, аби створити атмосферу свята.

- Я попереджаю, Цюп. Ти — мій друг. І тому у цей магічний день я хочу випити за твою феноменальних успіхів релігійну тушу. І дарую тобі справжню бейсбольну бити. За допомогою цього чудового засобу ти зможеш не тільки захистити Бога, але й відчувати себе комфортніше вдома.
- Зброя Бога?
- Типу да.
- А бантик навіщо?
- Пікантний нюанс. Знаєш, аби було видно, що я не остання свинота і цю бити не двадцять хвилин назад купив, а типу пам'ятав про тебе. Подарункова упаковка.
- Я оцінив. Ну то що, бахнемо?

І вони бахнули. Причому так, що ранком оклигали прямо у церкві, а Шмальгаузена знайти не змогли. Слава Богу — знайшли водичку і якось дісталися до машини, мінаючи абрикос, на якому хтось рясно розвішав святкові стрічки з туалетного паперу. Серина тачка виглядала, як після поїздки крізь всі ліси Амазонії. На передньому сидінні валялась бейсбольна бита, загорнута у подарунковий бантик.

- Ти взагалі як? За кермо сісти зможеш?
- Та норм. Цюп, а хто нам на дверях намалював пентаграму?

Все-таки Сера був трохи наляканий. Оглядаючись на вчорашню феєрію трешу і буйство алкогольного страхіття, він зрозумів: ще трохи і місцеві жителі стануть певні того, що у закинутій церкві завелися сатаністи з ритуальними жертвами, скаженими оргіями і щоденними алкогольними пентаграмами горілчаної прірви забуття. І, в принципі, були би праві.

Зустріли капітана, якому Сера марно і запинаючись пробував пояснити, що туалетний папір — то ауральні мітки, які діють за допомогою магічної сили потаємного порядку Трипільських друїдів, контакту з Творцем і взагалі, вони — символізм, спосіб, оболонка, на шляху до справжнього Бога. Капітан йому мало вірив, але десь у глибині душі його патріотична сутність вимагала цієї брехні, бо ж вона цементує кістяк свідомої нації.

Завелися і поїхали. Цюпа відкрив вікно і роздивлявся цей прекрасний похмільний світ навкруги. Так би цей день і завершився: непевним роз'їздом по хатах, альказельцером, порнухою і надвечірньою синявою нових алкоголізмів, але коли вони їхали крізь нескінченні нетрі приватного сектору, Цюпа раптом схопив Серу за лікоть і заволав:

— От суки! Суки! Ану, зупини машину!

Над зеленим парканом стирчала табличка, на якій майорів надпис: «Готуйся до зустрічі з Ісусом Христом. Діагностика по аурі».

— Я їм зараз надаю, блядь, по аурі!

— Цюпа! Їх там рил десять! Вони тобі цю биту в жопу засунуть! Повернемося на днях, підтягнемо наших і покажемо шо і як.

— Я їм зараз, блядь, влаштую зустріч з Ісусом Христом!

— Цюпа! Цюп! Ну пішли назад!

— Сиди тут. Я скоро.

— Бляяя... ну хоч бантик зніми!

Але бантик з бити Цюпа не зняв. Був налаштований рішуче і у двері не стукав, а лупонув з пира, потім дав битою по хребту дворнязі, яка кинулася йому навперейми і побіг зносити табличку про ауроскоп.

Нескладно уявити підстаркувату домогосподарку з приватного сектору, яка вже десять років вірно служить на благо якоїсь місцевої «Церкви Христа», вивішує таблички і плакати, нехитрою пропагандою прагнучи заробити місце на Небесах. І нескладно уявити її переляк, коли розлючений педик у футболці з ведмедями розмахує битою, ламає двері і пиздить улюблену собаку.

Перекошений від люті Цюпа так налякав тітоньку, що вона не могла анічогісінько сказати, окрім белькоти і хресних знамен. Просто стояла і дивилася, як цей

антихрист трощить битою табличку, потім — акуратний лакований хрест, увіткнутий в землю посеред двору, хапає її за бари, і під вий побитої шавки погрожує знести будівлю, вночі і без попередження, якщо вони продовжать агітувати за свою страну секту, і цупити в них ідеї. Тітонька тільки сказала, що своїм усе обов'язково передасть.

Сера і Цюпа табличку забрали і для себе вирішили, що фраза про зустріч з Ісусом Христом сильна сама по собі, і варто її запозичити.

До Церкви Української Церкви Трипільського Патріархату, як завжди, набився зацікавлений люд, вірні адепти, послідовники, і просто змуджені гаволови.

Сера патетично зачитував текст нової Цюпиної брошури:

— Браття і сестри! Цим непомірним рухом маєстатної світлості, загадковою маною жречною, проголошую силу і славу народу українського! Чи ж то правда осоромного православного жрецтва, що люд наш до кривди загнали? Женіть геть соромних побрехетників, кричіть правду люду навколишньому, про нарід наш плюндрований і долею ганьблений. Про трипільські давності і старовинні спадковості, про культурні особливості і Божі радості. Про силу і славу нашої Історії і духовну могутність її! Про Бога українського і пророків його. Про енергію духа трипільського. Про фізичні виміри її. Про насагу до збільшення енергій наших, загублених гріховністю душ. За сим, проголошую ймення Патріархату Трипільського волею Господа і домівкою вірних його.

Ауроскопія знову пройшла вдало, хоча радіометр вони так і не поладнали. Сера, вдаючи епілептика, з трясця-рухами ходив залом, а Цюпа — тягав ауроскоп і при наближенні до амулетів найвірніших, радіометр іноді пищав, рахуючи кілотонни трипільського сяйва. Як би там не було, але до Цюпиного прибору лаштувалася гігантських розмірів хаотична черга.

За діагностику по аурі брали триста гривень з рила. Ще п'ятдесят — за брошурику «Аура Трипілья». Шмальгаузен за сусіднім стендом парив нові амулети, які Гриша зробив з останніх уламків. Таким нехитрим штибом за пару годин зібрали на два новеньких део ланоси. Здавалося б — привід радити, але коли всі розійшлись, намалювалася серйозна проблема: закінчився радіоактивний метал.

І нового було взяти ніде. Гриша розводив руками. Сера і Цюпа рвали на собі волосся, а Шмальгаузен сидів на стільці, слухав Боба Марлі і колупався в носі.

- Гриш, ну що, взагалі ніяких варіантів? Ти зовсім не знаєш де тут може бути нормальний шматок радіоактивного металу?
- Ну, є одне місце. Найзеленіше місто Європи.
- Яке?!
- Прип'ять.

Сера і Цюпа презирнулись. Нікому особливо не хотіло підриватись і перти до чорнобильських хащ, тим паче — кидати паству. Запала мовчанка і тут у двері постукали — цілком очікувано завітав Біоміцин за новою партією листівок. Довго розшаркувався перед Серою і Цюпою, називав їх благодійниками наряду українського і зміцнителями віри заслабкої, а пророки уважно роздивлялися його і Шмальгаузена.

- Слухай, Біо, ти хочеш допомогти справі Трипільського Патріархату?
- А як же!
- У нас для тебе місія є.

Чорнобильська Зона

- Не-не-не-не-не! Я туди не піду!
- Ну ти ж сам мені казав, що завжди мріяв побачити Чорнобиль. Н-е-л-е-гально!
- Я передумав. Сидіти рік умовно за шматок іржавого, фونهاючого вертольота в мене не в планах.

Сера мовчки смоктав косяк, Біоміцин і Гриша — пішли, Шмальгаузен уперся рогом і не збирався нікуди підриватись, а Цюпа бігав навколо і всяко намагався його уламати:

- Шмаль, ти ж розумієш, що Біоміцина у цій справі ніфіга не достатньо? Тут потрібна хоч одна адекватна людина, тим більше, ти хоч трохи про той Чорнобиль знаєш, хоч щось про нього читав!

Нічого не діяло і зрештою Цюпа вдався до залізних аргументів:

- Дві штуки.
- Чотири.
- Три.
- Три п'ятсот.
- Окей. Виходите завтра. Тіки за ці три п'ятсот мені потрібно двадцять кіло відмінного металу, який світитиме, як з жерла реактору.

І як би круто остання фраза не звучала, всі розуміли, що про Чорнобильську Зону ніхто нічого не знає, а Гриша пішов двадцять хвилин тому, бо в нього потяг, і буде він тижні за два. А телефон його — поки поза зоною. Тому випили ще, за успіх.

Зрештою, додзвонилися Гриші і розпитали про Чорнобиль. Він сказав, що там особливо нічого боятися: звірини в лісі багато, типу лосів, кабанів і вовків, але ніхто Шмаля і Біо не зжере. Зону особливо ніхто не охороняє, просто треба вдень на трасах не світитися і йти через ліс. У саме місто Чорнобиль ходити не треба — там живе купа народу, і взагалі, там дуже багато міліції.

В цілому, Гриша розповів Цюпі багато цікавого, але той слухав по синій дині, і коли наступного ранку прийшли Біо і Шмаль за інструкціями, Цюпа зміг згадати тільки те, що треба нормально маскуватися у лісі, а так, можна не паритись — охорона понтова.

Шмальгаузен знову колупався в носі, а на Біоміцина така інформація мало подіяла. Він виглядав так, наче збирався мочити партизанів, десь у вологих і парких джунглях півострова Індокитай.

— Так, мужики, пам'ятайте — діяти треба швидко.

— Шеф, ти на мене палкана не пускай. Ми з Шмальком все зробимо як нада. Да, малий?

Шмальгаузен і Біоміцин зібрали шмотки, зустрілися з Капітаном, який і повіз їх на автостанцію, звідки щодня відходять маршрутки у казковий край Чорнобильської Зони відчуження — з мародерами, сталкерами, радіацією, охороною і хижими звірами. Попереду маячили пригоди, і Шмальгаузен трохи пожвавився, не зважаючи на перспективу спостерігати і слухати ідіотизми Біоміцина наступні кілька днів.

Автостанція зустріла ранковою тишею і провінційним затишком: хтось дрімає в очікуванні автобуса, когось плющить від випитого зранку, а хтось — просто другу добу не спав і сумирно чекає автобус, розгризаючи передостанню сардельку.

Шмальгаузен — у непальському бафі, з кольоровою сумкою за плечима і цілком похуїстичним виглядом — човгає старими кедами по асфальту. Біоміцин суворо марширує, закутаний у мохнатий снайперський костюм, з камуфляжним рюкзаком за плечима і сокирою на поясі.

Вони сідають у маршрутку, а водій звик возити тільки сонних бабуньок, які за день розпродали всі запаси отруйних грибів і, натомлені від спеки, повертаються до своїх затишних поліських хатинок. Водій тихо заводить свій роздובаний мерседес-транспортер, докурює червону прилуку, досьорбує рейсову каву і в дзеркало бачить чувака в снайперському костюмі, який розсівся у салоні.

Шмальгаузен, непомірно вдаваними флегмами, пробує показати, що нічого екстраординарного не відбувається, водій каже «бля», закурює ще одну, розвертається і з охуїванням розглядає Біоміцина:

— Мужик, а ти шо, снайпер?

Пасажири підтримують водієвий екстаз, а одна бабуня навіть мурмоче щось про Сатану, похапцем тричі хреститься і відвертається до вікна.

Біоміцин розуміє, що їхня карта бита, що маскування ніфіга не діє, що от прямо тут їх і здадуть військовому патрулю, зривається з місця, силою хапає Шмальгаузена за бари і тягне до дверей. Шмальгаузен пробує відбиватися, але Біоміцин тягне сильно і певно.

Шмаль губить Цюпину брошурку, яку йому так і не дали нормально почитати. Біо витягає його з маршрутки і, голосно волаючи «Біжи-и-и-и-и!», ломиться крізь натовп у бік паркану, за яким сосновий ліс, биті пляшки, презервативи і хащі їхнього

спасіння. Біо бере напролом, розлякуючи натовп мохнатістю свого маскування. Бабка, яка згадувала про Сатану, помічає брошурку Шмальгаузена, читає заголовок «Тарас Шевченко — аватар Ісуса Христа», знову тричі хреститься і пересідає на інше місце.

І чергові менти по станції роблять обхід і бачать таку картину: сонними асфальтами Автостанції біжить мохнате створіння у снайперському костюмі, якого переслідує феєричного вигляду растаман, волаючи гучні прокльони, звинувачення у параної, ідіотизмі і всіх смертних гріхах.

Патруль, недовго думаючи, кидається навперейми і затримує обох. Мохнатий несамовито відбивається, за що отримує по голові і зовсім згодом, жорстоким законодавчим примусом, мандрує у райвідділок. Растамана гребуть за компанію.

Та тітонька, перед носом якої Цюпа завзято розмахував битою, стуканула у свою секту про злостиві репресії. Там зібрали спортивних хлопців і глухої ночі відправили актив прямо до церкви УЦТП і перетворили її в обитель Сатани, розмалювавши у мазафаку балонами чорної фарби.

Наступного ранку Сера і Цюпа прийшли проповідувати, і зустріли там обвандалені стіни, і схвильовану паству, яка теж прийшла на проповідь, а застала бите скло, сміття, і надписи кшталту «ЛЖЕПРОРОК СЕРАФИМ — САТАНА», і «ГЕТЬ ШАРЛАТАНІВ».

Пророки відразу зрозуміли що і до чого: помста, причому помста цілком логічна, але зараз дуже не час сваритися, і з'ясовувати стосунки, тим паче, перед паствою. Про Цюпин вчинок вони поговорять згодом. А зараз — треба діяти.

Сера дивився на паству, на обмальовану церкву, на схвильованого Цюпу. З максимальною рішучістю і Пророчим виглядом він демонстрував готовність до дій. Схопив іржаве відро, перевернув його і став, як на постамент:

- Допоки?! Допоки наше сумирне Боже братство терпітиме знуцання цих зрадливих щурів?! Допоки ми схилитимемо голови перед похабниками віри Божої і вандалами наших душ?! Допоки дозволятимемо цим зрадникам України паплюжити і плюндрувати стяги Трипільські?
- У-у-у-у-у-у-у!!!
- Ми достатньо натерпілися!!! Наші пророки ходять домівками невірних і достатньо слухали образ, принижень і знуцань!
- У-у-у-у-у-у-у!!!
- І ми знаємо хто це... знаємо невірних і вчинки їх! Ця наволоч і шарлатани давно окучують мозки нам, нашим рідним і близьким! Ми маємо це зробити! Але мені жаль їх. Жаль заблудлих овець, які не в стані дивитись в очі Господу нашому і Пророкам його! Мені жаль їх, але ті, хто першими кинули камінь, мають платити оком за око і зубом за зуб! Ми не дамо їм другу щоку для підступних ляпасів!

- У-у-у-у-у!!!
- Ми помстимося!
- У-у-у-у-у!!!
- Нащадки віри трипільської! Ми помстимося цим Іродам, катам народу українського! Ніколи-ніколи не буде Україна рабою безбожних катів! Тому що я славлю Господа молитвами брата! Дух істинного Господа живе тільки в цьому Храмі, де моляться прямо і просячи отримують, де люди відкривають себе до владики свого, де живуть праведно і не знають спокус та гріхів!
- Уу-у-у-у-у!!!

Потім Сера урочисто ступив на твердь земну. Благо, іржаве денце відра витримало.

- За мною, діти мої! Покажемо їм справжнього Господа!

Розгром був миттєвий. Триста чоловік, на чолі з Серою і Цюпою, перетворили обитель секти тієї тітоньки у криваве місиво і тотальний хаос. Після їхнього візиту ворожий храм нагадував комору любителя антикваріату, в якій йобнула фугаска.

Ці знакові події привернули увагу громадськості. Тому друзям довелося не рипатись: ховатись у своїй церкві і курити косяки, допоки паства займалася прибиранням і косметичним ремонтом обителі. Гриценко і Капітан, тим часом, ганяли містом і всіляко намагалися залагодити проблему, благо — були людьми впливовими, тому на перших порах зам'яти вдалося, але сама подія привернула увагу місцевої преси, а за нею — центрального телебачення, тому від популярного телеканалу виїхала команда, аби назбирати матеріалу на цілком нормальний сюжет — шокуючий і резонансний, який має затаврувати тоталітарні провінційні культури, які дурять голови і останнім часом виникають у величезних кількостях.

Сера і Цюпа закінчили прибирання і прогнали останніх з вірної пастви своєї, які видраїли все навколо до блиску. І це мав бути черговий сонний день, з дешевим віскі від тутешнього маркету, травою Шмальгаузена, Бобом Марлі, Іггі Попом і релігійною полемікою, аж раптом до Церкви під'їхав автомобіль. Друзі вийшли глянути, кого це там носить, і побачили блискучій чорний фургон з тівішним логотипом. Що ж, вітчизняні медіа прибули по їхні душі. З машини вийшло двоє: патлатий хлопець в бейсболці «USA» і пиздоока журналістка в короткому картатому платтячку. Вона либилася і розпочала без «привіт»:

- Бачу ти імідж змінив, любчику. А як же православ'я святе і неторкане? Мені як показали твоє фото, так я відразу взяла цей репортаж, бо ж пам'ятаю, що ви ще з того нальоту на Михайлівську були нечисті на руку і совість, а тепер і сектантством людям голову морочите.
- І тобі привіт, ціпонько. І що ж це буде за репортаж?

— Що за репортаж? Я тобі скажу. Це буде такий репортаж, де ми тут зараз все познімаємо, всю цю вашу церкву, а потім — ви пустите нас на проповіді і дасте все засняти. Ми опитаємо ваших адептів і, якщо ніхто з вас, шарлатанчиків, нам не завадить, ми може і зробимо щось таке, аби вас не розірвали на шматки, а просто і по тихому злили на помийку історії.

Сера нічого не відповів. Просто дістав з кишені смартфон і увімкнув один старий диктофонний запис:

— Тоді я маю багато що розказати.

— Розкажуй, дитино.

— Я — велика грішниця.

— Всі ми грішники.

— Я — особлива. Я віджигаю зі своїм чао-чао. Виключно з позицій гедонізму. В принципі, мене все задовольняє, але він якось на мене після цього дивиться похмуро.

— Ти каєшся?

— Ні.

— Чому ні?

— Ні, це тільки початок, слухай, починаючи з...

Чувак в бейсболці тактовно відійшов і почав фоткати церкву на свій Айфон. Просто став робити фоточки так, ніби він зовсім не при ділах. Пиздоока мовчки дивилася на Серу. Потім тихо спитала:

— Що... що ти маєш на увазі? Що це таке?

— Шантаж, ціпонько.

Пиздоока погрожувала, ходила шакалом навколо Сериної мобілки, вдавалася до хитрощів, але була на гачку, і цей запис змушував її очко вигравати вальс Мендельсона. Вона ж не розраховувала, що цей простацький попик, якому вона сповідалася жарту заради, видасть її таємниці, не підозрювала, що в нього яйця є, що він на таке наважиться.

— Значить так, моя пиздоглаза ціпонько. Якщо ти не хочеш, аби цей прекрасний запис був розісланий по всій мережі, і посилання на нього не впали кому треба, — дуже рекомендую мотати на вус.

— Чого ти хочеш?

— А я хочу, ціпонька моя, аби замість тонн гівна, які ти планувала вилити на Українську Церкву Трипільського Патріархату, ти всю свою журнашлюшу

жовч насциш на тих педиків, які нас образили. Я хочу чути і бачити сюжет на твоєму каналі-аналі про те, які вони погані, як сильно зомбують людей і які там у них тоталітарні порядки. Хочу чути, що саме ці ідіоти винні у всіх бідах, і їх треба закрити. Вони називаються «Християнська церква відродження». А про нас — ні слова. Взагалі. Забирай цього свого гомо-діджея у бейсболці і, якщо він тут буде щось знімати, я особисто відірву йому його хіпстерські яйця і сфотографую на плівку. Ясно?

— ...

— Давай свій номер телефону. Я зараз скину їхню адресу, їдь і знімай.

— Ти сука.

— І да... якщо ти мені знадобиться — я подзвоню, і краще мені додзвонитися з першого разу. А тепер пакуйся в свій йобаний фургон і пиздуй звідси світ за очі.

Шмальгаузену довелося дзвонити Сері і просити його авторитетного слова. Так і сьак, такими і всякими способами, але Шмаль таки зміг переконати Біомицина, що зачекати зі снайперським костюмом бодай до Чорнобильської Зони — аж ніяк не від Лукавого.

Після провалу Біо ні в яку не згоджувався їхати до колючого дроту на маршрутці, мурмочучи щось про водіїв, які здадуть їх міліції, як тільки зачиняться двері на твоїй зупинці. «Водії — суки», — казав Біо, — «зачиняють за останнім пасажиром двері, набирають на своїх стареньких нокіях номер куратора СБУ і безжалісно здають довірливих туристів у колючі лапи правосуддя».

Як не намагався Шмальгаузен його переконати, як не травив про тотальний розгул п'яних малолітніх розгільдяїв лісами Чорнобілю, — Біомицина ситуація з костюмом у маршрутці налякала так сильно, що ані про яке адекватне сприйняття світу не йшлося, як і раніше, до речі. Тому поїхали на таксо.

Спочатку Біомицин пробував видавати їхній культурний захід за візит на кладовище до покійного дідуні і, взагалі, намагався створити атмосферу плачу, жалоби і меланхолії. Водій кивав головою, підтакував і дивився на гігантські дев'яностолітрові рюкзаки, до яких були причеплені каріматки і палатки, знову махав головою, і, зрештою, навіть Біомицин не витримав:

— Ми їдемо в зону, в Чорнобиль. Тільки нікому не кажи. Чуєш?

Поки Біомицин похмуро перевдягався на задньому сидінні у свій снайперський костюм, водій розговорився зі Шмальгаузенем. виявився мародером на заслуженій таксівній відставці. Травив щось про буремний дев'яносто дев'ятий і невдалу спробу

вивезти на буксирі БРДМ з радіоактивного відстійника, про активність міліції та кількість нелегальних туристів, перевезених ним цього тижня.

Потім висадив їх у якомусь муторному селі з зачиненим опівдні магазином, трьома ханигами на зупинці і купою закинутих хат, зіниці яких сяяли парадом чорноти і порожнечі.

Ті хати, у яких неспішне провінційне життя іще жевріло, приховували під своїми трухлявими стріхами бабульок старечої постави і повільного ходу. Хоча, деякі з них серйозно пожвавлювалися і виходили на вулицю, коли колоритна компанія в складі растамана і велетня в костюмі йеті розмірено топала в бік колючого дроту, всім своїм виглядом намагаючись донести, що нічого екстраординарного не відбувається. Шмальгаузен в ці моменти жалкував, що не залишився працювати на картодромі.

— Туристи? — питали сонні бабульки.

— Туристи! — весело відгукувався Шмальгаузен. Біоміцин похмуро мовчав.

— Екстрімали? — питали засмагли металісти зі стажем, які десятками років живуть з алюмінія і чормету, грибів і малини, зібраних у радіоактивному лісі.

— Екстрімали, — ввічливо відповідав Шмаль, побоюючись нарватися на рясні місцеві пиздюлі від прохаваних життям провінціалів.

Біоміцин знову похмуро мовчав. І тільки коли підійшли до колючого дроту, буркнув:

— Вдягай костюм.

— Та іди від мене зі своїм костюмом! Це ж зона, кому ми тут, на хуй, потрібні?

— Шмальку! Не балуйся, я кому сказав — вдягай лешого.

Шмальгаузен, розумів, що ледь трохи і можна серйозно відгребти вже від Біоміцина, тому неохоче розпакував рюкзак, дістав мохнатий снайперський костюм і вдягнув його, всяко показуючи своє небажання і огидь.

Біоміцин вірив, що костюми їх відмінно маскуватимуть, і завдяки ним можна спокійно пройти біля траси, падаючи на землю, коли проїздитиме патрульна машина. Вірив, що у маскувальних костюмах їх ніхто не помітить. Перші три кілометри так і було. А потім, лізти кущами обабіч дороги їм серйозно набридло і обидва повилазили на асфальт. Костюм Біоміцин зняти так і не дав. Чудове маскування.

Трасою топали вже хвилин тридцять. Біоміцин щось розмовляв до себе, чухав причинне місце і відмовився від третьої поспіль сигарети. Зрештою, видав:

— Схухай, це, у мене там кліщ.

— Де?

- Там. Я відчуваю.
- Приїхали, і що накажете робити?
- Подивись.
- Ти шо?! З дуба на кактус?!

Згодом Біоміцин не витримує, зупиняється, піднімає поли свого мохнатого костюма, скидає штани і пробує знайти порушника сам. Після двох німих цигарок Шмаля під це дійство, зрештою, не витримує і просить благальним тоном:

- Шмальку, ну будь-ласочка. По дружбі прошу. Ну подивись, ну будь другом. Там у мене кліщ. Я навіть костюм тобі дозволю зняти.

Шмальгаузен хвилини за три слізних благань, прокльонів і прохань змилоствивитись, зрештою, піддається. Трагічно докурює і з відстороненим виглядом підходить до напарника, присідає, і на відстані витягнутої руки пробує знайти дрібку фауни у буйній флорі Біоміцина. Ще через хвилину починає діяти сміліше, боязко шукаючи кліща рукою, мріючи про кінець тортур і вологі серветки, які закінчились два кілометри тому.

Шмальгаузен нахилиється ближче, аби розгледіти, що ж він там таке піймав, і в цей момент красивий сріблястий автобус, під зав'язку набитий туристами: ліквідаторами, які приїхали подивитися на місце своєї героїчної слави, колишніми прип'ятчанами, які приїхали пустити сльозу за вуличками своєї глибокої юності, роззявами і палкими співчутливцями Катастрофі, журналістами і просто поважними людьми суворого радянського гарту, — плавно котиться повз, і всі у салоні припадають до вікон, спостерігаючи таку картину.

У забороненій зоні, у місці, в якому, по суті, згідно здорового глузду і українського законодавства людям без особливої перепустки перебувати взагалі не можна, серед білого дня одне тіло в мохнатому костюмі з фільмів про снайперів скинуло штани і задрало костюм, тримаючи його обома руками. Друге тіло, у такому самому мохнатому костюмі, стоїть навколішки, і в цю мить всі в автобусі ладні звернути собі голови аби ж побачити що таке там відбувається, але автобус плавно проїжджає повз і залишає позаду цих двох невідомих природі мохнатих створінь.

Тим часом Шмальгаузен знаходить кліща, а сріблястий автобус плавно зникає за поворотом у бік Чорнобиля. Біоміцин питає:

- Як ти думаєш, вони нас помітили?

Далі маршрут пролягав крізь густий ліс під опорами ліній електропередач. Траса лишилася позаду, і Біоміцин дозволив зняти костюм, але з умовою, що Шмаль обов'язково вдягне його назад у разі чого. Свій знімати відмовився.

Звільнившись від душних латів, Шмальгаузен палив одну за одною і на радощах навіть забив собі косяк на привалі. Цвірінькали пташки, гріло сонечко, і Шмаль вперше зрадив що він тут. Наснаги додавали і обіцяні Цюпою три п'ятсот. Зона зараз видавалася мальовничим і радісним місцем. Недарма кажуть — навіть депутати приїзять сюди постріляти кабанів з колекційних італійських рушниць.

І все б нічого, але ось раптом із кущів висовується здоровенний, блядь, кабан — потужний хряк, під яким тремтить земля, ламаються кущі і, нажахані його суворим виглядом чорнобильські білочки втікають у прірву свого безпам'ятства і рудих кошмарних снів.

— Б-і-і-іжи-и-и-и-и!

Біоміцин хапає Шмальгаузена за шкибарки, але того не треба, бо Шмаль вже сам летить на крилах страху і матюкає весь свинячий рід. Біоміцин біжить поряд, ламаючи на своєму шляху кущі не гірше за кабана, потім вони розбігаються на різні боки, а кабан біжить далі, виключно по інерції. Піймавши раж, Шмальгаузен відчуває перемогу, волає щось про помсту і з брутальним бойовим галасом біжить навздогін кабанові.

І от, синій депутат із начищеною до блиску колекційною італійською рушницею бачить, як з лісу вибігає кабан, за яким женуться двоє, один — у снайперському костюмі. Депутат стріляє в кабана, промазує, кабан тікає в ліс, ті двоє — біжать далі дорогою на північ, і в цей момент обидва тренованих депутатських охоронця розуміють — це снайперський костюм. І відточеними рухами валять шефа на землю, прикриваючи його своїми масивними греко-римськими тушами від очікуваних ворожих куль.

Депутат говорить все, що він думає про їх відточені рухи, їхню вагу і їхніх мам. Мохнатий снайпер вже далеко на горизонті, депутат мурмоче собі під ніс «оце комедія», будить колегу-депутата, який мирно хропе в запаркованому поряд черокі, наказує охоронцями гнати за цими мохнатими підарами і «мужики, подивимося шо воно таке за цирк».

— Шось ніхуя це не річка-перестрибка.

— А шо ти хотів? Доці...

Шмальгаузен розраховував на веселе купання, на повалитися біля берега в пісочку, засунути ноги у воду і змити бруд, піт, духоту снайперського костюму, але річка Уж зустріла його втричі ширше, і глибше, ніж він марив у своїх кольорових растаманських снах.

— Ну, і далі шо? Я ж казав... Треба було через міст. Вночі.

— Не дьоргайся. Наука форсування річок, Шмальку, це тобі не просто так. Потрібен пліт. Чим чорт не жарт — зара змайструємо, — сказав Біоміцин, скинув рюкзак, дістав свою похідну сокиру і взявся рубати першу-ліпшу сосну.

У цей момент, з дикого бодуняри, повз їде лісник на іржавому мопеді «Верховина». Їде з лісничої вежі неподалік, глянути, чи не забули щось в альтанці на мальовничому березі річки депутати, які вчора там завзято квасили. От він валіяжем рулює знайомими стежками, роздивляється прохолодні водні плеса річки Уж і тут бачить мужика в мохнатому снайперському костюмі, який несамовито валить ліс. Нижня щелепа лісника падає, він відволікається, з розгону таранить сосну і падає сам.

Лісник одупляється і бачить над собою мужика з сокирою, який щось йому втирає. Бачить мохнатість снайперського костюма і розуміє, як сильно він попав. В цю мить із сусідніх кущів вивалюються два депутата з охоронцями і начищеними до блиску колекційними італійськими рушницями і бачать таку картину: лежить лісник, поряд валяється потрощений мопед «Верховина», а над лісником навис мужик з сокирою в снайперському костюмі. Депутат питає:

— Мужик, а ти шо, снайпер?

У Біоміциновій голові десь спрацьовує остання клепка, він починає пригадувати неприємні наслідки подібних питань і пов'язані з ними пиздюлі, потім ховає сокиру. Депутати підходять ближче, запитують про снайперів ще раз, відповідає Шмальгаузен:

— Ні, блядь, ми лісоруби-активісти.

За що миттєво отримує цілющого плюхана колекційною італійською рушницею. Підіймається, спльовує кров'яку і похмурим попуском дивиться поперед себе. Депутат насторожений, його охоронці готові розшматувати цих мохнатих на друзки і рівномірно розкидати рештки сосновим лісом. Дзеленчить тиша, лісник підіймається. Напруга сягає апогею, звучить повторне:

— Ви хто, блядь, такі?!

Шмальгаузен розуміє масштаби лиха, пробує увімкнути фантазію, колупає в носі, дістає середнім пальцем криваву козявку, розглядає її уважно і видає фразу:

— Туристи ми.

Депутат секунду дивиться з максимальною суворістю, аж раптом його сонний товариш змінюється в обличчі, сяє благою посмішкою і ниткою до спасіння їхніх нещасних мохнатих туш:

— Нелегали?! Так чо ж ви, блядь, сразу не сказали?!

— А тут скажеш, коли за тобою кабан біжить і з драбадана шмаляють?

Син цього сонного депутата виявився дивакуватим мажором і замість кокаїнових доріг на підвальних поверхах престижних столичних вузів, тягнувся до всього дивного і цікавого. Однією з таких дивностей була Чорнобильська Зона. Батькові чадо пробзділо всі вуха і, може саме тому він опинився на цьому полюванні.

Депутат стає дружнім і прагне розпитати про нелегальний туризм, у який так хоче податися чадо, охоронці розслабляються, і Шмаль починає травити байки, які розказував йому Гриша, і які він чув від своїх знайомих растаманів про Зону, і те, що там відбувається.

Так вони триндять доволі довго, лісник переминається з ноги на ногу, розуміючи що альтанка зараз буде знову зайнята. Зрештою, його беруть з собою, всі запихаються в черокі неподалік і весело женуть ґрунтівками голосно бухати в альтанці на річці Уж.

Говорив переважно Шмальгаузен, вони обидва відразу зрозуміли, що з акцентом Біоміцина ніхто не повірить, що цей сільський мужик — фраєр з міста, який приїхав сюди фотографувати розтрощені колгоспи на мажорний нікон. Скоріше мародер, а з ними розмова інакша і набагато коротша. А от Шмаль на міського гаврика походив відмінно.

— А чого ж ви сюди приперлися, раз туристи? Он скільки цікавого: гори, море, Азія.

— Знаєте, дядь, складно мандрувати світом, коли найекзотичніше його місце — у трьох годинах їзди від дому.

Шмаль ще довго заряджав про струйовий нелегал-туризм, але депутати його вже не чули, обидва хапалися за рушницю, потім знову за стакани, кидалися давати розпорядження охоронцям везти цих пацанів у Прип'ять і на Чорнобиль-2, потім почали бичити, а потім — знову обіймали і цілували. Біо і Шмаль зрозуміли: відступ по-тихому і зараз — ідеальний варіант.

Всі знають про Прип'ять. Всі про неї щось чули. У когось там жили знайомі, або друзі в далекому вісімдесят шостому хоробро ліквідували там наслідки, хтось потім ганяв на екскурсії у великому автобусі, а хтось — бачив передачу про чорнобильських сталкерів по кабельному тіві.

Але Прип'ять зустріла Шмальгаузена іншою. Він ніколи не міг подумати, що вона саме така, яка є. Тиха і помірна, втопаюча у несамовитій амазонській зелені та неймовірно темна вночі. Там ти нікчемний відбиток сучасності серед похмурого каркасу минулого. Серед прохолодного бетону, в пошуках прихистку на ніч, ти провалюєшся у темряву нічного міста без жодних вогнів. Тиша і легенький вітер свистить роззявленими пащами під'їздів і битими вікнами, в які боїться заглянути навіть яскраве місячне світло.

Вперше Прип'ять зустрічає нічних гостей лабіринтами висоток і здається нескінченних розмірів мегаполісом, де заблукати на все життя — твоє неминуче завтра. А потім, ти прокидаєшся ранком і бачиш цілком типове провінційне містечко, цілком нестрахитливі сонячні пейзажі. Ти будеш ганяти центральною площею, лазити на оглядове колесо, бухати на каруселях, і, нарешті, таки знайдеш радіоактивний брукхт, і ви питимете далі. І взагалі — твоє повне право посидіти тут пару днів, аби насолодитися атмосферою.

Щось типу такого мелькотіло в голові Шмальгаузена, коли вони в сутінках перли через прип'ятські кущі і пробували знайти підходящий будинок серед цих джунглів по вулиці Лесі Українки, аби заварити чаю, скурити по дві і завалитися спати на старі трухляві матраци.

Шмальгаузен врубив радіометр і просяяв. Перед ним валявся непоганий шматок радіоактивного лайна. Цюпа якраз про таке і просив. Один в один.

Діловито обнюхав знахідку і покликав Біоміцина. Той десь пропав. Ошарашений Шмаль бігав у пошуках. Бігав-бігав, аж поки не знайшов Біо в сусідньому дворі, у міліцейській компанії.

— Ви знаєте, де ви знаходитесь?

— Знаю.

— Ваші документи.

— Ось.

— Пішли збирати ваші речі пацани. Зараз глянемо, що ви за туристи. Ей, Сірьог! Дивись, щоб він ніхуя не скинув. І цей другий теж!

Сержанти витягли метал з рюкзаків, знайшли у Шмаля траву, пофоткали весь цей бродячий цирк і передали клоунів на допит натомленому майорові СБУ.

Майор пив чай, палив мальборо і, побачивши мохнаті костюми, помітно пожвавився, відклав у бік свіжий номер популярного щотижневика, забрав у сержантика шматок металу, дістав з шафи радіометр «Терра» чорного кольору, заміряв, похитав головою, наказав сержантику забрати на хуй звідси цю отраву, сів за стіл, відсърбнув чаю і спитав:

— Мужики, а ви що, снайпери?

Біоміцин був десь на кільцях Сатурну, дивився поперед себе і мурмотів щось про святу місію і Нібіру. У своєму мохнатому снайперському костюмі він скидався на дикобраза, якому від загального дзену і багатівікових медитацій вкiнець розм'якло колючки, і вони поспадали вниз.

Потім Біо волав про прийдешнє і суттєві нитки сього часу, святу українську місію, крутився на стільці і намагався зняти мохнатий снайперський костюм, але майор не дозволив. Ці два дауни його затримують, тож він має повне право помилуватися клоунадою, і до того ж, страшно уявити, як вони смердітимуть, коли знімуть цю мохнату парашу.

Далі Біоміцин феєричним суржиком пробує довести майорові, що вони звичайні туристи, сталкери, що вони прийшли сюди виключно заради фотографій, відбитків пам'яті і решти слюнявої хуйні. Майор слухає суржик, дивиться на брутально пропиту пику, згадує про метал, посміхається і сьорбає чай.

І тут Шмальгаузуна прориває: він підривається і кричить майору щось про ідилію та ідею нелегального туризму, про дух старої школи і тру-сталкерів, ідеальною російською, до речі.

Майор дивиться на нього, потім — на його костюм. Потім, знову сьорбає чай, і вони розуміють — їм світить два умовно за весь їх радіоактивний метал і такий нормальний мохнатий цирк.

Цюпа був у захваті: Сера не тільки хапає траву, читає проповіді і довбе кокс. Шантаж Пиздоокої нагадав про рішучість друга, про його волю до влади і успіху. Все таки вони — команда. І як виявилось — команда успішна.

Тому що подіяло! Репортаж зняли як треба, і вертикаль влади дала по сраці місцевим органам управління: секту конкурентів серйозно притисли. Справи тих педиків стали не просто кепські — там світили зовсім не умовні терміни. Гриценко всіляко і палко клеймив конкурентів на рівні громади.

Цюпа виявив особливий хист і бомбив конкурентів на всіх фронтах. Вийшов на місцеву газету і налагодив контакти з головним редактором. Того звали Петро, йому було за п'ятдесят, він пару разів ходив до них на проповіді і цілком підтримував релігійні та наукові концепції, постульовані УЦТП. Цюпа почав писати статті в містечкову пресу і особливо давив на язичницькі починання конкурентів, обсираючи їх заголовками в дусі:

Віриш в Перуна? Молись розеткам! Українцям — українських Богів!

Наближалася ауроскопія, потрібні були амулети, і якраз мав повернутись їх чорнобильський караван верблюдів у снайперських костюмах, навантажений металом. Але замість металу з Чорнобиля повернулися умовні терміни, похмурі мармизи і решта емоційних прянощів.

Шмальгаузен використав весь свій запас обценної лексики, розповідаючи про тотальний Біомицинів неадекват. Цюпа заспокоїв його ще двома штуками зверху і сказав про некіслі перспективи в УЦТП. І навіть — про можливість закриття його умовки, тому що: «Шмалю, все рішають зв'язки з правильними людьми. Не сци».

Вирішено було Шмаля і Біо поки залишити у спокої, і прохати Капітана якось посприяти. Благо, прописка у Шмаля і Біо тутешня, тож Капітан зможе посприяти.

Металу не було, Гриша мав повернутися тільки через тиждень, а паству конче треба чимось зайняти і привернути увагу тих, хто звільнився з кайданів секти конкурентів і тепер став відкритий для благих намірів Сери і Цюпи. Потрібно було терміново діяти.

— І знаєш, що головне, Серонько? У чому золотий ключик до дверей, за якими зачайлися блага Трипільські і Благодать Божа?

— У чому?

— Нам треба гвардія до всрачки відданих адептів. І нові члени.

— Ну ти просто капітан очевидність.

— Ти розумієш, Сер, ми з тобою схожі на шарлатанів, які ходять хатами і парять китайські сковорідки по сто баксів за штукан. І знаєш, Сер, що нам дійсно потрібно, аби отримати Гвардію?

— Шо?

— Методична і інтенсивна промивка мізків...

— Господи, куди вже більше. Шо це може бути?

Цюпа мовчав. Він затягнувся, відкинувся і довго розглядав магічні йогівські дзелені, рясно розвішені під стелею. Перебирав можливі варіанти, пригадував історію всіх на землі тоталітарних культів, але ніщо у накурену голову не лізло. Аж ось шарахнуло:

— Паломництво в Трипілля!

— Бінго, Цюпонько!

Так вони і зробили. Цюпа взявся за паломний плакат. Зобразив Серу у пафосній позі на каменюці, пописаній трипільськими рунами. Пророк показував пальцем на космічну тарілку, так само помальовану рунами. Поруч — ціна екскурсії і заклики відвідати Трипілля.

Цюпа зганяв до Поліграфістки, потім визвав Шмальгаузена. Той відразу пригнав, нашлобучив з ними по сто п'ятдесят на веранді, пару разів затягнувся, нагадав, що Цюпа обіцяв вирішити проблеми з його умовним терміном, забрав бабло за плакати і Зону, кинув у непальську сумку листівки, у тубус — плакати, і попер проводити агітроботу. Дорогою зайшов у маркет, прихопив три по 0,7 та закусь, зайшов у бібліотеку, де цілком очікувано застав Біоміцина з його алкашами. Звісно, вони були

готові допомогти справі, тому він залишив їм пакунок з бухлом, закусь, плакати і частину листівок.

— Нах ти йому стільки дав?

— Ну сам подумай, Сер. Хлопця пресували скіки, а все — через нас. Ось і підготовую.

— Не, Цюп, я думаю, що ти його підготовуєш, бо він тобі траву вирощує, і ви з ним довбете тричі по тижню.

— І що?

— А то, що бабла нема майже ніфіга. Скільки у нас залишилось?

— Штуки дві.

— Жопа.

— А що ти хотів. Ми майже все за церкву віддали.

— По ходу, там окрім міськголови ще і Гриценко з Капітаном руки нагріли.

— Трохи, головне тепер, що ми — повноправні власники цього шматку землі.

— Так то воно так, але де, блядь, бабла взяти?

— Ну, паломництво.

— Тільки от бабло зараз треба. Скільки там записалося рил?

— Рил двісті з чимось.

— Ну і де нам взяти третій автобус?

Цюпа мовчав. Це була реальна проблема і Цюпин прорахунок. Треба було брати бабло вперед. А часу обмаль. Цюпа відкинув голову, затягся і вкотре глянув на азійські висульки. І тут його пробило:

— Плантація Шмальгаузена! Його довбаний Шмальбус!

— Бінго, Цюпонько!

І справді. Ще коли Шмальгаузен вперше угандошив Цюпу драпом прямо в салоні Шмальбуса, хвалився — транспорт на ходу. І міг стати мобільною плантацією.

На дзвінки Шмаль не відповідав, тому Цюпа з рання відправився на пошуки. Заглянув до бабуні — Шмальбус стояв на місці, та всередині було порожньо. Навіть

зганяв до церкви, сподіваючись на чудо, але катма, аж ось — зупинився тягнути боржомі і почув знайомий рев моторів... картодром. Шмальгаузен там.

Він і справді був там, до того ж у компанії Капітана і своїх столичних торчків. Поки торчки ганяли по колу, Цюпа розговорився зі спітнілим Капітаном, який, судячи з усього, вже накатався:

— Шо це ти, на гонки проперло?

— Та Шмаль мене тепер ще триста років кататиме.

— Що, вирішили його кримінал?

— По ходу, все окей. Зам'яли по-тихому.

— От і заїбись. Буду винен.

— Забий. Я цього пацана давно катаю ваші об'яви клеїти, гріх не витягти. Ну і поганого він ніхуя не зробив. Цюп, а шо мені з тим другим робити?

— Похуй. Він свою справу зробив, тепер нехай сидить у своїй сраній бібліотеці і не висовується. Ми з Серою для нього шось придумаємо.

— Ясно. А ти теж покататись прийшов?

— Не чувак, у мене діла.

І Цюпа активно почав сигналізувати, що пора кінчати цей інді-спідвей. Шмальгаузен заглушив карт, виліз і всіляко вітав появу приятеля.

— Здарова, Цюп.

— Привіт. Чо трубку не береш?

— Та бач, катаюсь.

— А це хто? Корифани?

— Та да, камради мої. Ти їх у церкві бачив, коли я вас з Серою туди привів на паті.

— Я так і подумав. Слухай, Шмаль...

— Шо?

— Допомога потрібна.

— Проси шо завгодно. Ти срок розрулив, типу моя черга підлизати.

— Так от, Шмаль... Нам треба твій Шмальбус.

— Шмальбус?!

— Шмальбус. Ти казав, шо він на ходу.

- Блядь... Цюпа. Там же трава.
- Ніяких блядь, ніяких Цюпа. Ти сам сказав, що я можу просити що завгодно.
- Ну я ж фігурально...
- Фігурально по почкам пиздять. А ти не пизди мені тут і не злазь з теми.
- А що з травою робити?
- Шось придумаємо. Причом все це треба прямо зараз. Так шо телепузики кажуть бувай, і пішли готувати Шмальбус.

Рано вранці три здоровенних ЛАЗи стояли на площі, один з них — особливо роздובаний: помальований, вікна завішені, не кажучи вже про іржаві відмітини на боковині. Цюпа і Шмаль нічого не встигли — тупо в кал насвинячилися прямо в салоні Шмальбуса і зараз виглядали як газова гангрена. А от Пророк з ними не пив, добре виспався, світився повним сил і дивився на цих двох укурків з осудом та зневагою.

Вперед! Крізь лісосмуги, старий асфальт і дороги районного значення до Мекки і Святої Землі — до Трипілля. Туди, де сонні дрімоти розтинають сонцем усе навколо. Де облуплені дошки пошани, будинки культури і колоритні провінційні магазинчики, залиті вранішніми променями літнього сонця, загублені серед нетрів поліських хащ і полудневої пилюки. ЛАЗи їхали і їхали у сонячну нескінченність, прямо до екватору палючого червня. До апогею найкрутішого на світі сонячного ембієнту. До леготу порожніх автобусних зупинок і батискафу сонної свідомості у світі шалених ритмів.

Цюпа і компанія розгорнули палатку та відразу почали парити брошури. Скоро з'явився Сера і розпочав палку промову, до якої навряд чи готувався як слід:

- Друзі! Друзі! Друзі! Послухайте! Сьогодні ми зібрали вас у цьому анклаві стародавньої української культури, аби долучити до благодаті наших предків! Вшануємо їх і вони дадуть нам сил для розбудови держави!

Друзі! Під боком у нас — Трипілля, де сім тисяч років тому, на глечиках, наші пращури малювали ділення клітини. Вони розуміли, що матеріальне — то плинність, тому з приходом доленосного знаку, палили своє майно і йшли жити на нові місця! Бо ж знали, що найбільша цінність — то гармонія зі світом і Господом!

Сера був в ударі: посипав прокльонами винуватців бід українських, розмахував ручищами перед носами зрадників, мовив про Трипілля і велич Українську, читав Трипільський Літопис і взагалі — доводив натовп до національно-визвольного оргазму.

— Якомито славимо Господа нашого Трипіло-Христа! Нехай волю дарує він нам! Нехай ворогів перемеле жорнами немочі і навпереважки злові надихне нас стояти супроти ворогів України до останнього подиху!

— У-у-у-у-у!

— Давайте помолимося! Повторюйте за мною!

І всі молилися несамовито. І плакали чоловіки, і рюмсали жінки. Гриша і Шмаль знову бігали натовпом, зупинялися над конвульсивними істеричними тітками, зненацька голосно кричали «Господь!» і бігли далі.

На верески стяглися місцеві. Працівники тутешнього трипільського музею і просто жителі. Фестиваль Сери вони явно не оцінили. Пробували привести до тями людей, пробитися до Сери і стягти його з трибуни, але він вчасно обернув свою тираду у потрібний бік:

— Хто ці порушники спокою нашого?! Хто ці побрехетьники і блазні брехців можновладних?! Чому вони бісяться, чому слина летить навсібіч з їхніх брехливих пащек?! Хто ці очкарики?! Ці інтелігентішки! Чи ж мало вони образили народ український?! Що вони хочуть від нас?! Забрати в нас віру?! Віру?! Не вийде! Бийте їх браття! Женіть цих негідників...

І паства його послухала. Брехливих мерзенників виштовхали і погнали на різні боки. Сера глянув на схвильовану паству і продовжив вчення. У атмосфері всезагального блага і єдності пройшло декілька годин, аж доки зорі не всипали небо. Паства натомилася, Цюпа без перебою продавав брошури і амулети, які потроху закінчувалися. Сера зрозумів — пора додому. Пророк здійняв погляд до всипаного тисячами зірок неба і промовив до дітей своїх:

— Діти мої! Не йміть уваги проклятим ворогам народу нашого. Гляньте на зорі! Зорі — то ворота до раю. Вони спалахують, коли душі вірних відлітають до кращого світу. Душі зносяться до неба, покидаючи тіло, і пробивають собою космос, запалюючи нову зірку яскравим вогнем.

Природою світла зорів є рай. Крізь діру в рай до нас пробивається яскраве сяйво божого трону і ангельських одеж. Тому, дивлячись на Сонце і на нічне небо, ми зазираємо в домівку Господа.

Планети і астероїди — то душі заблудлі. Але вони пішли за Пророком своїм. Так і Сонце наше, то Пророк ваш, найбільші ворота до раю, а ви — супутники світла його, що прагнуть бути ближче до Бога.

Цюпа мав рішучий вигляд. Прийшов на веранду, грюкнув об стіл пляшкою вайт хорсу і розпочав без «привіт, друже»:

- Сер, нам потрібно кілька чітко спланованих акцій різного штибу. В мене сформувалося бачення справи.
- Наприклад?
- Трипілля вдалося. Тобто, сакральне паломництво вже є. Дрібні чудеса теж є — ауроскоп діє непогано, хоч я досі не розумію, чого амулети не фонять.
- Цюп, це того, що ми — роспідзяї.
- Або шматок фонить не однаково. Пофіг, коротше. Нам потрібно діяти: далі треба Велике Турне.
- Цюп, а тобі не здається, що це перебір? Нам би тут хоч обжитись.
- Сер, ми маємо ставити собі найвищу планку. Це як спорт.
- Цюп, стоп, це трохи виходить за рамки канонічної будови тоталітарних сект.
- Слухай, чувак, ті, хто не порушує правила, не залишаються в історії. У нас з'явилася реальна можливість зайняти нішу. І замість того, аби торгувати макулатурою і металобрухтом, у нас є шанс вийти на інший рівень. Розумієш?
- Поки слабо.
- Розумієш, наша ідея з Трипіллям схожа на вірус, за силою рівний комунізму або ж християнству.
- Цюп, ти фантазер...
- Сер, дослухай. Для нас дуже важливо зайнятися цим на державному рівні, бо ж історія свідок: більшість сект ставали замкнутими спільнотами, бо не подобалися владі.
- Тобто?
- Тобто, нам треба пропхати нашу ідею прямо в серце вертикалі влади. Вербувати, промивати мізки патріотизмом, більшість на це і ведуться. Візьми он Гриценка і Капітана. Вони не вірять у всю цю хуйню з Пророками, але підтримують нас, бо вважають що ми — менше зло, яке розвиває ідеї традиційного суспільства і націєтворення. У нас є шанс стати державною релігією.
- Це перспектива на десятки років... Цюп...
- Ніхуя, Сер, на декілька, якщо вводити нашу ідею шприцами у голови через тіві і решту масмедіа.
- Тобто, ти сраку лизати політикам хочеш?

- Я пропоную — дати зрозуміти, що вони можуть отримати нашу частину електорату, яка за них ніколи не проголосує, якщо підтримають нас як другу державну релігію. Їм плювати на ідеологію. Їм потрібен електорат. Ми їм дамо електорат, а вони нам — карт-бланш.
- Цюп, для цього потрібно багато зробити.
- Бінго, Серонько!
- Це моя фраза.
- Соррі, Сер. Коротше, я про що. Нам потрібно діяти. Причому діяти активно, виважено і поетапно. Перша ступінь працює вже зараз. З місцевою пресою контакти є, з владою — є, з міліцією — є. Потрібно розширитися: кататися містами, проповідувати, башляти регіональним головам і обладміністраціям, вербувати нових членів в ешелонах влади, аби такі самі можливості з'явилися в нас у масштабі регіону. Нам потрібна низова робота! А потім — державний рівень.
- Круто загнув. Я би сидів і не висовувався. Тут і так непогане бабло.
- Непогане бабло? Сер? Яке бабло?! Де воно?! Ми замазали питання з церквою, розумієш? Яке після цього бабло? Скоро брошури і амулети тут купувати перестануть, а якщо наші дебїли стануть продавати квартири і нести бабло нам... отоді нас і накриють. Нам треба пожертви, типу класичного православ'я, десятину, але щоби нормальний клімат був у колективі. Аби люди не несли нам останнє. Це зніме настороженість остаточно. Нас і так не сприймають як тоталітарну секту, завдяки Трипіллю і тому, що ми не обдираємо наших васів, як липку, а так — ми знімемо останні перепони і страхи.
- І з чого пропонуєш почати?
- Я вже казав. Зараз повернеться Гриша, намутимо металу, ще впаримо ці амулети, назбираємо бабла, а потім — поїдемо в турне, у якому ти станеш справжнім супер-стар.
- Сера — пророк, він їбашить рок? Ну що ж, давай пробувати.

А потім повернувся Гриша. Цюпа і Сера взялися штурмувати його телефон, аж поки той не завітав до них на веранду. Відкупили літруню. Гриша послухав історію Шмаля, довго ржав і сказав не сцяти, бо в нього подарунок для них є — радіоактивна залізяка на п'ятдесят кіло. Всього за десять штук. Треба тільки заїхати до нього і забрати. Зійшлися на шести, допили і поїхали, забрали метал, Шмальгаузена посадили колупати обереги, Цюпа погнав за новим тиражем до Поліграфістки, а Сера — взявся вчити проповідь.

У цей день Шмальгаузен наробив амулетів, нанизав їх на капронові ниточки і пішов собі нарізати на картодром, але на двадцять третьому колі грюкнула злива, і якось не прикольно нарізати в такий аквапланинг. Шмаль заскочив у маркет, забив непальську сумку бухлом, увіткнув до вух Боба Марлі і потопав у бік Церкви, з розрахунку на непоганий бухіч після Проповіді і надією на сектантський цирк, спектаклі дебілів і решту ласощів, з якими він навіть про свої плафони забув. І справді, Сера розійшовся не на жарт: штовхав навіжені речі, а натовп був схожий на хресний хід олдскульних бабунь і масовий напад епілепсії водночас.

— І якомито співаємо про силу і славу Богів наших! Господь!!! Бог сказав мені, що я є прощений світу цього!

— У-у-у-у!

— І він сказав пастві своїй...

І тут Шмальгаузен помітив свою бабуню. І щось йому в серці йокнуло, щось колупнуло атрофоване співчуття прокурених тілес. Сумління вкусило наркоманські нутрощі, і сильно стало не по собі.

У місці, в яке він ходить аби погнати з ідіотів... він побачив свою бабуню. Серед ідіотів. Вона серед них, серед тих, які прийшли сюди з відчаю. Він раптом відчув: весь його стьоб, все його просране бабло... все це раптом перестало бути смішним. Він жив у бабуні роками, але не допоміг ні разу, і після смерті батьків навіть ніде не працював, хоча вона годувала його наркоманську рожу зі своєї ветеранської пенсії. А останнім часом, якось навіть трохи помарніла, і грошей не стало. Хто б міг подумати, що вона віднесла все сюди?!

Шмальгаузен підійшов ближче і вона помітила його. Що він тут робить? Вона ніколи не подумала, що він може ходити в Церкву, бодай у якусь. Цей наркоман, цей, прости Господи, онук, від якого вона в безвиході лізе на стіну. І прийшла вона сюди просто від дикого крику душі. Від безвиході.

На цьому мелодраматичному тлі шаленими проповідями розривався в білосніжній вишиваній рясі Пророк Серафим. Шмальгаузен навіть розплакався, взяв бабцю за руки і упросив піти звідти додому, вона погодилась. Потім він дуже довго пояснював, чому туди ходити не треба і взяв зі старої обіцянку, що вона туди більше ніколи не піде. Вона сказала, що їй нудно одній, він пообіцяв «зробити Інтернет» і спілкуватися більше. Вона погодилась.

Шмальгаузен залишив бабуню вдома і побіг у Церкву по свою непальську сумку, повну бухла і закусі, яку залишив там напризволяще. Повернувся, коли проповідь вже закінчилася, і влаштував нехилий шкандаль Цюпі. Сера спочатку хотів Шмальгаузена відпиздити, але Цюпа взяв ініціативу в свої руки:

— Так, Сер, стоп, давай я сам. Шмаль... ти головне, не ори. Ніхто від цього не застрахований. І ми не знали, що це твоя бабуня. Ми б ніколи її в Церкву не пустили. Вірно, Сер?

Сера мовчав, і Цюпа зрозумів, що як не вирішити все це зараз мирно, Сера розійдеться, тому вирішив проблему залагодити:

— Так... скільки ти кажеш вона принесла сюди бабла? Тіки чесно! Чесно, блядь!

— Десь три штуки.

— Шмаль... Я повірю тобі на слово. Зараз я дістану бабло і відслюнявлю тобі три косарі. А бабцю ми твою більше сюди не пустимо, ніколи. Даси нам її фотку, наклеїмо при вході. Домовились?

Шмальгаузен погодився, і вони ритуально випили. Гроші він бабуні, звісно, назад не віддав, але загалом відчув комфорт і полегшення.

Попереду маячило Турне. Розпочали підготовку: зустрілися зі Шмальгаузенем і довго уламували дати під це діло Шмальбус. Цюпа дав йому дві штуки і сказав, що дасть іще п'ять, якщо Шмаль буде рулювати автобусом, поїде з ними і буде постійно робити те, що йому скажуть.

Шмаль трохи пом'явся, бабло забрав, погодився і потопав готувати транспорт. Цюпа відрядив Капітана, Валю і Біоміцина розвішувати плакати вокзалами та площами тих міст, куди вони з Серою планували навідатись.

Цюпа дзвонив, давав рекламу в районні газети, навіть викупив декілька біллбордів. Зрештою, зганяв до Поліграфістки, забрав тираж гігантських масштабів, зайшов у маркет, щоб затаритися в дорогу, і потроху починав виглядати як трудоголік.

Після пари тижнів активної підготовки Сера і Цюпа закинули в Шмальбус тираж, рюкзаки з речами, апаратуру, водяру, закусь і кілька ящиків пива. Шмаль завів бус, і вони поїхали. Манівцями потрощених часом асфальток прямо в серця справжнім українцям, аби нести вірне слово Господа до всіх знедолених і зневірених синів народу українського.

— Цюп, ну ми просто бродячий цирк.

Одне за одним минали малі міста ранкових кумарів. Проносилися крізь вікна Шмальбусу клоновані будинки культури, дошки відзнак, сонні алкаші і пам'ятники загиблим солдатам.

Процедура бродячого трипільського цирку була відточена до ідеалу. До блиску сокири Перуна. Оренда БК і реклама — заздалегідь, візити — по чіткому маршруту і з максимальною точністю. За два тижні вони об'їздили шість містечок і в кожному збирали по парі тисяч рил.

Сера скрізь читав одну й ту саму проповідь: спочатку давив на національні почуття, потім говорив про Бога. Далі на сцені з'явився Цюпа у рогових окулярах і метелику, розказував про Трипільський Літопис. Шмальгаузен задавав підставні питання, а якщо хтось починав влаштовувати дебош, його швидко виводила охорона, яку так само заздалегідь наймали в кожному місті. В кінці Сера урочисто вдягав амулет і казав про Силу. Наостанок казав, що брошурки і амулети можна купити. Цюпа якраз стояв уже в палатці поряд. Так і жили.

Тираж закінчився. Продалося під десять штук брошурок і чотири штуки амулетів. За виключення витрат на хабарі міліції і адміністрації, бензин, оренду залів БК, хавчик і решту всякого — виходило щось під мільйон гривень. І це вже реально був результат. Сера задоволено чухав бороду, підраховуючи, скільки принесе подальше Турне, а Цюпа взагалі перестав думати про гроші і запалав ідеєю зробити УЦТП державною релігією.

Шмальгаузен побачив лям, у нього потекли слюні, а потім він почав розуміти, як Цюпа його експлуатує, про що і заявив останньому. Сера чухав бороду і вже серйозно розмірковував, аби кинути плюху цьому подару, але Цюпа конфлікт випередив і відслюнявив Шмалю двадцять штук, сказав заткнутись, і щоб більше ніяких соплів, і ані слова про гроші. Подіяло. Тишу порушив Сера:

- Так, блядь. Значить, на хуй цей Шмальбус. Тепер арендуєм нормальний фургон чи щось таке.
- Давайте може хоч пару днів відпочинемо. Встигаєм?
- Якраз.

Попереду маячила друга частина турне, наступних шість міст, ще мільйон гривень і дика популярність. Цюпа і Шмальгаузен поїхали за тиражем, а Сера мав організувати новий автобус, але замість цього затарився у маркеті, сів на веранду і запросив Гришу, аби накинути по півлітра.

Гриша травив байки. Пили всю ніч. Загалом, трохи захопились і ранком зрозуміли, що Сера капітально спізнюється: прощальна Проповідь перед Великим Турне мала відбутися навіть попри тяжке похмілля.

Пророк нашвидкуруч одяг свою білосніжну вишивану ризу і поїхав до церкви. Сера слабо розумів, як саме він зможе проповідувати у такому стані, але з тих трагічних дум його витяг раптовий дзвінок Цюпи:

- Сера! Атас!
- Тихо, не ори, голова болить.
- Шо, бодун?

- Страшний, як газова гангрена. Шо у тебе?
- Сера, звонив Капітан. Сказав — хана! Ми привернули забагато уваги.
- Шо?!
- Коротше, вони звідкись узнали про Шмальбус і траву, про мільйон гривен, про всі мутки, доходи і всю хуйню!
- Ближче по суті давай...
- Капітан сказав, що вас всіх накриють, що кожного знайдуть за шо. Сер, треба відігнати Шмальбус. Там апаратура, там все!
- А чого сам не відженеш? А Шмальгаузен?
- Ми в поліграфії, в Києві! Сер, давай швидко. Капітан сказав вони будуть там сьогодні!
- Ну ладно-ладно, не ори. Дай хоч рясу зніму.

Ризу Сера так і не зняв. Розвернув тачку і поїхав за Шмальбусом. Встиг вчасно. Сера розумів, що він нормально так похмелився тими двома літрами пиваса, які знайшов у салоні, що дико заторчав і взагалі, досить так гнати — потрібно замаскувати Шмальбус, у який за ці два дні Шмальгаузен встиг перенести свою плантацію. Не довго думаючи, Сера починає зупинятися на зупинках, пробує якось замаскувати автобус трави під звичайний провінційний рейс, пробує набирати пасажирів, ті чомусь відмовляються.

Потім підбирає дітлахів, які чекають шкільну розвозку і везе їх до школи. І все б добре. Але випадковий даїшник тормозить цей мутний автобус, бо шо ж це за фігня Вась, глянь — у нього дах якийсь дивний.

Даїшник заходить у салон і бачить таку картину: обдовбаний бородатий мужик у білосніжній вишиваній ризі сидить за кермом, довбе косяк, а позаду — плантація коноплі, а далі в салоні — малеча, яка зацікавлено роздивляється гайця, коноплю і білу вишивану ризу.

- Ти попав, мужик.
- Шо шеф, сто років тюрми?

Не сто, але Сера посадили. Приводом стала трава Шмальгаузена, але причину він знав — Цюпин план провалився. Забагато уваги привернув той підйом ляма гривень за два тижні. Спроба вийти на державний рівень обернулася фіаско. На них звернула увагу преса, і уривки цюпиних брошурок цитувала кольорова щотижнева періодика. Сера починав розуміти, що саме потрібно українцям для раптового і

гордого підйому з колін. Що треба, аби дивитися перед себе, аби промовляти голосно і гордо про націю рідну-єдину.

Він зрозумів, що потрібно цьому народові... Розумів, про що говорив йому Цюпа... До дідька бабло. Звісно, ніхто цього не забере, але в глибині душі і він, і Цюпа знали — гроші не головне. Він — проповідник. І це його шлях. Він — пастир. І тепер — не одного приходу, а цілого народу.

Сера знав, яких треба обіцянок і яких результатів. Це буде держава, у якій історія Батьківщини і віра в Господа стануть прийдешньою наснагою і натхненням всіх синів і доньок України.

Цюпа попівлювався, аби Серу перевели до просторої камери, яка більше скидалася на пошарпану палату районної лікарні, а не на барак Аушвіца. Пророк ходив камерою колами. Складно не порівнювати себе з Гітлером, от тільки книгу він не пише, книгу пише Цюпа, поки він тут страждає фігнею, рубає в перший Халф-Лайф і пробує поставити на цей блядський Макбук нормальний Віндовз. Через тиждень таки поставив і вже завантажував Халф-Лайф два, аж раптом, у камеру вломився Брат, обматюкав, дав ключі від своєї київської квартири, сказав відкиснути і заїхати до нього через пару днів.

І коли за пару днів Сера чекав на брата біля трапезної одного з київських монастирів і палив стріляну слімку зі смаком ментолу, він знав, навіщо той покликав, і знав, про що буде розмова:

— Сер, я домовився, я можу тебе відновити.

— Вже зайве.

— Малий, ти здурів?! Ти проміняєш справу життя на клоунату цього твого гомо-діджея?

— Ти не розумієш. Якщо хочеш дати людям надію — говори словами до них близькими, вийди до них. До своїх людей.

— А знаєш, що я думаю, Сер! Ти схопив білку і обнюхався в дошку, і втратив над собою контроль. Шо ти несеш?!

Вони ще довго сперечались, але так і розійшлись. Брата Сера побачити вже не сподівався, але твердо знав, що робити далі. Трипільський Патріархат посіяв надію в серцях українців і вказав їм шлях перемоги. Тепер відступати нікуди.

Від цих дум його відволік Цюпа, який за три години примчався забрати Серу, але радісним не виглядав. Привітав друга, а потім — похмуро замовк, кермував і...

Отже, з державною релігією не склалося? З кислої мармизи Цюпи, Сера явно відчув — вони в жопі. Великій, волохатій, трипільській жопі.

Жопа виявилася глибокою і темною. І всі її страхітливі глибини Сера усвідомив тільки після приїзду в Містечко. Церкву опломбували, а їхня шарага була під прицілом каральних органів влади. Сера сидів і думав, що робити далі: секта в жопі, адепти розбіглися. Лише дрібка вірних і туман у тунелі майбуття. Але світло є!

— Пора валити, Цюп.

— І я про те. Який у тебе план?

План виявився туманнішим за мозки Шмальгаузена. Сера не збирався тікати за кордон, як пропонував Цюпа. Замість того, скомандував забрати бабло, набрати рил двісті-триста вірних, найняти автобуси і валити у відселенку.

— Відселенку?! Сер, це ж Чорнобильська зона!

— Ніяка це не зона. Юридично. Все, що західніше Вільчі — ніяка не зона.

— Але, Сера! У нас нічого нема, ні генераторів, ні запасу жра...

— Цюпа! Помовч. У нас є бабло.

Цюпа химерами уявляв собі життя в тих умовах, але попри його протести, вони почали підготовку. Визвали Гришу, Капітана, Шмаля, Біо і решту довірених осіб. Закупились і завантажили провізію в Шмальбус: все необхідне плюс дизельний генератор, буржуйки і решту господарства. Весь список необхідних речей зайняв би рулон туалетного паперу обухів, якщо писати дрібно. Потім, Сера згадав про баб і набрав Валу, а Цюпа — Поліграфістку. Остання відправила Цюпу на хуй, але потім, все-таки, чогось приїхала.

За сім п'яних ночей, з річок віскі та закусяних островів, вони зібрались, і рушили у нетрі прикордонних поліських лісів, аби збудувати там нове Трипілля, аби дати людям надію і завершити те, що так завзято колись почали.

Місто заснували серед руїн колгоспу біля кинутого села, у таємничому прикордонні серед боліт, порослих кущами ґрунтівок і непролазних хащ. Серед шершнів і мурах, серед комарів і кліщів настав час відродити минуле, відродити заради майбутнього. Настав час Трипілля. Табір так і назвали — Трипілля. Чого шукати нових імен, коли слава старих — твоя зброя?

Капітан ганяв десятки кілометрів по найближчих сільських магазинах, вантажив припаси в багажник своєї дев'ятки. Тим часом, нові громадяни Трипілля будували Сері, Цюпі, Шмальгаузена, Гриші, Капітанові і Валі з Поліграфісткою справжній палац.

Гриша набухував Шмальгаузена, а той його накурював. Валя слухала проповіді Сери і чекала прийдешнього траху. А Сера... Сера стояв посеред двору і у перервах між проповідями мовчав, роздивляючись Сонце. Він повірив у себе і вже давно не маявся про свій приход, Брата і решту православної біографії. Людям треба сказати про справжнього Бога, але він не обіцятиме їм рай у царстві мертвих. Вірних чекає ригь вседостатку прямісінько тут. За цього життя. Вони заснували місто, яке стане столицею світу і в якому діти бавитимуться смарагдами серед мармурових палаців, у якому серед щиросердя достатку старигани грітимуть зморшки у променях ніжного вечірнього сонця. Рай настане на цій грішній Землі.

Цюпа теж так думав, потім трахав Поліграфістку, а потім — ходив похмурий. А потім — захворів. Він валявся на брудних дошках і від скабок його відділяли тонкі шари матрацу і спальника. Не зовсім та велич Трипілля, яку він собі уявляв. На такі дошки звалювали трупи в Одесі під час епідемії чуми колись давно. Від несамотивої нудьги Цюпа роздивлявся стіни у вранішніх променях серпневого сонця. Тріщини на них нагадували Альпи з фізичної мапи Європи.

Леле! Вони тут вже п'ятнадцятий день і його до хвороби, до смерті змучили постійні звуки автономного життя. Він спав. А потім... потім галас Сериних проповідей став ембієнтом, про який забуваєш, як про тікання годинника. Звуки автономного існування: волення Сери, гудіння дизелю і дзеленчання комариних крилець. От би зараз курячих.

І Цюпа менш за все хтів валятися на цій брудній підлозі і збирати своєю дупою всіх чумних одеських привидів. Але він не піде звідси так просто, бо ж вони прийшли сюди бути, а не тікати. Жити, а не помирати.

Смерть? Тут смерть має крила. Комарині крила. І їх багато. Смерть дзеленчить над вухом, і ти розкидаєш руки, аби тисячі смертей тягли твою кров, твою душу. До неба. Вони здіймають тебе у повітря. Особисті Харони для тих, хто провтикав Фімбультвінтер у вогких, сонячних болотах чорнобильських лісів.

Цюпа слухав Серині проповіді і одного дня зрозумів, що минув місяць. Тридцять спекотних днів тому вони зникли з усевидящих радарів цивілізації, покинули зону уваги урбаністичного світу, аби зустрітися сам-на-сам з мертвими селами, болотом, сонцем і смертю. Аби здуріли голови, а душі оглухли від криків самотності, які волаєш подумки, поки Сера волає свої проповіді. Покинули все, аби зустрітися зі своїм майбуттям. Аби зробити славне трипільське минуле майбутнім жменьки цих жалюгідних невдах, які тільки на сороковий день зуміли добудувати щось схоже на Палац. Щось схоже на побут.

Взяти Біоміцина жити в Палац намовив Гриша. Їм разом подобалось бухати, ну і вони знаходились на одному культурному рівні. Гришу пер Біоміцин. А Серу і Цюпу — Гриша. Валя — окрема тема, вона взагалі перла всіх, і Гриша, зважаючи на Маркіян Камиш "Сера"

свій досвід перегляду порно, запропонував перти її по генг-бенгу. Потім довго і в деталях розказував, що генг-бенг — це коли баба одна, а нас, мужики, — багато.

Ну і вони перли її разом, і по черзі, накачували наркотою, і на всяк випадок погодовували пастінором. Сера був у захваті. Не кажучи про те, що генг-бенги йому круто подобались, він таки виявився правий з самого початку: Валя виявилася саме такою, як він очікував ще з часів православного минулого.

Десь на момент, коли трахати Валю гуртом було вже звичайною процедурою, Цюпа впав у відчай. Він вилікувався, але тільки тілом. Чудові перспективи, з якими вони починали справу, скочувалися у лосине гівно. А ще, його шматували докори сумління за Поліграфістку, за свою подругу. Вона тепер жила тут, серед Поліських боліт, і трахають її три-чотири мужики зранку і ввечері. Цюпа на це просто дивитися не міг. Вона вже нікуди звідси не піде, вже міцно сидить на системі. Він явно наробив помилок.

Зовсім скоро проблеми перетворилися з особисто Цюпових на цілком реальні проблеми громади: ентузіазм вичерпувався, і навіть дрібка найвірніших почала подумувати про втечу. Такі думки були навіть у Цюпи. Всі ці проповіді, щоденне гуртовиння похмурого траху... Все це проламувало дах. І дах їхав, сповзав донизу з галасливим скреготом кошмарних страхіть і дурнувятих снів.

Цюпа щоночі роздивлявся кошмарні сни. Ось Капітан вантажить до комори рис, ось мішки важать по тридцять п'ять кіло. Ось їхні трипільці ладнають паркан, повзають крізь непролазні болота, аби нарубати дров, мінають забуті в гігантській папороті хутори і села. Ідуть кілометри і кілометри за дровами, зникають в лісі нескінченною чередою. Пруться калюжами і хащами, блукають між сонячними лепами і тонуть по груди в болоті, переминаючи ногами нацистські кістки і гільзи.

Вони сунуть нескінченним В'єтнамом поліських джунглів аби зрештою, знову прийти до Трипілля. З дровами. І тут всіх хапають. Тупо заходять прямо в Палац і відводять всю їхню банду до світла міліцейських залів, до нудних бюрократичних допитів і моторошних кримінальних справ.

А потім знову сняться болота. Десь у глухих прикордоннях, Цюпа стоїть у здоровенних рибальських забродах. Заброди дістають до нагрудних кишень. У кишені залітають мухи, над головою тріщать тіла безтілих струмів, а з-за кронів густого лісу стирчить голова гігантської опори ЛЕП. Сонце завтикало у zenіті і злазити вниз не планує. Небо — ясне. Час — стиглий. Спекса і забуття — вічні.

А потім — знову кошмари. Комарі. Кошмари. Знову сняться облави, міліцейські автозаки, і все це змішується, створює паралельну реальність і затягує з головою як непролазне болото чорнобильських лісів. Цюпа давно вже втратив відчуття, де суворая реальність, а де його тривожні сни.

Він дивився, як день у день Капітан ганяє крізь заслони джунглів, завозячи стратегічні запаси хавчику, контрацептивів та інших товарів господарчого вжитку. Капітан став Адміністратором проекту, новим життям і серцем Трипілля, топ-менеджером відродження найславніших сторінок українського енеоліту. Він був Ісусом Христом, який годував рибинами, хлібом, тушнякам і мівіною триста голодних рил, які щодень впахували на будівництві зразкового благоустрою.

Капітан зникав, а потім — вертався знову. І знову. Як циклічні цьоми баскетбольного м'яча об палкий асфальт пекучого серпневого дня. А дні тут були пекучі. Машкара гризла спітнілі тіла трипільців, залітала до Палацу. Комарі навіть погризли Цюпі член, коли він сів накласти купу пару днів тому.

Все це зводило з глузду. Всі ці тіла на будівництві, всі його закумарені думи, всі болотисті сонячні миті. Цюпа нагадував похмурого колонізатора, який відсторонено втикає на будівництво епохи крізь вікна прохолодної фазенди.

Але ж перемога була так близько! Все ця йобана лярва, яка взялася лютою помстою за їхню шарагу. Цюпа щораз повертався до того зловісного дня, коли він прийшов у гості до Сери, трохи накурений і трохи напийтий, коли втирав чорнобривцям про чорнобильців, коли закинув до рота жуйку і завалився в храм Божий. Коли Сера записав її сповідь. Все це видавалося веселим і заповзятим трешем, але тепер вони тут — у їбінях. Втікачі від суворого режиму зв'язків і блату. Чи варте воно було того? Чорт забирай, звісно варте! До речі, тепер ніщо не тримає вальнути запис сповіді пиздоокої в Інтернет. Цюпа не розумів, чому вони досі того так і не зробили.

Але ця поразка надламала щось всередині, і він вкотре подумував, аби звалити, але дивився на Серу, на Шмальгаузена... і розумів — так друзів не кидають. Тому чекав. Чекав моря з неба і випадку щастя.

А от Сера і Шмальгаузен навпаки — помітно пожвавіли: регулярні гуртовиння траху з Валею і Поліграфіствою, свіже повітря і серйозні зміни явно пішли на користь. Ці його два друга, вони трахалися. А Цюпа — вже ні. Він сидів, курих траву і дивився крізь вікна колгоспу на чарівний світ українського Полісся. Роздивлявся борсання трипільців на будівництві, слухав гавкіт собак, нюхав сморід і вивчав товсті шаруваті хмари. І поки всі ці раби трипільського щастя колупали сосни, він дивився на ліс. На нескінченні гребінці зелених кронів, кудись далеко-далеко, де край на горизонті стирчали труби і градирні ЧАЕС. Їх можна побачити, якщо залізти на вежу закинутого лісництва неподалік.

Чорнобильська Зона. Цюпа колись їздив туди на екскурсію. То долина птахів. Там стрижі літають кімнатами, яструби селяться в кинутих трубах недобудованих енергоблоків, а чайки — низько-низько літають над ставом-охолоджувачем. Він тоді відстав від групи і сидів на старому стільці, під зад підклав зошити і роздивлявся

Маркіян Камиш "Сера"

коридор крізь прочинені двері. За вікном зеленіло листя, і палало сліпучо-жовте сонце. На підлозі валялись купи хламу, і цілковита тиша завмерла навколо. Поряд пролетів стриж. Зі швидкістю Месершміта, тільки тихо. Потім прибіг екскурсовод, нагримав на нього, сказав, що тут небезпечно, притяг до інших і повів усіх на градирню.

Градирня — велетенська труба характерної для АЕС форми. Сто метрів до неба. На схожій працював Гомер Сімпсон. Недобудована частина П'ятого енергоблоку Чорнобильської АЕС. Знизу — то щось гігантське. А як глянеш догори — блакитне кружальце небес, замкнене у сірій бетон. Бетон із рештками старих драбин, лаштунків і риштувань. Примари недобудови скидалися на кинуті житла небесних людей. Яструби селилися серед старих дощок на дев'яностому метрі, прямо під кружальцем небес. І молодняк вчився літати. Їх верески луною линули на кубометри порожнеч пустої труби, і розмахи крил торкали сірій бетон.

Полісся — долина птахів. Долина чарівних співів і спокою. А от Цюпа спокій втратив. Бухло не лізло в горлянку, а кокаїн проходив наскрізь, просотувався крізь нього, вилітав крізь вуха на різні боки зі швидкістю зривистих травневих вітрів. Тільки це лісництво, тільки цей колгосп, тільки ці руїни, тільки ці труби на горизонті.

Він зрозумів, наскільки всі вони у забутті. Вони тонули в болоті минулого. Закопували себе глибоко під землю. В те саме Трипільля, яке зараз мавпують. Цюпа відчував, як і сам потроху зникає. Його навіть комахи перестали помічати: вчора на його сорочці побились мухи і не зважали на нього, а він весь гарячий день тинявся дном теплих калюж, а під ногами, у розжареній воді, валялися тіла померлих бджіл.

І, аби не здуріти, він вирішив на щодень ходити кілометрів із двадцять. Заповнити порожнечу вільного часу чимось, окрім бухла, трави і проповідей. Почав гуляти лісами поряд. Щоранку, по тихій воді, крізь трупи мертвих бджіл, звалював до лісу. Занурювався до безкраїх просторів відселенки і поступово заходив все далі і далі. Там були потрошені часом цистерни, заправка і покоцаний гусінням важкої техніки асфальт. У двох годинах навколо Цюпа знайшов пару сіл — закинуті потвори із пограбованими серцями. Там хати зяяли дірками в шифері, зяяли кудись у безкрає і блакитне поліське небо. А душі розламаних стільців відлітали крізь гнилі стріхи, крізь пролами у даху, крізь биті шибки, відлітали до небес, і стогін їх розносив вітер, дощ, і скрегіт дверних гаків.

Цюпа ходив все далі і далі, клацав на Афон все, що потрапляло на очі. Перестав слухати Іггі Попа і став мовчазний. Сера і Шмаль дивувалися, але загалом їм було похуй на все. Навіть втечі трипільців на велику землю вожді зустріли пофігістичною посмішкою і знову пішли дрючити Валю.

Цюпа, зрештою, дозволив Шмальгаузену писати Трипільський літопис. Шмаль давно про те мріяв, тож взявся за справу із наснагою і натхненням. За це Цюпа забрав у його непальську сумку і став брати з собою у вилазки бутерброди, консерви, термос і заходив все далі і далі, у бік гігантських градирень і отруйних поліських труб. Він пропадав з табору на цілий день.

Одного разу вийшов до залізничної дороги. Вона померла давно, і тільки мародерські дрезини іноді рипіли тутешніми іржами. Іноді відганяли з потрощеної часом і порослої мохом Прип'яті в овруцькому напрямку тонни чорметів, які потім можна загнати по дві гривні за кіло.

Нікого навколо. Тільки довжелезні іржі кинутої жедешки, і Сонце далеко на горизонті. Ця дорога веде в чорнобильську зону. Точно в зону — ця іржа може вести тільки туди.

Все це відбувалося вічно. Однакові болотяні дні, сповнені палкого траху, спеки, комарів і духу трипільської казки — колиски української цивілізації. Трипілля виявилось зовсім не таким, яким Цюпа його собі уявляв.

Аж ось, одного дня, він попросив Серу пройтися з ним, чого ніколи раніше не робив. Сера подумав, глянув на Валю, але все таки погодився. Цюпа взяв із собою термос, хавку, водички, віскар і повів друга в ліс.

Трипілля, відверто, загиналося. Втекло ще чоловік двадцять, і стало ясно, що ці красені у найпалкіших фарбах розкажуть про гвалти і трахи серед утопії їхнього затишного Табору:

— Сер, які наші плани?

— Стратегічні?

— Ні, Серонько, тактичні. Мені вчора дзвонив твій брат. Казав, що та пиздоока, яку ти на диктофон записував, вирішила зробити все, аби нам з тобою була кришка.

— Це дуже хуйово, Цюп. А деталі?

— А деталі в тому, що вона дуже образилася після вашої розмови тоді, біля церкви, і підключила свої розмаїті зв'язки і впливи. Нас, чувак, прикриють і дуже-дуже скоро.

— В якій формі?

— Ну, твій брательнік сказав, що у самій брутальній: з облавою і публічними справами.

— Коли?

— Він не знає, сказав, що скоро, на днях.

Пройшлися мовчки. Зупинились і закурили. На обох напала тривожна мовчанка, така, коли не знаєш, що сказати, бо все і так ясно. Сера виглядав змучено:

— Цюп, де ми?

— Це Вільча.

— Цюп... пішли назад. Ми тут шосту годину тиняємось. Це вже Зона Чорнобильська. Зараз погранці нас хапнуть, і все — па-па. Загримим раніш облави.

Цюпа тягнув час, ходив жеде платформою у своїй дизайнерській футболці з ведмедями і пробував піймати зв'язок. Сера зрозумів, що за ці півроку його друг зовсім не змінився. Зрештою, зв'язок знайшовся. Знайшлося і п'ять пропущених від Шмальгаузена і навіть одна есемеска: «Атас мужики, нас накрили. Не вертайтесь у цей свинарник». Цюпа глянув на Серу: довго, прискіпливо і однозначно.

— Шо, Цюп, хана?

— Ага. Ти думаєш, чого я тебе сюди з собою попер?

— Чорт. А Шмальгаузена чо не взяв?!

— А ми домовилися, що він буде на шухері і якщо що — повідомить.

— А інші?

— На хуй інших. Є тільки ми.

— А бабло?!

— Тихо, бабло у мене з собою. Сімсот штук. І нички.

— Нички?

— Ти думаєш чого я постійно звальював. Я тут хавки нам приникав. Спорядження. Я давно цього чекав. Так просто не візьмуть, суки.

— І який у нас план?

Цюпа глибоко затагнувся і глянув на друга. Сера-Сера! Ну ти іноді просто як маленький! Звісно, втечемо в братерську республіку Білорусь. Хто нас кинеться шукати в тій анархії? Новини, які читав Цюпа, коли Капітан привозив свіжу пресу, малювали картину аналогічну українським дев'яностим: бандити, суворі реалії дикого капіталу, розгул сектантських рухів і сансеїв розпочався відразу після Бацькової смерті.

То найкраще за все. Найкраще — тільця нежахані, які все життя сиділи на голці соціального забезпечення і цензурі першого телеканалу. Невдахи, які серед хаосу і

зlidнів істинно повірять у ідею Бялорусі, Бога і Пророка Сярафима, який дасть надію до життя і виведе паству свою із прірви тіла і духу. Цюпа зрозумів тільки одне: він має відігратися за поразку, лише тоді вони відчують себе справжніми Богами, справжніми Пророками і вершителями доль.

І Цюпа дивився на Серу. Довго дивився. І вони все розуміли без слів. Цій бородатій алкашні доведеться стати поводитирем і хрещеним батюшкою народу білоруського. Цюпа знав, як люто вони хтять до цього пекла дикого капіталізму. Вони мріють про пекло, вони дрочать на пекло. Вони більше не можуть жити інакше.

— Сер, нам треба займатись тільки тим, що у нас і справді добре виходить.
Погнали у Білорусь.

— Бінго, Цюпонько!

2011—2013